

NHẬN CHỜ MỖI AI

TẬP II

BÌNH - NGUYỄN LỘC

Nhà xuất bản

NAM CƯỜNG
1962

NHẬN CHỜ MỖI AI ? TẬP 2

BÌNH NGUYỄN LỘC

@TIEULUN 2024

Sáng ra, cả hai đều xấu hổ, không dám nhìn nhau tận mặt. Liên mắc cỡ như là Ngọc đã đọc được rõ ràng tâm trạng của nàng đêm rồi, biết nỗi mơ ước, biết niềm tuyệt vọng của nàng.

Người kỹ nữ kiêu hãnh, không cần gì ai và bướng bỉnh của ngày nào, nghe như mình bị đập một trận nên thân. Nàng bị mặc cảm trông thấy và tự nhiên không cố ý, vẫn trở nên nhỏ nhoi ra từ dáng điệu, cử chỉ đến lời ăn tiếng nói.

Ngọc thì xấu hổ vì giây phút yếu hèn của chàng. Đêm rồi chàng bị xác thịt xô đẩy chớ không phải tình yêu. Yêu Liên thì chàng đã yêu, đang yêu và vẫn yêu. Nhưng chàng quyết tâm chưa gần nàng là vì đợi chờ sự lành bệnh tâm hồn của Liên.

Liên vốn biết điều đó thì tại sao chàng lại âu yếm cày tay vào tóc bạn ? Liên nó thông minh lắm, hiểu ngay là vì đêm khuya canh vắng, chàng giật mình thức giấc, thấy ánh đèn bất thường khuya khoắc trong buồng nên bước vào xem thử, chợt bắt gặp dưới ánh đèn người con gái yêu kiêu, lòng dục của chàng nổi lên.

Liên nó sẽ chê cười mình chẳng, chàng băn khoăn tự hỏi ? Nó sẽ nói : "Thì ra hắn cũng như bất kỳ thằng cha đờn ông nào, hắn cũng chỉ là một con thú khi đứng trước một thiếu nữ đẹp. Thế mà hắn làm bộ cao thượng. Chưa chắc vì yêu mà hắn đem mình về. Chẳng qua hắn muốn hưởng mình, một mình hắn thôi. Đã tầm thường lại ích kỷ".

Tuy xấu hổ với nhau, cả hai đều yêu nhau hơn lên.

Ngọc thương biết bao nhiêu người bạn đang cố thu mình cho nhỏ xíu lại ấy và chỉ muốn ôm lấy đầu bạn để hôn lên tóc nàng cho thật nhiều cái, cho thật dài hơi, cho thật sâu hơi thở.

Liên thì tình yêu khó hiểu hơn. Tình yêu ấy được tái sinh đêm rồi, tìm gặp người yêu ngay tức khắc nhưng không được yêu, thế sao lại yêu hơn ? Có lẽ chính vì không được yêu nên tình nàng mới tăng.

Nếu Ngọc đã ẵm nàng trên tay, nếu họ đã qua với nhau một đêm mây gió, thì tình nàng được thỏa mãn sớm quá, như một đứa trẻ con cưng của nhà giàu, muốn gì được nấy, và không còn biết thú vị gì nữa khi được quà.

Tình nàng tăng như sự thèm muốn của em bé nhà nghèo được nuôi nấng mãi vì cảnh không tiền.

Rồi sẽ đi đến đâu ? Câu hỏi thăm ấy vang lên bên tai Liên và nhiều lúc nàng hoảng sợ cho tương lai của nàng.

Suốt ngày hôm ấy, Liên lại hi vọng, và hai lần Ngọc đi dạy học về, nàng đem nước đá chanh đường lên cho bạn uống, cả hai lần nàng đều xúc động mà thấy Ngọc nhìn nàng trong mắt.

Nhưng Ngọc không bước tới thêm bước nào cả. Đêm đến, nàng thức may đến khuya, và khi lưng mỏi muốn đứt ra, nàng dẹp đồ may đi nghỉ vẫn để đèn sáng, và không muốn buông màn, vẫn trần trở mà Ngọc không vào lần nào hết.

Sáng hôm đó, Ngọc nghỉ dạy trọn buổi sớm mai. Liên đi chợ về, đang lui cui làm bếp thì nghe nhà trên có khách.

Người khách này lạ hoắc, hôm nay chưa tới đây lần nào vì nằng nghe giọng lạ, và câu chuyện cũng lạ.

Ngọc đang ngồi sửa bài thì có tiếng gõ cửa, rồi chàng kêu lên :

– Kia, anh Sang ! Vào chơi, sao không học nữa ?

Thì ra đó là học trò của Ngọc. Chắc người học trò này lớn tuổi rồi nên Ngọc gọi bằng anh theo lịch sự bắt chước của người miền Bắc.

Người khách đi giày đế da, nện mạnh gót giày lên gạch, có vẻ đồng dạc đường hoàng chứ không khúm núm như những người học trò khác đến nhà thầy.

– Ngồi chơi. Anh đến có việc gì ? À, sao anh lại biết nhà tôi.

– Thưa thầy, tình cờ em đi ngang qua đây, thấy thầy ngồi trong nhà, em ghé thăm thầy.

– Cảm ơn anh đó. Sao anh lại bỏ học ? Hay anh đi học trường khác ?

– Thưa thầy, em lỡ dại, đi chơi sa đà nên bị ông già bà già đuổi đi và cúp lương.

Hắn cười lên, có lẽ để che dấu ngượng ngịu.

– Bậy lắm, anh là một anh học trò giỏi nên tôi tiếc anh quá. Anh có hối hận hay không ?

– Dạ, hối hận lắm chứ thưa thầy.

– Bây giờ anh ở đâu ?

– Dạ ở với người bạn.

– Cũng học trò như anh ?

– Dạ không, nó dạy khiêu vũ.

– Hừ...ừ...m ! Nghĩa là anh định bỏ học luôn ?

– Dạ chớ thầy tính, còn biết làm sao. Tiền đâu mà đóng tiền trường.

– Bậy lắm, uổng lắm ? Anh học giỏi lắm, bỏ thì uổng không biết bao nhiêu.

Cả hai làm thinh rất lâu, rồi Liên lại nghe Ngọc hỏi :

– Tôi hỏi thật : Anh có hối hận lắm hay không và có muốn học lại lắm hay không ?

– Dạ cũng muốn.

Câu đáp này, Liên nghe nó yếu ớt lắm, và thấy ngay rằng hắn chỉ đáp miễn cưỡng như vậy thôi. Nhưng Ngọc mù quáng vì lòng tốt của một nhà mô phạm, ít biết thực trạng của cuộc đời, nên đề nghị :

– Nếu quả thật như vậy, tôi cho anh ở đây, đóng tiền trường cho anh học, anh nghĩ sao ?

Chắc là anh học trò bị cha mẹ tổng cổ này đang bối rối lắm. Đã trót lỡ nói rằng hắn ăn năn, hắn muốn học nữa nên không dám từ chối lời đề nghị quý báu của ông thầy cũ. Chắc hắn cũng có giáo dục, còn biết thế nào là tốt xấu mới khó nghĩ chớ nếu hắn là bọn vô lại, hắn đã xua tay mà rằng : ”Ồi thôi, ông ơi, không được đâu.”

– Anh nghĩ sao ? Ngọc lại hỏi.

Liên mỉm cười mỉa mai và nghĩ bụng “Rõ ràng một ông giáo gàn. Hắn ham ra tay tế độ kẻ trầm luân lắm, y theo những bài luân lý nhà trường. Hắn cứu mình và thật là may cho hắn là mình quả là kẻ muốn trở về đường ngay. Nếu hắn trúng phải một con bá vợ nào khác thì hôm nay hắn đã ngậm đắng nuốt cay nhiều lắm rồi”.

Sang nín giây lâu rồi nói :

– Thật ra thì tôi cũng đã chán quá rồi lối sống của người bạn của tôi. Nhưng dầu sao tôi cũng lỡ ghiền cái vui nơi nhà anh, tôi lại sợ làm phiền thầy.

– Thôi khỏi nói dài dòng. Anh có muốn tốt thì nhận lời, còn như ham chơi thì thôi vậy.

Anh học trò là một kẻ yếu đuối về tinh thần, không dám để cá tính của anh ta đường hoàng giữ địa vị của nó, không dám là anh ta nữa, nên rất miễn cưỡng, anh ta nói :

– Thầy đã thương thì tôi cảm ơn vậy. Tôi xin phép thầy chiều tôi trở lại đây với thầy.

Liên đang làm cá, ngừng dao rất lâu để nghĩ lung tung về tình thế mới. Một người thứ ba lạ hoắc, chiều nay chen vào đời sống thân mật của nhà này.

Nếu gia đạo nàng an vui thì cũng đã khô lắm rồi khi kẻ lạ xen vào. Đẳng này, hơn bao giờ hết, nàng đang mong mỗi một xúc động thành linh của Ngọc trong một buổi gần gũi thân mật để chàng có thể yêu nàng thật sự thì kẻ lạ mặt này là một chướng ngại vật ngăn trở buổi gần gũi có thể có giữa đêm khuya canh vắng kia.

– Hay là mình về bên má ở ? – Liên tự hỏi.

Nàng lắc đầu.. Bà Cai sẽ nghĩ sao về thái độ của nàng. Bà rất vui vì ngõ con được chồng yêu. Bà sẽ buồn biết bao khi ngõ hai đứa cắn đắng nhau sau một tháng sống chung !

Ngăn trở Ngọc tiếp khách chẳng ? Nàng không có quyền. Bề ngoài, nàng là bà chủ nhà. Nhưng Ngọc đã chưa nhìn nhận nàng có quyền nằm trên tay hắn thì làm sao mà nàng có quyền định đoạt việc khác được.

Mãi cho đến tối, sau bữa cơm, anh học trò mắt nết mới xách va-li đến.

Bấy giờ Liên đang bày máy may, cả hai người định bụng rằng hắn sai hẹn và trốn luôn. Nhưng mà hắn đến.

Hắn vừa bước vào nhà thì đã mở miệng toan nói lớn lên điều gì, nhưng chợt thấy Liên, hắn ngậm câm lại.

– Sang, học trò của anh ! Vợ thầy đó em à.

Ngọc giới thiệu cả hai với nhau rồi hỏi :

– Em đã ăn cơm tối chưa ?

Ông thầy đã thân mật với học trò, không gọi hắn bằng anh nữa.

Sang nhìn Liên ngây ngất đến suýt quên đáp lời thầy :

– Dạ...ơ...hơ, tôi ăn rồi.

– Để va-li đây, rồi có đi tắm rửa gì thì đi.

Sang ngạc nhiên vì chỉ mới hay là ông thầy đã có vợ, hay là kinh ngạc trước sắc đẹp của Liên ? Dầu sao, hấn cũng không còn bình tĩnh như khi sáng nữa.

Hấn trạc hăm hai, hăm ba tuổi, trẻ hơn Ngọc nhiều, mặc dầu Ngọc cũng chỉ mới hăm tám thôi. Chắc hấn không bận lo nghĩ về sinh kế nên trông mặt hấn cứ còn non.

Hấn đẹp trai như một anh kếp xi-nê... Và như anh kếp xi-nê, hấn không có lối để tóc, lối ăn mặc đứng đắn của một nhà giáo.

Hấn không biết phải nói gì, làm gì, nên ngồi lên ghế rồi làm thỉnh. Ngọc sắp đặt chón ở của hấn :

– Lát nữa thầy với em khiêng bàn máy của cô vào buồng trong, ghé bố dành cho em, sẽ để ngay cửa sổ, chỗ bàn máy may bây giờ. Có cần làm bài thì tạm dùng bàn viết của thầy, còn như học bài thì ngồi nơi đây, hoặc nằm ở ghế bố mà học.

– Dạ, tôi học bài trên thư viện. Trên ấy mát mẻ.

– Không nên. Nhiều người đã than phiền, học trò choáng chỗ để học bài, khó cho họ tìm tòi.

– Tôi không học trên đó thì tụi nó cũng cứ học, bề nào cũng tồn chỗ. Ở đất Sài Gòn này, cũng chẳng mấy ai nghiên cứu cái gì trên đó.

– Em ơi ! – Ngọc kêu bạn

– Dạ.

– Em ngưng may một lát được không ?

– Dạ được..

Liên giả đồ không nghe chương trình của chàng khi này nên day lại hỏi :

– Anh cần em làm việc chi ?

– Không, em tránh chỗ cho anh dời máy may vào trong.

Cả ba đều đứng dậy, Liên vội hốt tất cả mớ vải trên bàn may, trừ tấm vải áo dính trong kim, được chon vệt đề chặt xuống.

Nàng xô ghế ngồi ra sau, rồi nép lại một bên.

Anh học trò không có cử chỉ gì sỗ sàng, nhưng cứ liếc trộm nàng mãi khiến nàng nghe khó chịu lắm. Liên bỏ đi vào trong để công việc nặng ấy lại cho nam phái tùy liệu.

Khi hai anh “phu” khiêng máy đến cửa buồng, nàng lại bước ra sau, cố tự nhiên như có công việc gì phải làm ngoài ấy.

Bây giờ Liên chợt nhận thức một mối nguy cho hạnh phúc của nàng. Không, người khách lạ nay không phải chỉ là chương ngại vật cho cuộc sống thân mật giữa Ngọc và nàng thôi, hẳn có thể là kẻ phá đổ vỡ cả đời nàng.

Hắn đẹp trai và Liên nhớ ra rằng nàng đã bị xúc động khi vừa thấy hắn lần đầu. Hiện giờ thì trí và lòng nàng chưa vãn đục vì ý nghĩ quấy nào cả. Nhưng về sau, ai biết đâu !

Hơn thế, anh học trò đẹp trai cũng bị xúc động khi chợt thấy nàng. Hắn bối rối lên trông thấy. Mà hai người chỉ xấp xỉ tuổi với nhau thôi !

Khi máy may được đặt xong vào chỗ mới, hai người đàn ông lặng lẽ đi ra ngoài trước và Liên lặng lẽ trở về buồng nàng.

– Ghế bố của em dựng sát vách phía trong ghế bố của thầy. Chường nào cần nằm, em cứ lấy mà trải ra. Giờ thì nói chuyện chơi một chút. Em ham chơi sa đà thế nào mà bị ông cụ bà cụ trừng phạt nặng dữ vậy ?

– Da, em bỏ học luôn ba tháng, lấy tiền học phí xài tuốt hết. Nhưng ba em không phải vì em đã xài hết tiền học phí, tiền ấy không đáng là bao đối với tiền túi của em, mà vì em bỏ học.

– Em bỏ học để làm gì ?

– Không có làm gì hết. Nhưng chán quá, không muốn học nữa. Bỏ học rồi cũng buồn, lắm khi cả ngày không biết làm gì, nhứt là buổi xế trưa nóng bức, bạn hữu nó trốn đi đâu mất hết, buồn không thể tả được. Em xem chớp bóng hết rạp này đến rạp nọ cho tới tối, gặp bạn rồi mới biết làm gì.

– Nhưng khi không bỗng dưng chán sự học vậy à ?

Sang ngần ngừ giây lát rồi nói :

– Dạ, không phải là khi không....

– Chớ tại làm sao ?

– Dạ...ơ...hơ...vì em đã yêu.

– Vậy hả. Nhưng yêu sao lại chán sự học ?

– Ban đầu em cũng thấy như vậy là kỳ lạ, vì em muốn gặp người em yêu lúc nào cũng được thì khỏi phải tưởng nhớ đến quên, đến chán mọi việc. Nhưng về sau em mới hiểu, khi em được yêu rồi thì em sống đời sống người lớn. Vì thế mà chán đời học trò.

– Như vậy em làm sao mà mong trở lại đời học trò được ?

– Em hy vọng vì em đã chán đời người lớn, từ khi người yêu của em không yêu em nữa.

– Dễ dàng như vậy à ?

– Dạ, không dễ dàng lắm. Em đau khổ một lúc, em sầu thảm một lúc, rồi mới chán nản và bây giờ thì không biết làm gì. Em học lại thử xem sao.

– Ừ, thì học lại thử xem sao. Nếu thầy thấy là được, thầy sẽ báo tin cho ba má em hay, bằng như không được thì vĩnh biệt vậy.

– Dạ, đồng ý.

Liên rất hiểu sự chán học của một người học trò lớn tuổi khi bước chân vào đời sống của người lớn.

Chính nàng cũng đã trải qua tâm trạng ấy, trải qua những cơn chán nản của người học trò đã trót biết nếp sống của người lớn.

Trong câu chuyện giữa hai thầy trò này, Liên đã nhiều lần làm bộ như phải sửa lại mũi kim, đường chỉ, ngưng chơn đạp máy để nghe rõ đầu đuôi.

Nghe xong, nàng không nghĩ gì cả nhưng tiềm thức nàng lại ghi nhận câu chuyện này, làm một cuộc so sánh : cả hai người trẻ tuổi đều cũng lỡ bước như nhau. Một tí cảm tình nho nhỏ phát sanh ra nơi lãnh vực sâu thẳm của lòng nàng, cảm tình vì lẽ đồng cảnh ngộ.

Như thế, nàng không thù ghét được cái con người thứ ba đã xen vào làm rối loạn mong ước của nàng.

Đêm ấy Liên ngủ ngay được sau khi may, bởi vì nàng biết không thể hi vọng có một cuộc hội kiến tay đôi thân mật với Ngọc.

Sáng ra nàng mua ba phần ăn lót dạ, nhưng chỉ dọn lên có hai phần thôi. Nàng mời chàng và khách ăn sáng, và người khách trẻ tuổi ấy, tự nhiên cứ ngại, mời lại :

– Thưa cô, xin cô cũng ăn một thể.

Hắn dùng tiếng “cô” một cách đường hoàng, không thể gây ngộ nhận được. “Cô” tức là vợ của thầy học, gọi theo thời nay là như vậy.

Nhưng vì người học trò lại cao niên bằng cô, nên Liên nghe tiếng cô ấy như là có nghĩa khác đi. Nàng lại ngần ngại không biết xưng hô thế nào với Sang cho tiện, nên chỉ ấp úng lâu lắm nàng mới đáp được, cố gọi hắn bằng em.

– Em ăn với thầy đi, một lát sau cô mới ăn, cô ăn sớm không quen.

Cũng may là ăn xong, hắn cũng cùng ra đi với Ngọc. Liên đóng cửa lại bên ngoài để đi chợ, tự hỏi cái khó chịu của nàng sẽ đến đâu, khi vì một lẽ gì đó, thí dụ gặp ngày trống khỏi phải đi học, người khách trẻ tuổi ấy phải nằm nhà ?

Sang thì dễ chịu ngay từ ngày đầu, có lẽ vì hắn là con trai, lại là một anh con trai thuộc vào hạng trời đánh, nhưng chắc chắn là nhờ lối xưng hô của Liên phần nào. Liên đã gọi hắn bằng em, thì một người em khỏi phải giữ gìn gì cho lắm.

Hắn dễ chịu, ăn nói, đi đứng tự nhiên như thường, và thỉnh thoảng ra nhà sau uống nước, rửa mặt, rửa tay, hắn thường thân mật hỏi Liên những câu chuyện rất tầm thường như con của lốt bao nhiêu một con, mỗi tháng tốn bao nhiêu tiền nước cho cả nhà v.v..

Hắn dễ thân mật quá mà vẫn đủ lễ độ, nên Liên cũng chịu thân với hắn. Cuộc sống tay ba mà nàng tiên đoán sẽ khó chịu vô cùng, sẽ căng thẳng như không khí trong nồi súp-de, lại hoá ra dễ thở bất ngờ.

Hơn thế, nàng được an ủi phần nào trong cảnh cô đơn mà Ngọc không bao giờ nói gì với nàng, chỉ trừ những câu nói thật cần thiết, căn dặn mua thức ăn, hỏi thăm sức khoẻ vân ...vân...

Vâng, Liên cô đơn lắm. Nàng có mẹ, có em, có chồng nhưng không vì thế mà khỏi bơ vơ được. Khi người con gái bị rút ra khỏi tình mẹ con, thì chỉ có lòng một người đàn ông mới sưởi ấm lòng cô ấy được. Mà Ngọc thì như là xa lạ với nàng. Ngọc làm chồng rất tròn bổn phận, chỉ có thế thôi.

Cái anh học trò hư hỏng là Sang, thế mà cũng thông minh đó. Hắn vào đây sống chung với một cặp vợ chồng bề ngoài rất đầm ấm, vì Liên đã khôn khéo giấu được cay đắng của nàng. Hơn thế, vui được hôm nay là nhờ có một đứa em trai hay nói hay cười, hay hỏi nhiều điều rất ngớ ngẩn. Nhưng hắn tể nhận được lớp sóng ngầm bên trong sự trầm lặng ở đây.

Không phải là việc ngủ riêng giường của cặp vợ chồng này đâu. Ngày nay, nhiều cặp vợ chồng người mình hay bắt chước người Âu Châu ngủ riêng giường, hắn biết điều đó, quen với tập quán mới và xem như vậy là thường.

Nhưng hắn đã bắt chọt được những phút mà Liên như kẻ mất hồn : nỗi thần thờ của Liên không cất nghĩa bằng lý do nào được khác hơn là nàng không mãn nguyện trong cuộc hôn nhân.

Kể từ giây phút mà Sang té nhận được những điều trên đây thì hẳn đã có những ý nghĩ quấy trong đầu hẳn rồi.

Cái đêm mới đến, hẳn ngạc nhiên và bối rối trước một nhan sắc lạ và đáng kể. Rồi thôi. Hẳn không phải là một trinh nam mà dễ bị xúc động quá lắm.

Hôm nay, gần gũi nhan sắc ấy, hẳn vẫn không nghĩ gì bậy bạ, ngoài cảm tình đặc biệt với một thiếu phụ trẻ đẹp, ngoài sự sung sướng nhẹ nhàng không rõ vì sao mà có.

Nhưng giờ thì đã khác rồi. Hẳn đã thấy nơi Liên một vật quý không được bảo vệ, không được trân trọng xứng giá.

Tuy nhiên không có sóng gió gì nổi lên sau đó cả. Ở đây tất cả đều ngấm ngầm diễn ra. Liên ngấm ngầm đau khổ, Ngọc ngấm ngầm toan tính điều gì không ai rõ được, còn người khách học trò thì ngấm ngầm đè nén những ý quấy vừa mọc mầm trong trí anh ta.

Liên tự hỏi :

“Cuộc sống như thế này sẽ kéo dài cho đến bao giờ ? Nếu anh học trò lại hư hỏng thì anh ta sẽ bị tống cổ ra ngoài, như thầy trò đã thoả thuận với nhau. Nhưng rủi ro mà anh ta siêng học thì sao ? ”

À, Liên rất mừng mà nhớ ra rằng Ngọc cũng đã định liệu về trường hợp ấy. Ngọc thật là con người của lý trí, lo liệu chu đáo mọi việc, không sợ hở chút nào. Vì thế mà nàng hơi sợ Ngọc nếu không nói là rất sợ Ngọc.

Ừ, nếu trường hợp ấy xảy ra thì Ngọc sẽ báo tin thành công cho cha mẹ anh ta và trả anh ta lại cho gia đình anh ta.

Nhưng gia đình anh ta có thể gọi luôn anh ta ở đây lắm cũng như nhiều gia đình không trị nổi con cái, đã bỏ chúng vào nội trú của những trường mà kỷ luật rất nghiêm như trường thầy dòng chẳng hạn.

Và nếu như vậy thì tình thế kỳ khôi này sẽ kéo dài đến lúc nào ?

o O o

Hôm ấy đến ngày mà số tiền Ngọc đưa cho Liên để tiêu xài cho gia đình trong một thời gian, đã hết.

Liên chưa nói gì mà Ngọc đã biết trước vì chàng có ghi sổ sách hẳn hoi. Chàng toan trao một số tiền mới cho bạn, bỗng nhớ lại điều gì, vói tay kéo hộc tủ lấy ra một thiệp mời lắm nhảm đọc rồi nói :

– Bậy quá, sao lại không mời em. Mặc dầu hôm tiệc cưới của ta, không có mặt nó, anh có gửi giấy báo hỉ cho nó, không thể nào mà nói rằng không biết anh đã có đôi bạn. Thằng thật bất lịch sự ! Đáng lý thì anh không đi, nhưng không đi lại sợ méch lòng anh em ! Anh cứ tưởng chiều nay anh với em đi dự tiệc đó, và định bảo em để em đi chợ ít hơn mọi ngày. Nhưng thôi, em cứ mua ăn như thường.

Liên cảm động khi nghe Ngọc muốn nàng đi với chàng. Nàng lại tức khi hực đi ra ngoài với Ngọc. Từ hôm về đây đến nay, trừ cái đêm ăn mì rồi quá bước tới công trường Cộng Hoà, nàng chưa hề được Ngọc đưa đi đâu cả, cho dầu là đi dạo mát một vòng. Lâu lắm mới có dịp may, thì họ lại không cho hưởng.

Tuy nhiên Liên vẫn nhẫn nại chịu số phận như đã chịu số phận hôm nay. Trước khi xách giỏ đi chợ, nàng lục trong cái hộc tủ mà Ngọc đã lấy thiệp mời khi nãy.

Tình cờ mắt nàng lướt qua thiệp ấy, và phần nộ vô cùng khi thấy trên ấy đề rõ ràng câu sau đây : ...Kính mời anh chị...

Liên vò nát tấm thiệp mời, cắn môi và mặt nàng tím lại.

– Được ta sẽ ra khỏi ngôi nhà mà họ khinh miệt ta, họ cho là ta không xứng đáng đi song đôi với họ.

Nhưng lẽ sao lại trào lên ? Không, Liên không phải là kẻ khóc vì uất hận. Nàng đã nổi loạn rồi kia mà !

Liên khóc, và đó là nước mắt chịu thua, nước mắt tủi hờn.

Sang có thói quen tắm sớm mai, sau buổi tập thể dục, cũng như Ngọc, nhưng trễ hơn và đến bây giờ hần mới xong.

Khi kẻ từ nhà sau đi lên, và người từ buồng trước đi xuống gặp nhau nơi buồng trong, hần chung hững, đứng lại nhìn Liên đang thất thểu đi, nước mắt ướt cả mặt nàng.

Liên đến giường thì ngồi phệt xuống, ôm mặt lại và nức nở không thềm biết sợ xấu hổ trước sự có mặt của Sang.

Sang thương hại nàng quá, bước lại gần, đứng làm thỉnh rất lâu rồi gọi nhỏ nhỏ :

– Chị..chị...chị làm sao đó chị ?

Hần không gọi Liên bằng cô như mọi ngày nữa, không hiểu vì sao.

Liên cứ nức nở không đáp được, hay không buồn đáp thì không rõ. Hấn bèn đứng mãi ở đó cho đến lâu thật lâu, khi Liên bớt cơn thôn thức, lệ nhoè nơi mắt thì nàng thấy hấn ngồi trên gạch trước mặt nàng.

– Chị có tâm sự gì buồn lắm phải không chị ?

– Chị đau xót lắm em ơi...

– Em có thể biết được hay không chị ? Em vào đây, nhờ sự tử tế của thầy, của chị, em mang ơn chị ngàn ngày..

Cảnh tượng trước mắt Liên không còn là cảnh thật nữa. Đó là một cảnh nàng thấy trong mơ; một người con trai độc nhưt muốn hiểu rõ lòng nàng, sẵn lòng an ủi nàng lúc nàng cần gởi gắm tâm sự để giải thoát lòng nàng đang nặng một gánh sầu. Vì thế Sang không còn là Sang, mà là một đứa em trai nhỏ dại.

Vô tình, nàng có cái cử chỉ thương mến là đưa tay ra vuốt đầu nó mà rằng :

– Em còn nhỏ dại, không hiểu được chuyện người lớn đâu.

Sang lặng người đi, vì cử chỉ bất ngờ ấy. Ban đầu hấn nghe như sét đánh, nhưng rồi hấn bình tĩnh trở lại, và nghe sung sướng lạ kỳ. Hấn ngồi làm thinh, lắng nghe cái mê huyền ảo từ đâu không rõ, truyền vào người hấn qua bàn tay ấy.

Hắn muốn lấy thân mật đáp lại thân mật nhưng chưa dám. Và hắn suy nghĩ. Hắn biết rằng Liên rất nét hạnh. Hắn lại hiểu tâm trạng Liên hiện giờ là đang đau khổ, cô đơn, nên cảm xúc trước sự săn sóc của hắn, và trong một phút mến hắn quá, xem hắn như đứa em, nên mới có cử chỉ ấy, chỉ có thể thôi.

Nhưng hắn lại hiểu sâu xa hơn là tiềm thức con người chủ động nhiều hành vi của ta lắm. Nếu nàng không đặc biệt cảm tình với hắn, thì cho dầu là trong một lúc mất hồn, nàng cũng chẳng làm như vậy.

Tin vào suy luận của mình, Sang trở nên bạo hơn và đưa tay lên chặn lấy bàn tay của Liên trên tóc hắn.

Bây giờ Liên mới trở về thực tại và bắt gặp chính nàng trong một tình thế tội lỗi. Nàng ngần ngại không hiểu sao nàng lại làm như thế. Nhưng cũng như Sang, nàng lắng nghe sự rung động sâu xa tại các tế bào, các thớ thịt của nàng do sự đụng chạm này gây ra.

Liên ngạc nhiên hết sức. Đã từ lâu, chẳng những lòng nàng chai cứng mà thôi, mà thể xác của nàng cũng bị ngâm trong băng giá, không có sự đụng chạm nào làm cho nàng chú ý được nữa cả.

Nàng đã trở lại đời sống bình thường của một người con gái bình thường chẳng ? Mới hôm nào, nàng bắt chợt nàng băng khuâng và mong đợi Ngọc đến với nàng. Tuy nhiên nàng vẫn chưa tin lắm là nàng trở lại được như cũ. Nhưng hôm nay thì đã rõ rệt rồi vậy.

Qua vài giây chột tỉnh, Liên nhận thức rõ tình thế, và hoảng sợ hết sức, nàng vội giựt tay ra. Sang không dám đuổi theo, vì hấn cũng sợ tỉnh cơn mê.

Vội vàng lau nước mắt, Liên đứng dậy nói :

– Em đi học kéo trễ.

Sang cũng đứng dậy, nhưng hấn tiếc giây phút vừa qua ấy lắm, không đi được.

– Chị à, hấn thả thê, em muốn an ủi chị.

– Cám ơn em lắm, nhưng không làm sao an ủi chị được.

– Chị Liên !

Giọng kêu của hấn nghe ra buồn bã như một kẻ sắp liêu mạng. Liên kinh sợ hết sức lách mình đi mau ra buồng trước mà cửa đang mở lớn.

Bây giờ, nàng mới nghe thoát nạn, nhưng vẫn còn kinh sợ khi nhớ lại màu mắt đỏ ngầu của Sang.

Liên bắt chợt nàng đang thở hổn hển vì sợ, vì bao xúc động khi nãy, và nàng đứng vịn lưng ghế cho tim nàng đập đều trở lại nhịp bình thường.

Sang thì bình thản như không có gì xảy ra. Hấn cũng ra ngoài, vớ tay lấy cặp da, rồi cúi chào Liên, vừa mỉm cười, một cái mỉm cười khó hiểu, khiến Liên càng lo sợ hơn.

Không biết hấn dự định mưu kế gì trong đầu hấn, nàng tự hỏi. Kẻ vừa qua một cơn giông tố như vậy mà bình thản được là một kẻ thâm, và quyết chẳng chịu bỏ cuộc, tự tin rằng mình đủ bản lĩnh đánh trận nữa và đang nghiên cứu chiến lược.

Liên thì chỉ muốn câu chuyện ngưng tại đó và không có hậu quả gì nữa cả.

Lòng người mâu thuẫn một cách kỳ dị. Mặc dầu muốn như thế, Liên vẫn nghe dư vị của buổi giao tay ngắn ngủi khi sáng êm ái vô cùng và như là tiếc thương giây phút kỳ ảo ấy đã mất.

Thần thờ, nàng trở vô buồng thay áo để đi chợ, một công việc nàng làm máy móc vì thói quen, nhưng lòng cứ xao xuyến về trận bão bùng nhấp thoáng vừa qua.

Trưa hôm ấy, Sang về sớm hơn mọi ngày mà trước đây hấn đã cố sắp xếp thế nào để luôn luôn về sau Ngọc.

Mặc dầu nhà vắng teo, hấn vẫn lễ phép, đứng đắn, khiến cho Liên chỉ phải sợ hãi một phút ngắn ngủi thôi.

Thấy người khách trẻ tuổi về một mình, Liên ban đầu bối rối, nghĩ ngay đến việc thoát thân. Khi sáng nàng chỉ sợ có một việc là phạm tội, giờ thì nàng lại sợ thêm bị Ngọc về thành linh bất chợt sự thân mật giữa hai người mà nàng biết rằng khó tránh.

Sang đi tuốt ra sau ngay khiến nàng rụng rời. Nhưng hấn chỉ đặt trên chiếc bàn con một gói kẹo bọc giấy kiếng và nói :

– Xin tặng chị món quà mọn này cho chị đỡ buồn miệng.

Nói xong, hấn vội vàng trở ra buồng trước, rồi ở yên ngoài ấy, không xuống rửa mặt như thường lệ. Liên đợi một lát, hồi hộp đã qua, nhưng lo lắng vẫn còn. Thà là hấn muốn nói gì thì nói ngay cho xong, chớ hấn chần chờ mãi để rồi rút cuộc mới dám xuống thì đã trễ quá rồi vì Ngọc sẽ về.

Nhưng xem chừng hấn không bao giờ xuống nữa cả. Liên cầm lấy gói kẹo và bấy giờ mới để tâm đến sự săn sóc nho nhỏ ấy mà một thiếu phụ đa cảm rất thèm, nhưng chưa bao giờ được hưởng cả từ khi đoạn tuyệt với Văn.

Tay cầm gói kẹo, nàng nghe được nỗi vui hồn nhiên của một em nhỏ được mẹ mua quà cho. Nàng lại nghe như có cả một cuộc âm mưu, một sự tung đảng ngấm ngầm giữa Sang và nàng. Ừ, nàng phải giấu gói kẹo, không thể để nó lọt vào mắt Ngọc được. Lỡ Ngọc hỏi kẹo ở đâu ra (không chắc chàng lại đi tò mò đến việc nhỏ nhặt như vậy, nhưng cái gì cũng có thể xảy ra) thì nàng không thể nói láo rằng đã mua ngoài chợ. Nói thật rằng Sang biếu ư ? Không thể được ! Sao lại không thể được ? Biếu một gói kẹo, nhận một gói kẹo, nào có tội lỗi gì đâu ? Nhưng không hiểu sao, nàng cứ nghĩ là sự biếu xén ấy không ổn.

Nàng sẽ giấu luôn để khỏi phải nói láo, và như vậy tức là a tòng với Sang để làm một việc mà thâm tâm nàng cho là không hay.

Sự đồng lõa với nhau trong một bí mật chung gọi cho Liên một món trớn dễ chịu. Nàng còn đứng ngây người trước chiếc bàn con, gói kẹo trong tay thì Ngọc đã về. Tiếng chàng, nàng nghe ngoài trước là biết ngay.

Ngọc hỏi Sang :

– Đi giày không vớ có đau chân hay không ? Sao lại dùng kỳ lạ như vậy ?

Liên nghe qua thì biết Sang này giờ vẫn còn ngồi đó đợi Ngọc về mới cởi giày để Ngọc tưởng hắn cũng chỉ mới về trước đây một phút thôi. Không lý gì mà Ngọc nói đến giày vớ khi Sang đang làm một công việc khác.

Liên hồi hộp quá. Chỉ phải phát ra một cử chỉ nhỏ là ném gói kẹo vào cũi đồ ăn, vào giỏ đi chợ thế là phi tang. Vậy mà nàng làm không được, như là gói kẹo nặng quá, chân của nàng cũng nặng như bị trồng dưới đất, khó bước đi vô cùng.

Rốt cuộc nàng cũng xóa được dấu vết của tội lỗi (?) nhưng vẫn không hết hồi hộp.

Khi Ngọc đi ra sau rửa mặt, Liên không dám để cho bị chàng nhìn. Mặc dầu cơm nước đã xong cả, và chưa phải dọn ăn, vì Ngọc có thói quen cần nghỉ một lúc lâu cho thật khoẻ mới dùng bữa, Liên cũng bước lại trong mây ông lò, bận rộn vì những công việc không đâu.

Nàng biết hẳn bị Ngọc nhìn mặt là nàng xén lén không giấu được.

Nhưng chân tướng của con người khó che đậy quá. Mặc dầu Liên chỉ đưa lưng ra ngoài, Ngọc cũng nhận thấy sự bối rối của bạn. Chàng hơi ngạc nhiên, rồi đứng lặng người mà nghĩ ngợi rất lâu, rồi như chợt đoán ra sự thật, chàng chau mày.

Liên càng bối rối hơn lên và thấy nhột nhột sau lưng lắm. Đợi rất lâu mà không nghe tiếng nước xối, nàng biết rằng Ngọc đang rình nàng nên nàng khó chịu lắm.

Liệu chừng không thể trốn tránh mãi, Liên vụt thành linh xây lưng lại, quyết đương đầu với Ngọc. Nổi nguy, khi ta dám nhìn ngay nó, thì có thể ta đỡ sợ và cái nguy vì thế mà bớt nguy.

Không, Ngọc không còn rình nàng nữa. Chàng nhìn mảnh trời trong xanh qua khung trống nhỏ giữa mấy mái ngói rồi mỉm cười, một cái cười khó hiểu. Chàng chợt tìm được một ý hay, hay cười cho tình đời, hay gì gì khác, nào Liên đoán được.

Bận dọn ăn một lát là Liên bình tĩnh lại gần như bình thường. Nàng nghĩ rằng vì nàng có tịch nên sợ hãi thể thôi, chớ làm sao mà Ngọc đoán biết được cái gì.

Nhưng giá thử Ngọc biết thì đã sao ? Nàng đã làm gì nên tội đâu “Mà cho dầu nàng đã phạm tội thì Ngọc làm gì nàng được này. Nàng có nài nỉ, có van cầu khẩn cứu vớt nàng đâu ? Tự nhiên hắn âm mưu để dọa nạt sự an ổn của nàng, dồn nàng vào một thế bí. Nàng cũng chẳng có long trọng hứa sẽ hoàn lương.

Vả lại, yêu một người con trai, chỉ một người độc như thôi, lại không là hoàn lương à ?

Trong bữa ăn, Liên cũng bình thản được. Không phải nhờ suy luận trên đây giúp cho nàng hết sợ Ngọc, mà vì nàng bận nghĩ về một tâm trạng lạ kỳ của nàng.

Trước kia nàng vẫn suy luận theo điệu đó lúc sắp về với Ngọc và xem Ngọc không có kí lô nào hết.

Giờ thì suy luận theo chiều hướng ấy sao mà gượng gạo lắm, và suy luận xong, tuy nghe khá ổn mà vẫn cứ sợ Ngọc như thường.

Có phải chẳng là nàng đã trở lại biết xấu, biết tốt rồi, có phải chẳng nàng đã yêu Ngọc nhiều lắm rồi nên không thích phiêu lưu mạo hiểm về tình cảm ?

Nếu nàng liều mà yêu rồi ra đi với Sang, lỡ hấn bỏ rơi thì bất quá trở lại cuộc đời gió sớm mây chiều chớ có chết đói đâu mà lo, lại khỏi phải làm tội mọi cho ai như bây giờ, khỏi phải lao lực quá sức vì mớ đồ may mà tiền công rẻ mạt kia. Nhưng nàng lại không dám liều như vậy.

Liên nghe rõ ràng mình không phải là một cô gái giang hồ với những ý nghĩ bạt mạng của họ nữa. Nàng đã trưởng giả như một cô gái lành, một bà vợ đảm rồi, và rung động của nàng trước săn sóc của người khách trọ trẻ tuổi chỉ là một cơn gió thoảng qua thôi mà bất kỳ gái lành, vợ đảm nào cũng có thể bị

lung lay như vậy trong những lúc thiếu thốn về mặt tình cảm hay về xác thịt.

Nàng tươi vui lên được giây lát khi khám phá ra gương mặt thật của lòng nàng, nhưng rồi u sầu trở lại khi nhớ đến sự lạnh lạt của Ngọc.

Nàng yêu Ngọc, muốn yêu Ngọc vô cùng. Nhưng có một lần Ngọc suýt quên, toan ẵm nàng trên tay thì bỗng nhớ lại dĩ vãng của nàng. Có lẽ chàng bị cái dĩ vãng ấy ám ảnh chớ có lý đầu mà chàng không thấy rằng nàng đã chịu khổ hạnh để mong được làm vợ.

Chàng còn muốn cái gì nữa ? Chịu ăn cực, chịu làm lụng đến chai bàn tay non, chịu ngồi gần cúp lưng để may vá, chưa đủ khả năng qua khỏi cuộc thử thách của chàng hay sao ?

Dĩ vãng ! Dĩ vãng của nàng có gì đâu. Nàng chỉ có yêu Văn thôi, mối tình đầu của nàng, trong sạch và chánh đáng, không ai có quyền trách nàng cả.

Rồi sau đó, chỉ có thân thể nàng lỡ bọn nỡ thôi, mà thân thể bọn nỡ, lại không bao giờ rửa sạch hay sao ?

– ...Chỉ có trăm hai một tiếng đồng hồ...

Liên nhớ rõ khi nầy hai người đàn ông đang nói chuyện về thể dục, và Ngọc đã cố xoay câu chuyện qua hướng nghề nghiệp của chàng, qua hướng lương bổng của chàng.

– ...Mà mỗi một tuần thầy chỉ được có mười giờ dạy thôi.

Cứ tin theo lời Ngọc thì mỗi tháng chàng chỉ lãnh được bốn ngàn tám thôi, tức là không dư dã. Nhưng sao Ngọc lại đi suốt cả ngày ?

Hắn không muốn cho nàng biết hắn có tiền, chắc không phải sợ nàng tiêu pha hoang phí vì hắn đưa tiền có chừng mực, chớ không phải giao cả cho nàng.

Phải chăng sự tiết lộ chi tiết ấy chỉ có một mục đích làm cho nàng tuyệt vọng, không còn mong mỗi gì nơi một tương lai không sán lạn mấy. Tại sao hắn lại tìm đủ cách để khiến nàng chán nản thế này ?

Bỗng nàng giựt nảy mình, toàn thân mọc ốc hết. Nàng vừa nghe một bàn chân chạm phải bàn chân của nàng.

Liên ngôi phía bên mặt của Ngọc, tức là bên trái của Sang quanh một chiếc bàn nhỏ. Chính bàn chân mặt của nàng bị chạm và không còn nghi ngờ gì được nữa. Chắc chắn là Sang đã đụng nàng.

Không hiểu sao, nàng không lùi chân lại, và cứ như sẵn sàng tiếp đón sự đụng chạm ấy. Bàn chân kia có vẻ là một tên lính tuần-thám thám địa cho biết rõ tình hình bên địch để rồi sẽ hay, nên vội vàng lui bước ngay lập tức.

Liên liếc nhìn Sang thì thấy hấn bình thản như không việc gì xảy ra cả. Có lẽ trong một cái duỗi chân, bàn chân của hấn vô tình đi xa một chút mà hấn không hay, và hấn co chân lại một cách máy móc. Mà có thể rằng hấn cố ý nhưng lại còn nhát nên không dám phiêu lưu xa hơn nữa.

Nhưng cứ xét theo hành động của hấn hôm nay thì Sang là một anh con trai rất bảnh, gan dạ hơn Văn và Ngọc nhiều lắm về mặt đàn bà, thì khó lòng mà nói rằng hấn không dám.

Dầu sao, Liên cũng đâm ra sợ hãi chính mình. Nàng bắt chột được nàng, không còn chối cãi được nữa, đã không dang chân ra để tránh sự đụng chạm ấy mà trái lại còn mong đợi nó, còn băn khoăn vì sự lùi bước của Sang.

Không, nàng không có yêu người học trò bỏ nhà ấy, nhưng đã cảm tình với hấn nhiều quá rồi.

Không, nếu hấn táo bạo, cả gan đi xa hơn, chắc chắn là sẽ bị cự tuyệt ngay, nếu không bị mắng nhiếc thậm tệ. Nhưng hấn khôn ngoan bước tới bằng những bước chậm chạp mà khéo léo thì Liên e rằng nàng khó mà không phạm tội được lắm.

Nàng đã bắt đầu yêu Ngọc nhưng lại thiếu thốn đủ thứ, thiếu thốn nhiều quá. Trước đây hai tháng, khi căn bệnh chai lòng còn đương trầm trọng, Sang mà đẹp trai như Tống Ngọc, có học giỏi đáng mấy bậc thầy của Ngọc, nàng cũng chẳng coi vào đâu.

Bất giác, Liên liếc nhìn chồng và nghe thương người bạn của nàng vô hạn. Hy sinh của Ngọc không đáng kể bao nhiêu vì trước đây có nhiều khách mê nàng, dám bỏ bạc vạn bao nàng thì sự nuôi cơm như nuôi con đòi của Ngọc nào có đáng kể gì. Nhưng hẳn là người đã trị lành tâm bệnh của nàng, cái chứng bệnh mà nàng ngỡ là nan y, và đã tuyệt vọng cho đời sống tình cảm của nàng, cái bệnh KHÔNG YÊU ĐƯỢC NỮA.

Liên thương bạn vì quan niệm rằng người bạn ấy là người phải được thưởng công xứng đáng bằng tất cả tình yêu của nàng, bằng tất cả những gì trong sạch còn sót lại trong lòng nàng. Ấy thế mà chưa chi, vừa mới dứt cơn bệnh, chưa lấy lại sức, nàng đã có khuynh hướng phản bội rồi.

“Ngọc sao hôm nay dễ thương lạ. Chàng cũng đẹp trai đó chứ, thêm vào đó, sự trầm lặng của một người đã qua khỏi tuổi lao chao hai mươi, sự trầm lặng nhờ thói quen nghề nghiệp tạo cho. Chàng xứng đáng làm chồng của ta biết bao !

“Nhưng ta lại đang thiếu thốn ! Ngọc ơi ! Nếu anh rõ thấu được lòng em và xác thịt em ! Em như là một con bệnh vừa khỏi, cần ăn nhiều lắm, ăn nhiều hơn người thường gấp bội, người ta gọi đó là ăn ‘trả bữa’ ăn ‘lại sức’. Em cần yêu và cần được yêu nhiều cho bù với cả hai năm xuân tươi của em mà em không biết tình yêu là gì.”

Liên tủi thân, ứa lệ rồi và vội miến cơm còn sót lại, hồi hã nuốt để bụng đưa đi ra sau.

Nếu đêm là một người khuyển nhủ tốt, đêm cũng thường là kẻ xúi dại.

Liên nằm đó, lắng nghe tiếng động đô thành lần lần chết trong canh vắng và nhớ Ngọc vô cùng. Nàng nghe như là đã ăn ở với bạn rồi, và bây giờ Ngọc đi xa, nàng thêm được hít cái mùi của Ngọc, mùi đặc biệt mà trên đời này, không ai có cả, trừ ra Ngọc.

Sao Ngọc lại không vào với nàng ? Nàng biết rằng chàng không vào, mà cứ chờ đợi mỗi đêm như thiếu phụ ngày xưa bỗng con lên đỉnh non cao mà ngóng người bạn đời xuôi vạn lý.

Liên không sợ hóa đá vọng phu mà chỉ lo rằng phải ngã vì mỗi mòn trông đợi. Nàng cần nói cái gì với ai, và được ai nói cho nghe những điều gì. Đó là món ăn cho lòng nàng mà nàng đang đói.

Lòng nàng kêu gào đòi hỏi tình yêu, mà xác thịt nàng cũng kêu gào đòi hỏi tình yêu. Sinh lực dồi dào của tuổi hai mươi bị lụn đi một lúc và bây giờ sống lại mãnh liệt hơn bao giờ cả.

Nếu đêm nay, nhà không có kẻ lạ, chắc Liên đã chạy ra ngoài ôm lấy chân của Ngọc mà hôn để cho chàng biết rằng Liên đã yêu chàng đến cực độ, không còn chờ đợi được nữa. Và vì nàng không còn chờ đợi được nữa nên rất có thể nàng ngã trong khi nàng rất sợ phải ngã.

Với giá nào, ừ quyết với giá nào, nàng cũng phải được yêu nội đêm nay, dầu cho Ngọc có hắt hủi nàng, có xua đuổi nàng như đuổi một con chó ghẻ, nàng cũng quyết quì bên chân chàng để xin được chàng yêu, và nàng sẽ được yêu, vì Ngọc không phải là kẻ vũ phu cũng không phải là kẻ vô tình.

Liên nghe bút rút, bực bội, nóng nảy như muốn điên lên. Nàng vụt ngồi dậy một cái thật mạnh, làm rung chuyển cả chiếc giường, cử chỉ ấy làm giảm được sự căng thẳng của bộ thần kinh của nàng, nên chi Liên bình tĩnh lại được.

Nhưng biết rằng không vì thế mà nàng yên ổn được suốt cái phần còn lại của đêm dài, Liên ra sau để tắm nước lạnh.

Hứng trên đầu trên vai, trên lưng mấy gáo nước mát đầu tiên, Liên rùng mình, không phải vì lạnh mà vì sợ cho cái căn bản xấu xa của con người. Đêm nay nàng đã xuống thật thấp, thấp quá trong phẩm giá con người. Nếu không có Sang, nàng đã phải lay Ngọc để được yêu, và nếu không có Ngọc, biết đâu nàng lại không ngã trên tay của Sang ?

Thì ra xác thịt yếu đuối quá, thấp hèn, dễ tiện quá. Và nó lôi kéo cả tâm hồn con người xuống cái vực như bản của nó. Còn đâu là cái thanh cao của con người có học, có hạnh, có giáo dục!

Trong giây phút, Liên đâm nghi ngờ rằng nàng đã xấu xa lúc buồn hương. Lúc đó nàng chỉ cần tiền chó tuyệt nhiên không hề bị xác thịt dẫn dắt như đêm nay. Thế nghĩa là đêm nay một người đàn bà lương thiện lại đáng ghê tởm hơn một kỹ nữ.

Liên sợ hãi, mà bắt chợt mình đã nguy biến đến mức đó. Khi lập luận như vậy, tức là rất có thể quay về đường cũ dễ như chơi. Nàng xối nước ào ào, cốt cho bị thấm lạnh, và sẽ còn phải lạnh rất lâu trong lúc đồ giấc ngủ khó khăn lát nữa đây.

Đêm ấy trăng mười chín ! Ánh trăng mọc trễ soi nghiêng qua mảnh trống nhỏ trên hồ nước, bắn vào tường và bị bức tường trắng ấy phản chiếu lại, soi tỏ thân thể nàng.

Liên không còn hãnh diện như khi xưa, mỗi lần tắm, cứ thâm khen mình có một tấm thân cân đối.

Giờ thì nàng ghê tởm lắm cho cái bình thịt xương bên ngoài tuyệt mỹ ấy, mà lại chứa đựng bên trong những phản ứng hóa học bí mật rất là bẩn thỉu, những phản ứng hoá học này lại ảnh hưởng đến cả cái phần tâm hồn đáng lý là rất thanh cao của nàng.

Cái lạnh lẽo của đêm khuya và của da thịt vừa tắm nhiều nước hồ, đã giúp Liên quên mất cơn lạnh của tấm lòng và cơn sốt nóng của dục vọng.

Nàng trườn mền lại cho ấm và giấc ngủ đến dễ dàng. Không mấy chốc mà nàng đã thiếp đi rồi.

o O o

Ngày mai hé màn, Liên lại trở về với công việc nhọc nhằn thường bữa, giặt gĩa, quét tước, lau gạch, đi chợ nấu ăn, nhứt là bỏ nghỉ trưa để may và thức thật khuya để may.

Bằng đi ba ngày, Sang lại đi về như cũ, tức là ra đi sớm hơn chủ nhà và về trễ hơn ông ấy.

Có một bữa hẩn báo cho chủ nhà trước rồi bỏ cơm tối và đi luôn sáng đêm.

Đó là cái đêm đầu tiên trong một tháng trời có khách mà Liên ở một mình với người chồng có cưới mà không có ăn ở với nhau.

Đó là cái đêm mà hy vọng của Liên vốn lịm đi mấy mươi ngày, bỗng lại bùng tỉnh dậy. Lúc đầu hôm nàng đã tắm và thay bộ y phục mát đẹp nhứt của nàng. Phấn son và nước hoa là những món nàng cho ngủ quên dưới đáy rương, lại được nàng moi ra dùng lại.

Ngọc thích vẻ đẹp tự nhiên của người thôn nữ, thích mùi hoa dại của cỏ nội, hay sẽ ngây ngất trước sự lộng lẫy nhân tạo như bao người đàn ông khác ?. Liên thật mù tịt về điểm ấy.

Tuy nhiên nàng cứ thử xem vì Ngọc đã chẳng xiêu lòng khi nàng ăn mặc và điểm trang đơn giản thì sao lại không trình bày cho chàng thấy một khía cạnh mới của nàng.

Liên soi gương và chính nàng cũng kinh ngạc cho sắc đẹp của nàng, khi được trang điểm tỉ mỉ ; nàng chắc chắn là nàng đẹp hơn hồi còn là con gái nhiều lắm, và Ngọc đang có trước mặt chàng một thiếu phụ khác hẳn cô nữ sinh năm trước.

Cô nữ sinh ấy gợi tình yêu trong trắng của chàng thì thiếu phụ sắc sảo này lại sẽ gợi thêm muốn của chàng một cách mãnh liệt.

Quả Ngọc đã chú ý đến bạn, khi đi ngang qua buồng trong để ra nhà sau.

Liên ngồi trên giường lược áo và Ngọc ngập ngừng giây lát rồi dừng bước trước giường nàng. Nàng ngước lên mỉm cười với chồng, đôi con mắt sáng nói to ra tình yêu của nàng.

Ngọc đứng chết sững rất lâu mà nhìn cái miệng cười ấy, rồi bốn mắt gặp nhau, mắt Liên bây giờ không còn sáng nữa, nó chỉ bồi hồi chờ đợi rồi lại áo não buồn khi thấy mắt bạn quả có thêm muốn đầy nhưng rung rung lệ xót thương.

Liên đã hiểu là chồng nàng, Ngọc, thương hại bạn vì tội nghiệp cho công trình trang điểm của bạn. Chàng biết rằng Liên đã yêu và rất muốn được yêu. Hơn thế nàng nóng lòng được yêu vì sợ ngã.

Đã mấy lần, Ngọc không nỡ và dướm bước tới, và đã mấy lần Liên hồi hộp đợi chờ, và mấy lần thất vọng. Rốt cuộc chàng hỏi :

– Hôm nay em may có mệt lắm không ? Đã quen với sự cực nhọc chưa ?

– Dạ, em quen rồi anh à ! Nhưng mà. . . em không quen được với sự trợ trợ.

Nước mắt nàng rơi lộp độp xuống lụa của chiếc áo đang lược. Liên cố cầm giữ để khỏi òa lên khóc vì tự ái của nàng ngăn nàng đầu hàng. Mới đêm nào đây, nàng suýt chạy ra trước với chồng để van xin anh ấy ban cho nàng một chút tình yêu, nhưng trong giây phút này, nàng lại sợ bị Ngọc khinh rẻ.

Ngọc thở dài mà rằng :

– Anh cũng trợ trợ lắm. Nhưng anh cố kiên gan. Để xem em sẽ có đủ can đảm hay không ?

Trời ơi, may quá là nàng đã không khóc, chớ thôi Ngọc đã cho rằng nàng yếu kém rồi còn gì; mà kẻ yếu kém thì không vững đường tu, ngã lúc nào không biết chừng, không đáng được nâng đỡ lắm.

Ngọc nói rồi quay đi, bước ra sau. Lúc hần trở lại, Liên liếc thì thấy hần không dám nhìn nàng nữa. Chính hần cũng yếu kém chớ không phải thần thánh anh hùng gì đâu. Hần sợ không cưỡng nổi với sức quyến rũ của sắc đẹp của nàng.

Liên rất biết hiệu lực và sức mạnh của hai cánh tay trắng của nàng khi nàng mặc áo ngắn tay. Đó là hai cánh tay hồng tự nhiên mà khi nãy, Ngọc đã chỉ nhìn vào đó thôi. Nhút là đêm nay mà nàng lại mặc áo đen thì cái nước trắng hồng ấy trở nên ma quái không làm sao Ngọc không sợ hãi được.

“Ngọc ơi, chàng chỉ là người thôi với tất cả hèn yếu của con người, mà chính vì thế, chính vì không phải là thần thánh nhưng lại thắng được hai cánh tay này, nên em mới kính phục chàng và nghe càng yêu chàng hơn.

” Nếu giờ mà em giở ngón hồ ly để mê hoặc chàng thì chắc chắn là em sẽ thắng, nhưng em muốn chàng được tiếng anh hùng toàn vẹn.”

Liên nghĩ thầm như vậy lúc nhìn theo lưng bạn, nhưng không khỏi lặn ra để mà khóc òa khi cái lưng ấy khuất sau khung cửa.

Nàng ôm cả gối chần và chiếc áo chưa may vào ngực nàng, nghe cô đơn dâng lên mênh mông hơn bao giờ cả.

Kể từ giờ phút ấy trở đi, Liên lại đắm ra hờn Ngọc. Nàng không dè rằng khi người ta hờn tức là người ta đã yêu sâu đậm lắm rồi.

Nàng hờn Ngọc, dăm hờn Ngọc, vì nàng đã mất được tự ti mặc cảm sau một phút hy sinh để cho Ngọc trọn tiếng anh hùng, trọn tiếng mạnh mẽ, không lụy vì sắc dục. Phải, hy sinh được như vậy có nghĩa là nàng đã xứng đáng làm con người, không còn là một kỹ nữ hạ tiện nữa rồi.

Nàng hờn. Nàng đã dám hờn và đi lần đến chỗ cầm giận bạn như lúc mồi bị xỏ mũi dẫn về đây. Lúc ấy chưa ý thức lắm về sự cách biệt giữa cái sạch của Ngọc và cái bẩn thỉu của nàng, nàng tự nghe ngang hàng với Ngọc và toan cho Ngọc mọc sừng cho bồ ghét.

Giờ, vừa lại nghe ngang hàng với Ngọc sau mấy tháng mặc cảm, nàng lại muốn trả thù cho bồ ghét.

“Ừ, hấn nói là đợi cho mình biết yêu nhưng thật ra thâm tâm hấn muốn đợi cho mình xứng đáng đó. Giờ mình đã xứng đáng rồi, thì hấn còn đợi gì. Phải chăng là đợi mình xuống nước lạy lục hấn. ?

Được, để thử coi ai lạy ai cho biết.”

Liên khóc hết nước mắt rồi ngồi dậy cầm tấm lụa đã cắt ra thành áo mà chưa may. Những nơi bị ướt lệ, dày mo và cứng như da trâu. Nhưng rồi nó sẽ khô và nhẹ và dịu lại như thường như là tấm lòng và tấm thân nàng, cũng đã chai cứng và cũng đã dịu, nhẹ lại, dịu nhẹ quá đến gần như yếu mềm.

Liên lại bù ngủ tưởng nhớ đến thuở hoa niên của nàng. Thuở ấy hàng lụa khác xa với bây giờ, có những thứ lụa hể có nước vào là bị ố, và ố là hồng.

Liên đã khóc một lần vì chê mẹ cắt áo không khéo. Lụa áo bị nàng làm ố vì thế mà nàng càng tiếc và càng khóc nhiều hơn và lụa áo lại bị ố nhiều hơn.

Lệ của trẻ con thật buồn cười nhưng lệ của người lớn có buồn cười hay không đối với người ngoại cuộc ? Tại sao nàng khổ sở quá về vụ này cho đến khóc lên, khóc xuống như thế này ?

Liên ôm mỗi hận bước nào giấc ngủ hồi nào không hay, và hận ấy chìm vào tiềm thức nàng, nên sáng hôm sau khi Sang về sớm hơn Ngọc, đi thẳng xuống nhà bếp, bước lại đứng gần nàng, nàng không phản ứng.

Liên đang xắt rau ghém trước chiếc bàn con, và Sang đứng cạnh nàng, nhìn nàng rất lâu. Liên nghe như tia mắt hắc có một luồng điện nhẹ nó xẹt vào tóc nàng vào gáy nàng và chạy dài xuống đến gót nàng.

Cảm giác này, nàng chỉ nghe có hai lần, một lần khi gặp gỡ Văn, và lần này đây thôi.

Liên nhìn không thấy rõ những cọng rau, con dao nhỏ và cả mặt bàn nữa. Tất cả đều mờ mờ, hư ảo, và tâm trí nàng chìm dần vào một thế giới kỳ diệu mông lung nào.

– Liên ! Sang chỉ gọi nhỏ thôi, nhưng sao nàng lại nghe tiếng gọi ấy vang lên to quá, không phải bên tai nàng, mà trong lòng nàng.

Liên mê mê, không biết có nên đáp lại tiếng gọi ấy bằng một tiếng gọi khác, hay bằng cách ngẩng mặt lên hay không thì bỗng hai người nghe tiếng giày của Ngọc bước lên thềm nhà.

Chiếc bàn kê khuất sau bức tường buồng trong nên chắc chắn là Ngọc không thấy gì cả.

Sang vẫn bình tĩnh tự nhiên như vừa ghé lại để hỏi một câu chuyện rất lành, rồi khoan thai đi tuốt vào buồng vệ sinh.

Hắn ngồi luôn trong ấy, không ra nữa. Theo lệ thường Ngọc tuốt đôi giày ra thì vội vàng đi rửa mặt ngay rồi mới thay y phục.

Chàng bắt gặp một cô Liên bối rối thì ít, bẽn lẽn thì ít, nhưng trống ngực đánh thùng thùng nếu chàng nghe được tim cô ấy.

Ngọc thấy thau nước Liên mức để sẵn trên ghé đầu như mọi ngày nên rửa tay mà không phải hỏi gì cả.

Tinh cờ chàng chú ý đến cánh cửa buồng vệ sinh đang đóng lại nên chàng hỏi lớn :

– Sang đó hả ?

– Dạ em...

Rồi thì nghe tiếng giấy Sang vò ào ào trong đó. Nhờ sự khéo tính của Sang, nên mọi việc xảy ra có vẻ rất tự nhiên và ổn lắm, nên Liên bình tĩnh lại được nhưng vẫn còn ngẩn ngơ, như vừa ra khỏi một giấc chiêm bao.

Cắm hận lẫn vào tiềm thức để biến thành một khuynh hướng phản bội bỗng dung tiêu tan trước sự hiện diện của một người mà tình yêu của nàng đã đặt vào rõ rệt.

Sự có mặt của Ngọc là một lời cảnh cáo quát vào lương tâm nàng như một chiếc roi da, mặc dầu chàng không hay biết gì cả, không khiến trách một lời nào.

Nhưng Liên lại tự hỏi không biết có phải là Ngọc không hay biết thật hay không ? Chàng sâu sắc và tế nhị lắm. Ở nhà này, và trong lớp, không có chi tiết nhỏ nhặt nào, cử chỉ con con nào mà qua mắt chàng được cả.

Chàng có tài đoán biết cả cảm nghĩ của một người qua khoé mắt, qua một cái giựt nhẹ của thớ thịt mặt của người ấy.

Thế nghĩa là chàng có thể đoán biết một phần sự thật !

Suy luận như vậy, nhưng Liên lần này không sợ hãi, không mắc cỡ nữa. Ngọc biết mà bình tĩnh được như thường, tức là chàng bỏ qua vì thái độ khoan hồng bởi tinh thần hiểu biết.

Liên nghe rằng Ngọc xứng đáng làm chồng của nàng lắm. Và lấy làm kỳ cho thái độ lung chùng của nàng trước mấy lần toan tấn công của Sang.

Trong bữa ăn hôm đó, lần đầu tiên từ khi về đây, Liên quan sát Ngọc. Ngọc chừng chạc như một người bốn mươi. Nghề nghiệp đã tạo cho chàng ra như vậy phần nào, nhưng chắc chắn

là vì bản chất sẵn của chàng như thế, chớ nghề nghiệp không giỏi luyện kỹ như vậy đâu.

Chàng không đẹp người lắm, nhưng thân thể được tạc như tượng đá, về khía cạnh mạnh khỏe chớ không phải về mặt khéo léo. Mặt chàng rắn rỏi cương quyết nhưng lại hiền từ.

Rõ là khi thương trái ầu cũng tròn. Giọng nói của Ngọc, Liên nghe sao mà êm, nhẹ và mát lạ kỳ.

Người con gái ham tài, và cũng ham sắc như con trai. Nhưng họ lại ham hơn sự che chở của một người đàn ông đủ khả năng bảo vệ họ ; Liên có cảm giác rằng Ngọc là một bóng cây khi nắng, một đập đá trước bầy sóng, một bức tường trước gió.

Tình yêu của nàng cứ rõ rệt lần, và càng rõ rệt, nàng càng nóng lòng được yêu, được sống thật sự đời sống vợ chồng với Ngọc, và càng nóng lòng, nàng càng đâm ra căm hận, càng căm hận, Liên càng bị khuynh hướng phản bội dày vò.

Đêm ấy, cũng như những đêm khác, Liên lại phải mơ đến vị hoàng tử đẹp trai như người con gái dậy thì, vị hoàng tử ấy đã là chồng nàng, đang ở chung với nàng dưới một mái nhà, mà nàng phải mang theo hình ảnh của y mãi đến trong giấc ngủ.

Sáng hôm ấy là ngày ăn uống đặc biệt, nên Liên không bận tâm về việc bếp núc. Cứ tám ngày một là Liên cho ăn một bữa ăn ngon một lần, bằng tiền truất bớt ở các bữa ăn thường ngày.

Hôm nay nàng cho ăn cà-ry chà với bánh mì, chỉ phải nấu có một nồi cà-ry thôi, rảnh được hằng giờ để đọc sách xả hơi một bữa.

Sang về sớm quá, sớm cả tiếng đồng hồ chứ không phải năm ba phút trước Ngọc như hôm qua.

Tâm trạng nàng mâu thuẫn kỳ lạ. Nàng sợ Sang, nhưng lại mừng mà thấy hắn về sớm.

Nàng mong cho hắn biết điều, nhưng tưởng tượng sẽ phải tiếc và buồn lắm nếu hắn biết điều.

Ngồi đọc tiểu thuyết nơi bìa giường, Liên nghe tiếng giày, biết Sang lấp ló ở cửa buồng, nửa muốn vào nửa không dám ! Hôm nay hắn không còn bảnh như ngày thường mà lại đậm ra nhút nhát, có lẽ vì hắn đã tính trước công việc nên mới phải sợ như vậy.

Liên định bước xuống để đi ra phía trước. Làm được việc ấy, nàng sẽ thoát nguy ngay. Nhưng không hiểu sao chân nàng lại nặng như treo chì, không cử động được.

Bấy giờ Sang đã tới bên trong. Hắn bước lại gần chỗ Liên ngồi và nàng buông sách ngược lên thì thấy hắn đứng đó trong dáng điệu “mùi” như kẹp cải lương sắp vô sáu câu vọng cổ.

Đáng lý gì Liên đã bật cười. Nàng vui tánh lại tình nghịch, ranh mãnh và chưa hề buông tha một trường hợp lỗi bịch nào cả.

Nhưng lần này nàng lại không có cái phản ứng quen tánh ấy vì bạn nghĩ đến sự khác nhau của thái độ của hai người ngày hôm qua và ngày nay.

Hôm qua, Sang đã đứng ngắm nàng rất lâu. Nay hẳn mới xáp đến là toan nói. Hôm qua nàng đã bền lên sượng sùng, hôm nay nàng lại ngược lên ngay. Sang đã quả quyết nói cái gì, còn nàng thì đã bót bối rồi !

– Liên !

Liên chớp lia mí mắt, không biết nhìn vào đâu và hoang mang không biết có nên phản đối lối gọi vô lễ ấy hay không.

– Liên ! Sang không hiểu nỗi khổ của Liên đến đâu và không xét đoán toàn diện được gia đạo của Liên.

Nhưng mà Sang tự hỏi, khi chỉ nhìn sơ qua cuộc sống ở đây, tự hỏi cuộc sống như vậy có đáng cho Liên sống hay không ? Liên chôn vùi thời son trẻ của Liên bên nồi cơm trách cá trong khi nhờ sắc đẹp, Liên đáng sống một đời sống lộng lẫy, tung bừng.

Liên dư biết rằng hoa chỉ nở có một lần và xuân chỉ trở lại nơi người khác; Sang ở đây suốt tháng trường mà chưa hề thấy Liên được chồng đưa đi dạo mát, đưa đi ăn hiệu, đưa đi xem chiếu bóng lần nào.

Sang tội nghiệp cho Liên quá và Sang cũng yêu Liên vô cùng. Sang nhận rằng mình yêu tội lỗi, nhưng tình yêu nơi Sang mạnh hơn lý trí, Sang không giữ gìn được nữa.

Nếu xét không làm thì Liên cũng không có ác cảm với Sang, vậy Sang xin đề nghị với Liên điều này. Nếu quả Liên không chê Sang là một anh học trò hư hỏng, thì Sang dâng trái tim Sang cho Liên, Sang thề sẽ làm cho Liên sống xứng đáng với nhan sắc, với phong thái của Liên và thề sẽ yêu Liên mãi mãi, bằng cách tự cột dính lại với Liên bằng một cuộc cưới xin do cha mẹ Sang đứng chủ hôn.

Thấy Liên thẫn thờ không nói, mà sự câm nín của người con gái thường được xem như là sự thuận tình, Sang bước lại gần Liên hơn và lại gọi :

– Liên !

Cả hai đều nghe được hơi thở của nhau, hơi thở mạnh và dồn dập của những buồng phổi bị giãy thần kinh quá xúc động giục mạnh vào.

Sang đánh bạo, đưa tay cầm lấy tay Liên. Nàng rung mình vì sự ớn lạnh do đụng chạm gây ra thì ít, mà vì sợ hãi, vì khinh tởm chính mình thì nhiều : Một thoáng khuynh hướng phản bội mong manh kia sao lại làm tiêu tan được bao nhiêu ý chí quyết làm lại cuộc đời với một người mà nàng bắt đầu yêu ?

Mặc dầu Liên không phản ứng, Sang vẫn bước từ từ. Hấn đợi cho tình cảm của Liên lắng lại cho rõ ràng. Vì quả hấn yêu thật tình, đây là mối tình lớn của hấn, muốn cho nó tròn trịa ở cả đôi bên, cố tránh cho Liên khỏi bị giây phút xúc cảm nồng nôi rồi thất vọng về sau.

Liên mê mê như nửa say nửa tỉnh nhưng bỗng nàng tỉnh hẳn ra khi bàn tay thứ nhì xoa lên tóc nàng.

Liên né đầu qua một bên, giựt lại bàn tay bị hấn nắm, nhưng vì nàng chỉ làm thỉnh nên Sang ngỡ đó là một cử chỉ phản đối lấy lệ của nữ phái cho họ đỡ thẹn thối.

Vì thế mà hấn không lui bước, và đưa tay toan nắm trở lại tay Liên :

– Liên ơi, nếu Liên biết được Sang yêu Liên đến mức nào !

Liên gạt tay Sang mà rằng :

– Sang nên đi ra ngoài.

– Liên sợ bị bắt gặp à ? Được, Sang đi đây. Nhưng trước khi đi Sang muốn được biết ý của Liên đối với lời tỏ tình của Sang.

Nói xong, hấn chờ vài mươi giây, và không nghe Liên thốt ra lời nào cả, hấn tin rằng người con gái vẫn thế, luôn luôn e thẹn và chỉ đáp lời câm lặng thôi.

Như vậy, hấn phải làm cử chỉ gì để kêu gọi sự đáp lời cảm lặng ấy bằng một cử chỉ ưng thuận của Liên.

– Liên à, nếu yêu thì cứ yêu, sao lại sợ sự rủi may về sau ? Nếu về sau gặp rủi thì bất quá cũng như bây giờ không may, chớ có sao đâu.

– Sang không làm sao hiểu thấu thực trạng của gia đình Liên, nhứt là sự thật về tâm trạng Liên..

– Nhưng mà Sang đã trót yêu Liên.

– Thì mặc Sang, Liên có bảo Sang làm thế đâu !

– Có, Liên đã gián tiếp khuyến khích Sang bằng cách không phản đối ngay từ lúc đầu.

Liên đuối lý, nín lặng giây lâu rồi nói :

– Nhưng thôi Sang à, ta làm một đôi bạn rất tốt với nhau là hơn.

– Liên ơi, hôm nay thì Sang thương hại cho Liên, mà kể từ giây phút này, thì chính Sang là người đáng thương hại. Xin Liên tội nghiệp cho mối tình chân thật của Sang.

Lần này hấn đâm liều và quyết liệt xông pha vào trận cuối cùng. Được hay mất gì hấn cũng cần biết ngay vì hấn không bền chí nữa.

– Không – Liên hét lớn khi hấn đưa tay vịn lấy tay nàng.- Không, Sang ra ngay, không thôi Liên nổi giận thì khốn khổ bây giờ. Không ! Trời ơi, con người gì mà...

Bỗng cả hai đều im và yên, cả hai đều rụng rời như thỉnh linh bị một luồng điện mạnh chạm vào người họ.

Căn buồng nhỏ lặng lẽ cho đến nỗi con ruồi bay qua người ta cũng nghe được tiếng chớp cánh của nó.

Hai người đều cúi đầu, mắt dán vào gạch nền nhà nhưng họ biết có người thứ ba đang chĩa vào họ hai tia mắt sắc bén đầy nộ khí.

Ngọc đi giày đế kép, tình cờ mà về sớm chứ chẳng phải sắp đặt rình mò. Chàng vào nhà không ai hay và nghe tiếng nói trong buồng, chàng nín thở lắng nghe đoạn sau của câu chuyện.

Chàng vừa toan trở gót định đi vài vòng rồi hãy về không cho ai biết gì cả, rồi sẽ định thái độ sau thì tiếng kêu : “Trời ơi ! ” của Liên làm cho chàng hết hồn, ngỡ Sang làm ầu và Liên lâm nguy nên buộc lòng phải xuất hiện.

– Sang à.

– Dạ.

– Sang nên đi ra khỏi nhà này ngay !

– Em xin thầy và cô tha thứ em ! Vĩnh biệt.

Nói xong câu ngắn ngủi ấy, hẩn riu riu đi ra ngoài, hối hả thồn áo, khăn, sách vở vào va-ly rồi không chào hỏi lần chót, hẩn thoát ra ngõ.

Liên đã ngã xuống giường, bung mặt mà khóc, Ngọc chậm rãi bước lại gần nàng và thương xót khi thấy toàn thân bạn rung chuyển mạnh vì những cơn nức nở bởi quá uất ức. Phải, nàng uất hận sao đã quá yếu hèn trong giây phút để phải chịu cảnh bất gặp quả tang thế này.

o O o

Mấy phút qua ! Liên đã dịu niềm tức tối và nước mắt nàng cũng đã vơi cạn hết rồi. Bây giờ nàng mới ngồi dậy lau lệ bằng tay áo rồi nhìn thẳng vào mắt Ngọc và nói :

– Anh Ngọc, em không cần minh oan, anh muốn hiểu sao tùy anh. Nếu anh hiểu theo chỗ anh thấy, em cũng van nài, xin anh một điều là đừng có mắng vồn với mẹ em. Anh khỏi cần đưa lý lẽ gì ra cả mà vẫn bỏ em được như thường vì mẹ em thủ phạm, không ưa hạch sách ai hết. Em bịa chuyện gì đó và cắt nghĩa sự trở về của em bên ấy là xong.

Rồi em lại trở về cuộc đời nhơ nhớp của em. . . Anh, em... em đội ơn anh đã lo cho em mấy ... tháng nay. Em nhớ mãi mãi ... lòng tốt của anh. . .

Lần thứ nhì, nàng lại nức nở lên mà khóc nữa, ghen ngào không còn tiếp lời được.

Lâu lắm, nàng nói tiếp, hỏi :

– Anh ơi, những điều em vừa xin anh đó, anh có vui lòng hay không ? Xin anh thương một bà mẹ già, không làm nên tội gì, cũng chẳng còn trách nhiệm đối với con gái hư, sau khi đã gả nó cho người.

Ngọc không nói không rằng, toan quay gót trở ra thì Liên hốt hoảng nhảy xuống giường níu lấy chàng mà rằng :

– Em van lạy anh để má em yên. Anh cứ đánh đập em cho đã nư giận anh đi, nhưng tha cho má em...

Nàng lạy thật tình, nói cho đúng ra nàng té quỵ xuống và quì luôn trên gạch không buồn đứng dậy, ngược lên nhìn Ngọc để chờ sự khoan hồng của chàng.

Nhưng lạ lùng thay, Ngọc lại đặt nhẹ tay chàng lên tóc, lên trán của nàng, Liên kinh ngạc đến không còn biết sung sướng, mừng rỡ nữa.

Ngọc lại cúi xuống đỡ xốc nàng dậy, và không buông nàng ra khi nàng đã đứng lên ngay ngắn :

– Không, anh đã nghe hết, anh không có làm gì em đâu.

– Trời ơi, thật sao anh, anh tha thứ em dễ dàng như vậy sao anh ?

– Không phải tha thứ, anh xem như là chuyện này không có xảy ra, em có lỗi gì đâu.

– Nếu anh rộng lượng được như vậy thì ít ra em cũng đã phạm cái lỗi không đuổi nó ra ngay để cho nó đủ thì giờ nói những điều không phải đạo...

– Phải, đó là một cái lỗi, ấy nhưng lỗi cũng do anh phần nào. Anh đã sơ ý nhận một người con trai trong nhà, rồi về sau anh lại cố ý để như vậy để thử thách em. Em có thể trách ngược lại anh, nếu em là đàn bà Âu Châu.

– Anh !

Hai bàn tay của Liên bấy giờ mới dám phiêu lưu vịn lấy vai bạn. Bốn mắt nhìn nhau, Ngọc cố tìm trong đó để hiểu tình cảm thật của Liên, vì rất có thể nàng bị xúc động giây lát rồi thôi, còn Liên thì cũng cố nói ra bằng mắt mối tình yêu vừa phát sanh nơi nàng.

Ngọc đưa cánh tay rắn chắc của chàng ra sau lưng Liên, để đỡ lấy bạn : Liên thấy mình đang bước vào hạnh phúc đây, nên nàng sung sướng thả trôi thân thể, không cần phải ra sức đứng nữa.

Ngọc cao hơn nàng một cái đầu, nàng nhắm mắt lại, Ngọc chỉ cúi mặt xuống là đôi môi gặp nhau. Nhưng Ngọc nhìn bạn, do dự rất lâu rồi với cánh tay đỡ lưng khi nãy, chàng nâng đầu bạn lên ngay ngắn đoạn chỉ hôn lên tóc Liên thôi, rồi buông bạn ra liền.

Liên đang chơi vui trong một giấc mơ kỳ ảo bỗng bị đánh thức dậy thành linh. Nàng mở mắt ra, ngạc nhiên hết sức cho sự biến đổi đột ngột trong tình cảm của Ngọc..

Đây là lần thứ mấy rồi không nhớ nữa mà Ngọc đã lai vãng đến thềm luyến ái nhưng rồi trở gót không chịu bước vào.

Tự ái không cho phép nàng nài nỉ được chồng yêu đương, nên khi Ngọc buông nàng ra, Liên nhẫn nại chịu số phận, cắn răng nuốt lệ tủi hổ, biết rằng còn lâu lắm, một dịp khác mới xảy ra để đưa nàng vào vòng tay Ngọc.

Tuy nhiên trong bữa ăn trưa hôm đó, nàng cũng vui vẻ được, vui hơn tất cả mọi bữa ăn, từ ngày nàng về nhà chồng.

Người khách lạ đã đi, sự thân mật trở về, tuy nó không chường ra mặt lắm, nhưng hẳn là thân mật hơn lúc trước, nhưt là Ngọc đã có bước xa thêm một bước là ôm nàng trong tay và hôn lên tóc nàng.

Nàng nghe sự xa lạ giữa hai người không còn nữa, và đã dám gọi chuyện chớ không đợi Ngọc hỏi gì mới đáp nấy như trước.

– Em nhớ như là có nghe anh nói văn minh của người Ấn Độ rất cao và sâu. Nhưng em không thể hiểu tại sao thứ người văn minh ấy chỉ biết làm có mỗi một món ca-ry này thôi.

– Ủ, anh và thiên hạ, ai cũng ngạc nhiên về điều đó hết. Nhưng chắc em thấy là món ăn này nhiều vị và đậm vị hơn bất kỳ món ăn nào khác mà loài người đã nghĩ ra.

Có những người chỉ yêu có độc một mối tình thôi. Nhưng đối với họ, mối tình ấy phải nhiều vị và đậm vị. Mà một mối tình súc tích như thế, phải được kết tạo lâu ngày, không phải hời hợt nông cạn, yêu chớp nhoáng một sớm một chiều được.

Thế là Ngọc đã trả lời rõ về thái độ khó hiểu của chàng khi nãy. Nhưng Liên cũng không vừa, nàng nói :

– Hình như là lúc em còn học với anh, em đã được anh yêu, yêu chớp nhoáng vì ngay trong buổi học đầu, em thấy anh đã bối rối ? Anh có can đảm nhìn nhận điều đó hay không ?

– Có, quả đúng như vậy. Nhưng rồi anh đã buộc lòng phải dẫn đo từ khi...

– Anh cứ nói thẳng ra, đừng lo em buồn hay xấu hổ. Anh dẫn đo từ khi biết bí mật của đời em ? Nhưng anh có nhớ hay không, chính cái đêm mà ta đứng bên bờ Cửa-Long, dưới Định-Tường, anh vẫn còn nói yêu em, và nài nỉ việc kết hôn, mặc dầu anh vừa khám phá bí mật đó.

– Cũng quả đúng như vậy. Nhưng sự bông bột nào cũng có thể dịu đi, mà mối tình bông bột của anh sở dĩ dịu được là cũng tại, cũng nhờ em cứ thôi thác mãi.

Anh buồn lắm, em à. Mối tình đầu của anh không may mắn chút nào, không phải vì anh đã bắt gặp em dưới ấy, cũng không phải vì em bắt anh đợi chờ, mà vì sự bông bột đã hết. Anh không còn yêu thơ mộng được nữa, mà chỉ yêu bằng... yêu theo..... lý trí thôi, thật là không còn thú vị gì cả.

– Mà chính em cũng cùng một tình cảm với anh.

– Như vậy ta chỉ còn có một cách là đừng để lý trí ta sai lầm vì một chút xiu tình cảm còn sót lại. Nếu ta không được cái diễm phúc hưởng thú yêu đương thơ mộng thì ít ra ta phải thoát khỏi lỗ lã của thứ tình nông nổi. Hạnh phúc của ta không đẹp thì nó phải bền.

– Làm sao em nói được em yêu anh đến đâu...

– Không bao giờ em nói được cả. Nhưng anh lại đo lường tình yêu của em được. Anh biết chắc rằng em đã yêu anh, nhưng em chỉ mới yêu đây thôi, nên anh phải đợi cho tình yêu ấy lớn hơn.

– Hay là như thế này : anh đã hết bông bột thì em làm vợ anh hay không chắc không còn quan trọng như trước nữa, chắc anh không đau khổ nếu ta xa nhau. Như thế thì anh cho em về má em luôn được hay không ?

– Nếu em đòi hỏi lắm thì được. Nhưng anh vẫn cứ còn yêu em hoài chứ. Em đừng có lầy, ta đã yêu nhau thì cứ để vậy xem sao.

– Nhưng em nghe cô đơn quá, em chịu làm sao cho thấu !

– Trước em lại không cô đơn à ?

– Phải nhưng em không có hi vọng được yêu, nên cô quen với sự tro trọi. Bây giờ thì đã khác rồi.

– Tùy em. Nếu em không yêu anh thì liệu thế nào anh cũng vui lòng thỏa mãn em.

Tối hôm ấy ăn cơm xong thì nhà có khách, Ngọc nói chuyện với khách cho đến khi Liên dọn rửa xong, khách mới ra về, chàng tiễn khách ra tận đường cái, và trở vào, ra nhà sau có việc. Khi đi ngang qua buồng trong, Ngọc chú ý thấy Liên đã lấy gói mền của chàng đem vào đặt trên giường của nàng.

Hai chiếc gối áp nằm song song với nhau, nghiêng nghiêng trên chiếc gối dài ở đầu giường, gợi ý một sự đủ đôi đủ bạn rất là đầm ấm.

Ngọc đứng lại nhìn cảnh tượng đó, lòng vui vẻ vài giây rồi buồn thương vô hạn Liên mà chàng phải để hiu quạnh nhiều đêm trường rồi.

Nàng đang may áo, lưng đưa ra phía giường, và chàng bước đến đứng sau lưng bạn rất lâu.

Liên cố đập cho hết đường may, dừng chân lại rồi ngược lên nhìn bạn mà mỉm cười, mắt nàng ranh mãnh và tinh nghịch lạ, như thầm nói : ” Anh thấy không, em bắt cóc anh đó, anh tính sao đêm nay thì tính”.

Ngọc hôn lên trán bạn, lên tóc bạn rồi thôi, như trưa hôm trước. Liên cầm lấy tay Ngọc mà rằng :

– Để em kể cho anh nghe một câu chuyện này. Chuyện có thật, xảy ra trên tỉnh em, chứ không phải em bịa ra để cho anh bị xúc cảm.

“Thầy giáo X là con của một vị Cai Tổng giàu có. Cha mẹ thầy cưới cho thầy một cô vợ vừa đẹp, vừa ngoan lại cũng con nhà giàu

Nhưng cô gái ấy lại là một cô gái lơ thì, cao niên hơn thầy giáo đến năm tuổi. Sở dĩ cha mẹ thầy ấy quyết cưới cô nọ cho thầy, không kể đến sự từ chối của thầy là vì cô ấy ngoan lắm, nổi tiếng giỏi nội trợ nhứt trong vùng. Còn cha mẹ cô thì lại nổi tiếng nhơn đức nhứt xứ.

Thầy X. là con có hiếu nên thầy cần rặng chịu đựng hôn nhơn ấy. Nhưng thầy lại phản kháng ngầm bằng cách không ăn nằm với cô.

Theo chồng dời đi xa, cô giáo, sau mấy tháng làm vợ, về khóc lóc với cha mẹ chồng và tỏ thật số phận của mình.

Ông cụ bà cụ Cai Tổng liền đích thân đến nơi thầy giáo dạy học, nhờ thợ địa phương đóng cho hai vợ chồng một chiếc giường mới thật hẹp, hai người nằm là đụng nhau.

Rồi ông bà ở đó cả tháng để chờ xem kết quả.

Hai tuần lễ sau, bà cụ hỏi thăm cô dâu về đời sống thân mật của hai vợ chồng cô thì mới hay thầy giáo, đêm đêm, chun xuống giường mà ngủ, ngủ trên gạch lạnh.

Ông bà khóc lóc với con dâu rồi ra về, không quên khuyên răn con mình nên nghĩ lại.

Năm tháng trôi qua, ông Cai bà Cai kể tiếp nhau mà theo ông theo bà, và cái xuân của cô giáo cũng trôi đi với năm tháng.

Năm ấy, mười hai năm sau ngày họ kết hôn, cô giáo đã bốn chín tuổi và thầy được bốn bốn. Không biết vì một lẽ bí mật nào mà thầy giáo bỗng nhiên đổi ý và chịu ăn ở với cô.

Cả tỉnh đều hay cái tin bí mật này mà cô giáo vì sung sướng quá quên cả mắc cỡ, loan truyền ra.

Nhưng một tuần lễ sau, cô giáo, không hiểu mắc bệnh gì mà chết một cách đột ngột quá, khiến thầy ấy cho đến ngày nay vẫn còn lơ lơ như kẻ mất hồn ...”

Ngọc bật cười mà nói :

– Câu chuyện của em giống như một tiểu thuyết dở.

– Nhưng mà chuyện có thật đó anh à. Em muốn kể cho anh nghe để anh nhớ lại những may rủi ở đời. Biết đâu ngày kia, anh sẽ không còn dịp yêu em nữa, và em sẽ xuống mồ mà chưa được cái diễm phúc nằm trên tay anh lần nào.

– Chuyện tiểu thuyết của em ...

– Không, chuyện thật mà anh ...

– Thật, nhưng giống tiểu thuyết, chuyện ấy không bao giờ xảy ra đâu.

– Anh à, anh thử đưa em đi dạo mát xem sao, như cái đêm đầu mà ta đã đi, sau khi ăn mì, anh có nhớ hay không ?

– Anh cũng định bảo em nghỉ may và đi đây.

Liên bỗng nhiên trở thành cô nữ sinh vui tánh, nhí nhảnh của hồi nào. Từ lâu rồi, mỗi sâu thân phận đã biến cô thành một người đàn bà trầm lặng, chán đời, cười gượng, vui ép, và chỉ giờ phút này cái vui hồn nhiên của tuổi trẻ mới thành linh sống dậy thôi.

Liên nhảy dựng lên, xô ghế, ôm Ngọc mà hôn một cái, không có hậu ý khiêu khích nào cả.

Trời hồng hồng
Sáng trong trong.

Đã hai năm rồi, tiếng ca hát tắt hẳn nơi cổ họng nàng và bây giờ nó vang dậy, ồn cả xóm như để bù lại bao ngày câm nín.

Vị giáo sư còn trẻ mà nghề nghiệp đã biến ra lụ khụ nhu ông già ấy cũng bị lây cái nhí nhảnh của Liên trong bầu không khí thành linh trở nên huyền ảo này.

Lần đầu tiên, hắn hôn đáp bạn lên má, cái hôn hiền từ như hôn em nhỏ, hôn vì vui sướng trong lòng, muốn ra khỏi nếp khắc khổ của hắn.

Liên quay tròn như bông vụ rồi nhảy lại cái máng treo nơi vách, lấy áo trông vào người. Mặc áo xong nàng níu Ngọc :

– Đi anh nè !

– Để anh thay y phục cái đã chứ. Mặc bi-da-ma đi ra ngoài sao cho tiện.

Lạ thật ! Cũng căn nhà lụp xụp này, cũng bao nhiêu bàn ghế nghèo nàn này, nhưng hôm nay Liên thấy nó linh động quá. Nó có hồn và hồn nó dính líu với hồn nàng nên nàng đâm ra mến nó, chứ không xem nó như là ngục tù u tối nữa.

Trời hồng hồng
Sáng trong trong
Ngàn phượng rung nắng ngoài song
Đàn nhịp nhàng
Hát vang vang,
Nhạc hòa thơ đón hè sang...

Liên ngồi đợi bạn thay y phục mà ca hát huyền thiên, và nếu nhà lân cận mà tinh ý một chút thì thế nào họ cũng nhận thấy ngay sự thay đổi trong cái gia đình nhà này, gia đình của đôi vợ chồng trẻ mà lặng lẽ quá đến bất thường, không nghe ai to tiếng bao giờ, không nghe cặp ấy cãi nhau lần nào hết mà cũng chẳng hề có tiếng cười trong trẻo của cô chủ nhà trẻ đẹp vang lên.

Trời hôm nay hồng thật, Liên nhìn cái gì cũng thấy toàn màu hồng, và nắng đã ửng lên trong lòng nàng tự nảy đến giờ.

– Thôi, ta đi em !

Liên nhảy có mấy bước thì đã ra đến ngoài ngõ.

– Mai ới !

Ngọc khóa cửa xong, bước qua trước nhà mẹ vợ mà gọi. Liên đã dặn dò em đừng có qua lại thường bên nhà nàng. Mai tỏ vẻ kể lời dặn ấy với mẹ, và bà Cai như hiểu được ẩn tình gì bên ấy, cũng cố giữ Mai, kéo nó nhỏ dại không biết nghe lời, chà lết bên ấy thường quá mà không hay.

Hễ Liên sầu bao nhiêu là bà Cai sầu bấy nhiêu vì bà đoán biết canh com không lành canh không ngọt ở nhà bên kia, đoán biết qua vẻ thần thờ trên mặt con bà, qua sự kín miệng quá sức của nó mỗi lần bà hỏi đến hạnh phúc của nó.

Tuy Liên đã cắn răng nuốt lệ để giấu không cho mẹ biết thực trạng về nàng, bà Cai cũng rõ là cuộc hôn nhân do bà ép uống không thành công.

Bé Mai sống một mình với mẹ, không ai chơi với nên buồn hui. Nghe gọi, nó dạ một tiếng thật to từ trong buồng, mắt nó sáng lên rồi dướm nhảy xuống giường.

Bà Cai níu con lại, lắng tai nghe ngóng, tới chừng nhận rõ giọng của Ngọc, bà mới buông con ra. Mai chạy nghe thúi thúi được mấy bước thì bà nghe tiếng Ngọc nói :

– Em trở vào xin phép má rồi đi chơi với anh chị một lát.

Bà Cai chưng hửng trước chuyện mới lạ hôm nay. Từ thuở giờ bà có khéo léo hỏi vặn Mai thì biết Ngọc đón tiếp nó bên nhà tử tế thật. Nhưng bà ngỡ chẳng qua là vì Ngọc lịch sự thôi.

Hôm nay mà Ngọc mời em vợ đi chơi bằng giọng ấy, tuy không phải là giọng âu yếm gì, nhưng là giọng thân thương có của một người anh thì chắc là phải có biến chuyển gì đây.

Bà giữ Mai lại vài giây để suy nghĩ đoạn đứng lên dẫn Mai đi ra ngoài, Ngọc nói lớn khi thấy mặt bà nhạc :

– Thừa má cho Mai đi dạo mát với hai đứa con.

Bà cai quan sát thấy con gái lớn của bà như hoa nở, bà mừng đến run lên, ghen ngào nói :

– Ủ, thì... nó đi... với hai con chó.

Mai chỉ đợi mẹ buông tay là chạy đông ra ngoài, nín lấy chị rồi nói huyền thiên :

– Chị hai nè, tối mai đăng chợ Trần Quốc Toàn có chiếu bóng, tối mai đi chơi nữa đăng em coi nha chị hai.

Ngọc chào bà mẹ vợ đang đứng chết trân nơi ngưỡng cửa rồi nắm tay Mai vừa dẫn nó đi vừa hỏi :

– Mai có nhớ chị lắm hay không ?

– Nhớ lắm mà má không cho qua anh chơi.

– Hôm nay má không cho, nhưng từ nay thì cho.

– Sao lạ vậy anh hai ?

– Là vì đám cưới mới phải cũ. Nay thì cũ rồi.

Thấy Ngọc chỉ nói chuyện mãi với Mai, mà nói chuyện với trẻ con thì không bao giờ hết chuyện cả, Liên bỗng đoán hiểu rằng Ngọc cố tránh sự thân mật giữa chàng và nàng được phần nào hay phần nấy. Chàng còn dè dặt đắn đo nhiều, và nàng còn phải qua nhiều môn thi nữa mới mong được chấm đậu.

Tuy nhiên nàng đã chắc bụng rằng khỏi bị cái cảnh “lạnh làm thúng, rách làm mê” khỏi làm đầy tớ trá hình cho Ngọc mãi và có hy vọng trở nên vợ chàng thật sự.

Đi ngang qua một hiệu sửa xe ở đại lộ Lý Thái Tổ tên là Vũ-Môn, bảng hiệu vẽ con cá hóa long, Mai hỏi :

– Anh hai, con cá lạ vậy anh hai ?

– Đó là cá biến thành rồng.

– Sao nó lại biến thành rồng anh hai ?

– Vì nó vượt qua được Vũ-Môn tam cấp.

– Vũ-Môn tam cấp là cái gì anh ?

– Là ba bậc đá hàn ngăn một con sông kia, nước chảy mạnh như xe tăng tràn tới. Cá nó thi lội ngược dòng nước ấy, hề lội lên được thì biến thành con rồng.

– Có thật như vậy hay không anh hai ?

– Hỏi chị hai thì biết.

– Chị hai, Vũ-Môn ở đâu chị hai, dẫn em đi coi cá lội thi được hôn chị hai ?

– Vũ-Môn ở đâu cũng có hết, và ở đâu cũng có cá lội thi. Nhưng trẻ con không được coi.

– Hồng, em muốn coi hề.

– Em cứ đợi vài năm nữa, hễ lớn lên là tự nhiên được xem. Tội nghiệp thân cá lấu. Nó sẵn lòng thi, nhưng chỉ e ngại biển cổ nửa chừng, hoặc có trận động đất nào, trận lụt nào xảy đến bất ngờ, thì uổng công cá biết bao !

Câu sau đó, Liên nói cho Ngọc nghe chớ không phải nói với em nàng.

– Nhưng tai nạn bất ngờ, ngàn năm mới xảy đến một lần. Cá nào rủi ro lấu mới lâm nạn, hơi nào em lo. À, em Liên nè, hôm nay anh đã tìm Văn và tìm được anh ấy. Anh làm quen thân được với anh ấy, và hỏi thăm thì mới hay anh ấy vẫn còn ở vậy. Có một lần trong một buổi đàm đạo thân mật hết sức, anh ấy cởi mở và tỏ thật niềm riêng cho anh nghe, rằng mấy năm trước anh ấy đã yêu một cô bạn gái nhưng không hiểu vì sao, rồi cô ấy lại lánh mặt rồi biệt tích luôn.

Cố nhiên là anh ấy sâu, và vẫn còn yêu cô bạn mãi đến bây giờ. Nếu anh không làm thì em có quen nhiều với cô bạn đó, và cô ta sắp yêu người khác, hay sắp trao thân cho người khác, vì không dám trở lại với Văn nữa bởi một lẽ riêng.

Như vậy em nên nhắn lời với cô bạn là Văn không biết gì cả, và cứ đợi cô bạn như thường. Mỗi tình đầu, chắc khó phai trong lòng cô bạn, thì anh nghĩ cô bạn nên trở về là hơn.

Mới nghe đến tên Văn, Liên hết hồn, và sợ hãi quá, khi Ngọc kể chuyện. Nhưng nàng an lòng mà thấy Ngọc khéo léo vẫn nói ra được mọi điều mà Mai không biết được sự thật.

Nàng buồn dầu dầu, làm thỉnh rất lâu rồi nói :

– Có ba điều trở ngại, mà điều nào cũng không vượt qua được cả. Một là cô bạn không muốn giả dối, không muốn cho Văn phải làm về dĩ vãng của cô ta...

– Như thế cô ta cứ thú thật.

– Thú thật à ? Bộ anh tưởng trên đời này ai cũng quên được như cái ông giáo sư bạn của anh sao chứ. Mà chưa chắc ông ấy đã sẵn lòng quên, ông ta đã lỡ trót vêu, thì cố mà quên vậy thôi. Nhưng rồi ông vẫn chưa quên hẳn, ông còn đắn đo cân nhắc và nếu ngày kia may ra ông quên được thì khó tin là có năm nào đó ông lại không sức nhớ chuyện cũ, và chừng đó thật là buồn.

Em nói một là cô bạn không muốn gặt gẫm ai, và hai là Văn không phải là người tha thứ được ai dễ dàng. Văn còn là một sinh viên trong trắng, chưa lăn lóc với đời và một sự thật nhóp nhơ sẽ làm cho anh ấy tự tử được lắm !

– Còn điều thứ ba ?

– Điều thứ ba là cô bạn đã tập quên Văn, và đã quên được rồi. Cô đã yêu mỗi tình thứ nhì, thì sao cứ bắt cô trở về tình cũ mà cô đã xem là không còn nữa.

– Vậy à ? Anh chỉ muốn biết có bấy nhiêu đó thôi. Số là anh sợ cô ấy chưa nguôi tình đầu, rồi không vẹn với tình mới.

– Anh khỏi lo điều ấy.

– Chị Liên !

Đôi bạn vừa nói tới đó thì giựt mình vì tiếng kêu trên đây.

Chiếc Florida mui trần mà trên đó vọng xuống tiếng gọi, chạy trời tới đến sáu bảy thước. Ngọc và Liên nhìn theo thì thấy một thiếu phụ quày cổ lại mà ngó họ. Thiếu phụ ngồi cạnh thanh niên lái xe, miệng cười tay ngoắc, rồi xem chừng Ngọc, Liên và Mai vẫn cứ đi chậm chậm, không thềm mau bước, nàng day lại nói vài tiếng với thanh niên. Tức thì xe từ từ de lại.

Khi hai bên, kẻ tới người lui gặp nhau Liên mới nhận ra đó là Nguyệt, bạn học cũ của nàng.

Nguyệt nhảy xuống xe lẹ như là bắt gặp kẻ cắp giữa đường, sợ chậm chơ là nó giông mất, chạy lại ôm lấy Liên mà nói tía lia :

– Trời ơi bà ! Sao khi không mà bà biệt dạng như vậy. Trời ơi, hai năm rồi ! Chà, mà bà đẹp ghê quá, đẹp hơn hồi đó nhiều lắm lắm.

Bây giờ thanh niên trên xe hơi xuống đến nơi. Nguyệt buộc lòng phải buông Liên ra rồi giới thiệu :

– Anh Biên, chồng tôi. Chị Liên bạn học cũ của em.

– Hân hạnh. Anh Ngọc chồng tôi.

– Hân hạnh !

Hai người đàn ông bắt tay nhau, không ai có vẻ phẩn khởi cả.

– Còn em nhỏ nào đây ? Nguyệt hỏi.

– Em ruột của tôi đó bà.

Hai người đàn ông nghe vợ họ xưng hô với nhau bằng tiếng ” BÀ ” kỳ cục ấy nên bật cười. Nhờ vậy mà không khí đêm cuối hè, lạnh một cách mâu thuẫn, đỡ lạnh được phần nào.

Ngọc mặc đồ ka ki vàng đã bạc màu, vợ, em chàng y phục cũng lang thang nên chàng bị mặc cảm, không muốn tỏ ra thích chơi với đám này lắm. Liên thì cũng bị mặc cảm, cái thứ mặc cảm của người đồng thuyền mà kẻ lên người xuống. Thanh niên kia coi bộ cũng chẳng hoan nghinh cái gia đình có vẻ tiểu công chức này bao nhiêu. Tuy nhiên sắc đẹp ghê hồn của Liên bỗng làm cho anh chú ý và cứ băn khoăn lấy làm kỳ sao một người xinh đẹp như Liên lại không có phước mà lấy một người chồng ” xứng đáng” như vợ hắn đã được.

Nguyệt vẫn vồn vã hỏi không kịp đáp :

– Sao đám cưới không cho tụi tôi hay ?

– Chỉ làm sơ sịa thôi.

– Rồi sau đó có học nữa không ?

– Không.

– Bà có hay gặp tụi nó không ? Tôi thì bị xuất ngoại với anh này nên không gặp ai hết. À, bà ở đâu, cho biết địa chỉ, người ta tới thăm.

– Nhà tôi khó kiếm lắm.

– Không lo, khó bao nhiêu tôi cũng tìm ra.

Nguyệt quả có mến bạn, nhưng vì sắc đẹp của Liên nên nàng mới sốt sắng thế. Những kẻ trưởng giả họ chỉ tìm giao thiệp có ba hạng người thôi : hạng giàu có, hạng tên tuổi và hạng đẹp người. Cả ba hạng này đều làm đẹp mặt họ trong những bữa tiệc mà họ tổ chức, nên họ cố gom góp ba thứ ấy đông chừng nào tốt chừng ấy, không buông tha ai cả.

Ngọc cười ha hả; khác hẳn với thói quen của chàng mỗi ngày, giọng cười hàm nhiều hơi hướng kẻ cả, không cần gì ai hết, cười rồi nói :

– Sao em lại vậy ? Em sợ chị Nguyệt biết nhà xấu của ta à ? Em cứ chỉ nhà cho chị ấy đi chứ. Nhà xấu mà chị chịu tới là em sẽ có bạn quý, còn như chị không đến thì huê chứ có sao đâu.

– Anh Ngọc nói rất đúng, sao bà lại tặc vậy, bà không muốn thử lòng bạn sao.

Liên day lại hỏi chồng :

– Anh có đem danh thiếp theo chứ ?

– Có, nhưng danh thiếp không có in địa chỉ, sợ dòi nhà mãi bỏ danh thiếp cũ thì uổng.

Ngọc nói điều đó một cách rất sung sướng, dẫn mạnh từng tiếng cho bọn kia nghe rõ sự tiện tiện của chàng để họ chú ý tới địa vị khiêm tốn của chàng.

Thanh niên chồng của Nguyệt cười hề hề mà rằng :

– Danh thiếp của tôi cũng vậy, không có đề nghề nghiệp địa chỉ gì cả.

Hai người đàn ông rút bút ra, viết địa chỉ rồi không trao cho nhau, mà lại đưa cho vợ của bạn họ. Nguyệt tò mò cầm danh thiếp của Ngọc mà đọc : “197B-18 F Da Bà Bầu” rồi nói :

– Té ra anh chị ở gần đây à ? và anh thì làm giáo sư. Trời, vậy mà cứ làm bộ khiêm tốn mãi. Thôi vợ chồng tôi có việc đêm nay, nên xin phép anh chị chúng tôi rút lui. Rồi ta sẽ gặp lại nhau một ngày gần đây.

Nguyệt lại ôm chặt lấy Liên một lần nữa rồi nựng má của Mai mấy lần. Lên xe rồi nàng còn ngoái lại cười và xe chạy đã xa, vẫn còn thấy người thiếu phụ tốt số ấy vẫy tay.

Ngọc tiến bước, dẫn đoàn dạo mát theo, nhưng vẫn lảng lạng mà liếc nhìn bạn. Liên như là một bóng ma, hay nói cho đúng, là một hình nộm mà nhà phù thủy đã hà hơi, thổi phép vào cho nó biết đi.

Hình ảnh cô bạn xấu xí, thô kệch có một anh chồng rất đẹp trai và có lẽ rất giàu, hình ảnh chiếc xe sang trọng một cách thể thao ấy có lẽ đang quay cuồng trong trí nàng. Đó là một cuộc đời đáng sống, một cuộc đời lộng lẫy tung bừng những tiếp tân, dạ hội, tửu quán, trà đình xúng đáng với một nhan sắc nhút, nhì của đô thành, khác xa với cảnh sống khuất mình gần như đen tối của Liên bây giờ.

Sự va chạm tâm lý đêm nay mạnh quá, không làm sao khỏi lung lay tâm thần Liên được, đó là lẽ dĩ nhiên, Ngọc nhìn nhận con người thì yếu đuối như vậy, trừ vài bậc vĩ nhân thôi.

Điều quan trọng là sự va chạm ấy sẽ dịu lại hay không, nhứt là vào trường hợp nếu Nguyệt sẽ lui tới, sẽ lôi nàng vào nhịp sống của cô ta.

Chàng cúi xuống hỏi Mai :

– Em đã mỏi chân chưa ?

Mai ngáp dài một cái rồi đáp :

– Mai buồn ngủ lắm.

Ngọc hiểu là Mai buồn, trẻ con không tìm thấy thú vị gì hết trong các cuộc đi dạo mát, Mai lại bị câu chuyện gặp bạn hồi nãy làm cho nó chán phèo.

Chàng cúi xuống ẵm bé Mai lên và nói :

– Anh ẵm là Mai hết buồn ngủ ngay. Thôi ta trở về nè, nha Liên ?

Liên bây giờ như viễn du vừa về đến nơi. Nàng bắt gặp Ngọc đang ẵm em nàng lên, nên hối hận vô cùng vì đã ngây ngất trong nhiều ước muốn này giờ, đã xem rẻ người đàn ông mà nàng thấy là tầm thường quá đối với cái xã hội xứng với phong thể của nàng.

Liên đưa tay ra nắm lấy cánh tay còn ở không của Ngọc và chàng nghe được liền lời cảm ơn thâm lặng của bạn hòa với một tiếng xin lỗi cũng thâm lặng của Liên.

o O o

Liên chưa kịp quên cuộc gặp gỡ đêm ấy thì hôm sau, vào lúc xế trưa, Nguyệt đã đến thăm bạn. Nàng tự lái xe lấy, và mặc dầu đòn bà lái xe không phải là chuyện lạ ở Saigon, cả dãy nhà trong ngõ đều chú ý dòm ra vì Nguyệt là người khách sang trọng hiếm hoi trong xóm..

Liên không quá trọng sự giàu sang, nhưng quả nàng không khỏi hãnh diện với xóm giềng vì đã có bạn thuộc thành phần xã hội như vậy.

Nguyệt khệ nệ bung vào nhà nhiều gói quà khiến cho Liên khi chạy ra thì thấy bạn không còn tay nào ở không cả.

– Trời, bà làm gì mà như là đi Tết quan như vậy ?

– Tại trái cây nó cồng kềnh như vậy đó, chớ không có gì đâu cho nhiều. Anh ấy đi rồi chắc ?

– Vừa ra khỏi xóm.

– Nguyệt chọn lúc thật đúng. Muốn chị em mình thân mật một mình ấy mà.

Khách vừa bước vào nhà, vừa nói câu đó, rồi bỗng giựt mình, ngó dáo dác rồi hạ giọng hỏi :

– Có làm dâu làm con gì không ?

– Không, làm chủ nhà đây.

– Tuyệt diệu.

– Nguyệt ngồi đây một chút nhé. Liên đi mua nước đá đây,.

Nguyệt chỉ phản đối lấy lệ thôi, vì đi nắng một chút, nàng đã nghe khát quá xá.

Nhà lợp tôn lại không quạt máy, nên Nguyệt lấy tờ báo trên bàn mà quạt xành xạch liên tay, Liên chạy trong chớp mắt là trở về với một cục nước đá còn dính trấu và hai chai Bireley.

Lúc nàng bung món uống lên, Nguyệt hỏi :

– Thế nào bà, có hạnh phúc không ?

Để khỏi bị chạm tự ái vì nỗi thương hại của bạn Liên nói láo :

– Tụi tôi đang ở trên thiên đàng đây.

– Tôi cũng đoán như vậy. Nói xin lỗi bạn, chớ theo chỗ tôi kinh nghiệm được thì các đôi vợ chồng khiếm tốn vì tài chánh, luôn luôn được sung sướng.

– Vậy à ? Liên ngạc nhiên thật tình và nhìn bạn tìm xem Nguyệt nói thật hay nói đùa.

– Chớ sao. Đừng nói ai đâu xa chính tôi đây, đã trăm đắng ngàn cay bạn à. Cũng chỉ vì ông chồng của tôi như con bướm trắng ấy. À, anh ấy dạy trường nào ?

– Ở nhiều tư thực.

Liên bỗng mừng quá, nhớ ra lúc nàng học chung với Nguyệt thì Ngọc không có dạy ở trường ấy. Nếu có, nó sẽ đi đồn rùm ra là nàng lấy chồng là thầy học cũ, điều mà nàng nghe kỳ kỳ.

– Chiều mai, hai ông bà đến nhà tôi ăn cơm tối được không ?

– Để xem anh ấy tính sao...

– Còn phải tính nữa à ?

– Vì biết đâu anh ấy chẳng đã trót hẹn với ai.

Liên nói vậy chớ nàng chỉ lo Ngọc không nhận lời thôi.

– Được, thôi như vậy : tôi cứ xem như anh chị sẽ đến hồi bảy giờ. Nhưng đợi đúng nửa tiếng đồng hồ mà không thấy mặt bà thì tụi tôi cứ ăn. Như vậy khỏi phải chạy tới chạy lui trả lời lời thôi.

– Nhưng bất tiện là bà chuẩn bị cho khách ăn cơm mà không chắc khách sẽ đến hay không.

– Không có gì bất tiện hết, ăn cơm thường chớ không phải tiệc tùng gì đâu.

Liên đưa Nguyệt ra tới tận đầu ngõ, mặc dầu Nguyệt không phải là bạn thân của nàng. Dầu sao, dựa hơi một chiếc xe sang, Liên cũng hãnh diện được đôi phần cho bù với cảnh tối tăm hiện giờ của nàng mà bỗng nhiên người bạn cũ đã khiến cho nó lu mờ hơn nữa.

Chiều lại Ngọc về nhà thấy trên bàn bánh trái ê hề, nào là nho tươi, nào là xá lị, nào bánh ú, chàng đứng lặng thinh suy nghĩ một hồi rồi mỉm cười hỏi Liên :

– Quà của bà nhà giàu đây hả em ?

Liên nhìn soi bói cái mỉm cười của Ngọc và cố nghe lời chàng xem có đượm mĩa mai nào hay không ? Nàng đoán là Ngọc ghen tức với vợ chồng Nguyệt.

Quả có thể, nhưng chỉ trong mấy giây đầu thôi, rồi Ngọc như tìm được điều gì hay, tươi cười thật tình. Mấy giây ganh tị và lo xa ấy Liên không thấy kịp.

– Dạ của chị Nguyệt làm quà ra mắt tụi mình đó.

– Chị ấy sẽ còn trở lại và quà biếu còn nhiều hơn thế kia.

– Sao anh biết ?

– Anh đoán và chắc đoán không sai.

– Chị ấy mời tụi mình ăn cơm tối tại nhà chị.

– Điều đó anh cũng đã đoán thầm trong bụng là sẽ có.

– Anh tính sao ?

– Tốt hơn em nên đi một mình.

– Ai lại đi kỳ như vậy. Rồi anh, chỉ sẽ nghĩ sao ?

– Họ sẽ nghĩ ta bất hòa với nhau, hay anh không ưa họ, chỉ có thể thôi.

Liên tức ứa nước mắt. Nàng muốn đi lắm, nhưng không thể đi ăn cơm ngoài mà không cùng đi với chồng mà xem cho được. Ngọc hiểu ý bạn nên an ủi.

– Em cứ đi một mình, họ vẫn hoan nghinh như thường là vì họ cần em chứ không cần anh. Anh cũng không giận họ hay giận em mà trốn bữa ăn đó. Em đi một mình, anh cũng sẽ không hờn em đâu. Anh chơn thật, em biết chứ, vậy em cứ an lòng mà đi cho vui.

– Nếu anh không giận ai, sao lại không đi ?

– Không ai mà đi như vậy. Bạn cũ của họ là em chứ không phải anh. Muốn mời anh, làm quen cho nhiều nhiều chứ không phải năm phút gặp mặt giữa đường là đủ đâu.

– Như vậy là họ bất lịch sự với anh rồi, và em không nên kết thân với người bất lịch sự với anh.

– Không phải vậy. Họ không có ý bất lịch sự vì khinh rẻ anh. Họ chỉ vụng xử thế và dốt xã giao thôi. Anh không đi vì anh ý thức nhiều và sẽ bị chạm tự ái, có thể thôi, chớ ta không nên chấp nhứt họ.

Liên cảm giác rõ rệt là Ngọc chơn thật chớ không nói lầy. Nàng đang tức thì dịu lại được vì Ngọc đã cho nàng một con đường thoát.

Nàng nói nhưng không mạnh miệng lắm :

– Nhưng để em suy nghĩ lại xem.

– Em nên nhận lời, khỏi phải suy nghĩ gì cả.

Liên ngạc nhiên khi thấy Ngọc lại xúi nàng làm một việc mà trong đó, chàng bị hất. Nàng hơi sợ, tự hỏi Ngọc định lập mưu gì nữa đây không rõ, có phải chẳng là Ngọc muốn tái diễn chiến lược xô nàng vào tay kẻ khác để thử thách nàng ? Nhưng trong trường hợp này, không có anh con trai nào nữa cả mà hòng lo.

Hôm ấy Liên hồi hộp quá, không biết phải mở miệng nói thế nào với Ngọc để đi ăn nhà bạn một mình bữa chiều. Nàng không muốn tự thú sự nôn nao mnồn đi, bằng cách tự động khai ra chuyện ấy.

May quá, mới sáng Ngọc đã dặn :

– Chiều nay em không ăn cơm nhà thì....

– Sao em lại không ăn cơm nhà.. ? – Liên làm bộ ngạc nhiên mà hỏi như vậy.

– Em quên lời mời của Nguyệt rồi hay sao ?

– À phải, suýt nữa thì...

-... Em không ăn cơm nhà thì đừng có mua gì hết cho bữa ăn tối. Một người ăn, nấu mất công lại tốn thì giờ của em. Em cứ để anh ăn bánh mì với cá hộp một bữa cũng chẳng sao.

Liên vịn vai bạn và lần đầu tiên, nũng nịu nói :

– Em muốn anh đi với em hè !

Ngọc hôn lên tóc bạn rồi vỗ đầu Liên :

– Em an lòng mà đi chơi cho vui đừng ngại gì với lòng chân thật của anh ; anh thấy em phải rút trong nhà mãi anh thương lắm.

- Liên không có áo nên mới mặc trắng, vì lụa màu trắng không công phật, không để cho người ta biết được sự cao niên của một mùa hàng lụa nào đó.

Ngọc vừa nhai bánh mì vừa ngấm bạn rồi cười nói :

– Anh xét nét thì thấy em buồn vì không có y phục đẹp. Nhưng chỉ ăn mặc như thế này em cũng đủ ăn đứt thiên hạ rồi. Em đẹp ghê hồn, em lại có tướng ăn mặc và có phong độ đài các thì anh nghĩ cỡ như mà em ăn mặc vải đen, cũng cứ hạng nhứt trong bất kỳ cuộc hội họp phụ nữ nào.

Liên chạy lại hôn lên trán Ngọc và cười nói :

– Đẹp, nhưng anh vẫn chẳng thèm thưởng thức vẻ đẹp đó thì ích gì.

– Thì anh thưởng thức đây.

– Anh thưởng thức như là thầy chùa đi xem nhảy đầm. Em muốn anh thưởng thức thật sự kia. Em có đẹp thật không anh ?

Liên biết mình đẹp, nhưng lại thích nghe người khác xác nhận, nhứt là khi người khác đó là Ngọc, và nhứt là khi nàng bắt đầu bước vào cuộc đời giao thiệp.

– Ghê hồn ! – Ngọc đáp.

Liên bước đến bên Ngọc, nghiêng đầu đặt má lên đầu của bạn rồi với giọng nũng nịu hôm trước :

– Em muốn anh đi với em hè. Đi một mình em cứ nghe thiếu thiếu cái gì.

– Em nên dang ra, mùi cá hộp khó ngửi cho người khác lại dễ thấm vào áo quần và sẽ được giữ lâu nơi đó.

Liên sợ hãi bước đi liên, khiến Ngọc bật cười nhưng chỉ để ý nghĩ riêng ấy cho chàng thôi : Chàng nhớ chuyện khôì hài mà dân chúng thường kể với nhau, chuyện một góa phụ ôm hòm chồng mà khóc, rúi tóc dính vào sơn hòm khiến bà ta hoảng bất, vừa nhảy tránh vừa van vái : “Ông ơi, thôi ông đi một mình để tôi ở lại nuôi con “.

– Anh cười gì ? Liên hỏi.

Ngọc đáp tránh đi :

– Anh cười khi nhớ đến bà nhà giàu ấy, sao bà xấu xí như vậy ?

– À, Nguyệt nó xấu xí thật, nhưng lại tốt bụng và nét na lấm. Bạn tốt của em đó.

– Anh cũng đoán như vậy, thôi, em đi kéo trẽ.

o O o

Liên dẫn tắc-xi chạy đến địa chỉ nàng thuộc lòng thì một lát sau xe ngừng lại ở khoảng giữa đường Duy-Tân.

Đây là xóm người Pháp thời tiền chiến, những người Pháp công chức thường với những biệt thự lâu đời, sân rộng và ngày nay nghiêng nhiên mang một vẻ quý phái truyền tử lưu tôn đối với các chủ nhơn mới là người mình, khác hẳn với các xóm sau này ta lập ra nhà cửa đẹp hơn thì có, lớn hơn thì có nhưng sân quá hẹp và có vẻ nhà giàu mới, tức là hơi quê quê.

Liên hồi hộp bấm chuông điện và sốt ruột mong cho tắc-xi chạy khuất mất đi cho rồi. Tới trước nhà này, nàng mới chợt nhận ra rằng tắc-xi làm cho nàng lép vế rõ rệt trong một xóm sang !

Liên qua một sân sạn trắng có cây cổ thụ mà thân cây bị mớ dây trầu bà to lá che kín, cảm nghe như là mình lạc vào chốn thần tiên nào trong ánh sáng nê-ong dịu từ các ngọn cây đổ xuống sân.

Không, nàng không đi lạc vào đây, mà là kẻ ở thật thụ nơi đây, vì phong độ sang trọng của nàng sao mà hợp với cảnh sống này quá, và chính Nguyệt mới là kẻ lạc loài – Nguyệt, người chủ nhà vừa xuất hiện nơi thềm, sắp chạy ra sân đón bạn.

– Á, bỏ ! Nguyệt reo lên.

Sạn trắng bắn tung lên dưới chân của người chạy. Rồi họ chụp lấy nhau, rồi họ cười dòn lên, mặc dầu không có việc gì vui xảy ra cả.

– Bô làm tôi lo quá, cứ sợ ăn cơm không hết. Sao, ông không đi à ?

– Ảnh đã trót hẹn với người khác, tui tôi chia hai, mỗi đứa ăn một nơi. Nếu cứ được hai nhà mời trùng một bữa ăn như vậy hoài thì nhà khỏi nấu nướng gì hết.

Chồng của Nguyệt bấy giờ cũng đã ra tới thềm, đứng đợi hai người đàn bà ở lưng chừng tam cấp và khi Liên đến tầm tiếng nói của y, y hỏi :

– Chào chị Liên, sao anh không đi ?

Nguyệt đáp hót :

– Anh ấy đã trót hẹn với người khác. Bậy quá, phải tui mình lại nhà ảnh chỉ, là bắt cóc được ảnh rồi,

– Mời chị vào nhà.

Ông chủ nhà đã hết lạnh lùng như hôm nọ, và tỏ ra bất thiệp lắm. Mặc dầu nhà này rất sang, và buồng tiếp khách rộng minh mông, Liên không nghe khớp khi vào đây. Nàng cảm thấy, qua cảm giác dễ chịu, qua cử động dễ dàng, rằng trời sanh nàng ra để sống trong một khung cảnh như thế này.

Đây là một ngôi nhà theo lối tám buồng, bốn buồng dưới và bốn buồng lầu, mỗi buồng rộng vuông vức bốn thước. Nhưng chủ nhơn đã phá vách ngăn của bốn buồng dưới để biến nó thành buồng tiếp khách chung với buồng ăn, nên thấy nhà rộng minh mông.

Nguyệt đoán được ý nghĩ của bạn về căn buồng này nên nói :

– Dọn như vậy, buồng dùng được nhiều việc lắm ! Thi dụ khi nào muốn mở “ban fa-mi” (bal famille) thì a-lê hấp, vớt đám bàn ghế này ra sau là ta có một sân nhảy tương đối tươm tất. À, bồ nhảy có khá không ?

Nguyệt đánh dấu mấy tiếng “A lê hấp ” của nàng bằng cách vỗ đánh đét một cái, bàn tay này vào bàn tay kia.

Liên mừng quá là đã biết nhảy. Lúc ở với Hồ, bị hấn buộc phải học môn “nghệ thuật” đó, có lẽ hấn muốn võ trang nàng cho đầy đủ để dễ dùng nàng làm lợi khí hơn.

“Nghệ thuật” nhảy ấy, không bao giờ được đem ra xử dụng trong các đám ăn cướp cạn mà hấn tổ chức, vì con thit không đòi hỏi điều ấy. Tuy nhiên “nghệ thuật” ấy bây giờ mới thấy là không hoàn toàn vô dụng vì nếu nàng không biết nhảy thì đã phải xấu hổ với bạn hôm nay. Nàng đáp, giọng cố ý làm ra như vẻ chán chê lắm, không quên thêm một chi tiết láo vào đó.

– Thì cũng lai rai vậy vậy. Tôi với anh Ngọc cả tháng mới đi nhảy một lần.

Nguyệt mừng rỡ nhìn chồng mà nói :

– Đó, thấy không anh, em nói có sai đâu, ta gặp bồ điệu đây mà !

– Ủ, em tiên tri như là bà thầy Táo Xọn.

Cả ba cùng cười với nhau.

Họ bước sang một bộ bàn ghế thứ nhì, không phải là bàn ăn ; sau bàn đặt một tủ rượu rất là phong phú.

– Chị uống gì a chị Liên ? – Chủ nhơn ông hỏi.

– Nguyệt uống gì ? - Liên hỏi lại bạn.- Tôi bắt chước y như Nguyệt.

– Anh cho tụi em mỗi đứa một cái Cinzanno đi. – Nguyệt còm-măng thay cho bạn.

Chủ nhà vừa dọn rượu vừa nói :

– Tiếc quá là vợ tôi nó gặp lại chị sau mùa đi nghỉ mát. Nếu gặp nhau sớm hơn một tháng thì hôm nghỉ hè, ta đã đi chung với nhau vui lắm. Mùa này anh chị nghỉ ở đâu ?.

Liên bối rối rất lâu, mặc dầu nàng lanh trí và mau miệng :

– Tụi tôi về một làng dưới Định Tường.

– Quê của anh hay chị ?

Câu hỏi này rất may mắn cho Liên để nàng được dịp cắt nghĩa ra cho nó bảnh phần nào, khỏi bị người ta ngỡ mình nghèo quá chỉ dám về quê thôi.

– Không anh à. Tôi quê ở Bình Dương còn anh Ngọc tôi thì quê ở Bà Rịa. Nhưng chúng tôi cứ năm này đi biển, năm khác đi núi và năm nọ về đồng quê, thay đổi tùy hứng.

– Phải chứ, phải thay đổi hằng năm, không thôi chán chết. Đồng quê cũng là nơi nghỉ mát thú vị không kém núi hạy biển.

Sự bằng lòng mình đã khôn ngoan đối đáp, không làm sao xóa được tủi thân nơi Liên : Cuộc du lịch trong tuần trăng mật của nàng không có. Đời nàng đã thiếu mất cái thú vô song ấy rồi, bây giờ mà có giàu bạc tỷ, cũng không chuộc lại được giai đoạn đó.

“Mình phải trả thù mới được, Liên nghĩ thầm, trả thù đời, nghĩa là phải hưởng thật nhiều lạc thú ở đời, để bù vào những gì mình không được hưởng, mà trong cái đám những gì ấy có mối tình không vẹn với Văn và không thoả với Ngọc.”

– Mời chị !

Liên giật mình, vội ngó chồng bạn mà mỉm cười, cô mỉm cười rất tươi để cho tiêu tan vẻ buồn, và cảm tức, tủi hổ của nàng.

Mà khi nàng cố ý thì nàng thành công một cách tuyệt diệu. Biên chưa bao giờ thấy được một nụ cười xinh đẹp như thế trong đời con trai ăn chơi của hắn. Nhứt là từ khi trụ lại với Nguyệt để hưởng món của hồi môn kếp xù của Nguyệt, hắn như là quên mất những nụ cười xinh tươi, vì mỗi ngày chỉ được nhìn tấm thân cục mịch của vợ và gương mặt không mấy mỹ thuật của nàng.

Chợt gặp cái nhìn khác lạ của Biên, Liên giựt mình, ngó xuống ly rượu để trốn đôi mắt của hắn.

Nhìn khoanh vỏ chanh trôi trên mặt rượu rồi liên tưởng đến điều gì, Nguyệt hỏi bạn :

– Liên lợi có giỏi lắm không ?

– Giỏi theo kiểu chó con chết đuối nghĩa là Liên chỉ giỏi lợi dưới mương sâu ở vườn nhỏ thuở bé, chó không thạo lợi theo Âu-Cbâu.

Vợ chồng Biên-Nguyệt cười ngã nghiêng ngã ngửa trước câu nói thành thật mà ngộ nghĩnh của Liên. Một lát bớt cơn Nguyệt khoe :

– Tụi tôi sẽ sắm một chiếc ho-bo rồi anh Biên lái, tụi mình chuồi trên sông Bến Nghé chơi.

– Coi bộ khó quá, trò chơi ấy, và chắc khó nhứt là lúc bắt đầu chuồi và lúc ho-bo tắt máy vào bờ.

– Ai biết đâu, tôi quên quan sát coi Tây họ làm sao, nhưng trò chơi nào cũng phải tập chớ.

Nguyệt kéo ghế ngồi sát bên bạn rồi cầm vải áo của Liên mà xem rồi hỏi :

– Bà may áo hiệu nào ?

Ấy, như lúc đầu mới tái ngộ, Nguyệt dùng cái lối xưng hô kỳ lạ của thời học trò, để gây thân mật giữa Liên và nàng vì nàng muốn hỏi một chi tiết để mịch lòng bạn và mong sự thân mật giữa Liên cởi mở và không giận nàng.

– Liên may lấy.

– Giỏi dữ vậy à. May khéo lắm. Mà cũng nhờ cái co của bà đẹp sẵn, thợ vừa vừa chắc cũng thành công được dễ dàng. À này, tự may mặc lấy, tức là đỡ tốn công. Vậy chắc bà nhiều áo lắm....

Liên nửa đùa, nửa thật đáp :

– Theo tiểu ri thì là như vậy. Nhưng ít bạc thì làm sao mà nhiều áo. Liên chỉ có bốn chiếc áo sắp rách thôi.

Nguyệt cười và véo bạn :

– Khiêm nhượng dữ !

Tuy nói thế, nàng tin rằng bạn nói thật và chắc bụng rằng đã biết được sự thật. Khéo léo hết sức, nàng đề nghị :

– Tôi muốn như vậy, bà nghĩ sao. Là chị em mình đi đâu, phải mặc chung một thứ áo với nhau.

Nguyệt quyết sấm ăn sấm mặc cho người bạn mà nàng sẽ kéo cánh đi chơi, và sẽ dùng làm cảnh ở nhà, thế nào mà người bạn ấy khỏi tủi thân, và bắt buộc phải nhận lời.

– Tại sao lại lạ vậy ?

– Là tại tụi mình một phe với nhau thì phải mặc đồng phục với nhau. Còn bai ba đứa nữa.

– Như vậy tốn chết ?

– Bà đừng có lo, tôi bày đặt thì tôi phải đài thọ, tụi nó bắt như vậy.

– Thật là điên !

– Điên đâu mà điên, lập phe đảng để làm xếp sòng thì phải chịu tốn chớ. Có lợi là hể cần đánh lộn tôi hô một tiếng, tức thì bao nhiêu cô áo vàng, hoặc bao nhiêu cô áo hồng đều nhảy ra một lượt.

Đôi bạn cười xòa, đấm nhau thùi thui.

– Ấy – Nguyệt tiếp – tôi chuẩn bị chiến tranh, chiêu binh mãi mã để đánh ghen đó mà.

Rồi họ lại cười và đấm nhau.

Khi Biên trở ra thì hần bắt gặp Liên nện lên lưng Nguyệt một vố cuối cùng :

– Trời ơi, tôi mới vắng mặt có một lát mà chị ăn hiếp vợ tôi đến thế.

Lần này họ cười tay ba, và trận cười ấy phá tan sự dè dặt giữa Liên và Biên. Hai người thân nhau, như là Nguyệt và Liên đã thân.

Bữa ăn đã dọn xong, Nguyệt kéo bạn bước sang bàn ăn, cách ngăn toàn thể phòng này bằng ba tấm bình phong bằng tre đan, mua của cơ quan công-kỹ-nghệ.

Liên ngồi ăn, chuyện trò vui vẻ với vợ chồng chủ nhà mà ở trong bụng hơi buồn khi nhớ lại đời sống nhỏ nhoi tăm tối mà lát nữa đây nàng trở về.

Cái xã hội sang trọng này, ngày xưa Thanh đã phát viễn ảnh trước mặt nàng cho nàng chóa mắt. Nhưng nàng chỉ mơ đến nó thôi mà, chưa biết rõ nó ra sao. Rồi sau đó, sống thật là ê chề cuộc sống, nàng chỉ mơ thoát thân chứ không dám mộng đời sống tung bừng nữa.

Thì ra nó là đây, cuộc sống “mông đèn” là đây và nhà của Nguyệt là cái thềm để bước vào cuộc sống ấy, bước vào một cách đồng dạng đường hoàng, với tư cách vợ giáo sư, bạn của gia đình triệu phú, chớ không phải bước vào lấm la lấm lét không dám xung căn cước ra như Thanh vậy đâu. Vào lọt, ra cũng lọt, nhưng về nhà, cảm giác như bị rơi từ cung trăng xuống, sẽ đau đến đâu ?

Bữa ăn kéo dài bất tận với những câu chuyện phiếm thật vô ích, và khi họ ra khỏi bàn thì đã hơn chín giờ đêm.

Họ trở qua bàn rượu để uống cà-phê và Nguyệt rủ :

– Đi xi-nê nghe Liên !

– Trễ quá rồi.

– Trễ đâu mà trễ. Gần mười giờ mới vô phim, hụt thời sự nhưng họ sẽ chiếu thời sự lại một lần nữa cho ta... tội này chỉ đi như vậy không mà thôi.

Liên không sánh giờ khắc ăn chơi của giới giàu sang nên không để Nguyệt nói thêm. Nàng tìm có khác thói thác :

– Nhưng Liên sợ anh Ngọc đợi.

– A ha, phải rồi, bà sợ cục cưng của bà nhớ. Thôi thì để tội tôi đưa về cho sớm kéo ông ấy khóc bấy giờ. Anh Biên ở nhà ghen, ở nhà một mình đừng có khóc đa ghen.

– Tùy chị Liên sẽ bắt cóc luôn em đằng ấy hay không ! hoặc sẽ bán em cho chà-và nấu cà-ri hay không.

Cả ba lại cười rộ lên. Nguyệt nói :

– Kỳ lạ. Mãi đến bây giờ lắm khi Nguyệt còn bị cái ác mộng thuở bé ám ảnh, mỗi lần vào tiệm Ấn-độ mua hàng lụa. Các cụ hồi đó hăm dọa ác lắm, hễ mình ra khỏi nhà là các cụ nhát : “Coi chừng Chà Và bắt nấu cà-ri đa nghen ! ” A, này sáng mai, đi mua hàng lụa với Nguyệt nghen bà.

– Chiều có được không ?

– Chiều nóng lắm. Nhưng tùy bà.

Liên rất mừng mà không thấy Nguyệt hỏi lời thôi và nàng khỏi phải khai thật là buổi sáng nàng bận giặt gạ, bận nấu nướng.

Khi họ đứng lên để ra xe thì đồng hồ đã chỉ mười giờ kém mười lăm phút.

Biên nghe lời vợ, chỉ đưa Liên ra sân thôi. Chiếc xe đã đậu sẵn nơi đó từ hồi nào rồi và đôi bạn gái lên ngồi, day lại mỉm cười với Biên một cái.

– Xin chào anh !

– Ở nhà một mình đừng có sợ ma nghe cung.

– Lái cẩn thận, em chạy ẩu lắm đa nghe.

Nguyệt không cho chồng đi theo vì nàng thích hai điều : ngồi gần bạn, và ngồi phía trước. Nếu Biên lái xe thì nàng phải bỏ Liên ngồi sau một mình, hay phải ngồi sau với Liên. Khi xe vượt qua cửa ngõ Liên ngoái lại một lần chót để chào chủ nhà và Biên vẫy tay từ giã.

“Nếu người ngồi bên cạnh mình là Ngọc ! ” Liên tự ước thầm như vậy, trong cái giây phút mà xe quẹo qua đường rồi vọt chạy.

Gió mát, đèn đường, nhà cửa đồ sộ hai bên phố làm cho Liên ngây ngất. Nàng say rượu chỉ có một ít thôi vì rượu của bữa ăn nhẹ lắm, mà say cuộc đời giàu sang thì nhiều.

Nàng có ảo tưởng rằng chính nàng là chủ chiếc xe này, và nàng sống giờ phút này như đã sống từ bao lâu nay, và sẽ sống như vậy những ngày tới.

Khi xe từ Hiền Vương đổ ra công trường Dân Chủ, thì Liên càng say hơn : Ánh sáng vừa mạnh vừa xanh dịu của bồn cỏ nơi ấy, huy hoàng soi tỏ bao nhiêu xe cộ chạy quanh bồn binh, xe nào cũng có người sang trọng ngồi trên, khiến Liên càng ngây ngất trước cảnh tung bừng ấy.

Nhút là khi xe rẽ vào Trần Quốc Toản, một đại lộ vắng hoe và Nguyệt mở hết tốc lực thì Liên đã túy lúy vì tốc lực.

– Học lái xe có khó lắm không bà ? Liên hỏi.

– Rất dễ nếu bà học với tôi hay với Biên. Học xong hãy ghi tên vào trường để thi. Học với mấy tay giảng viên của các trường dạy lái xe, chỉ làm cho bà đỡ thêm mà thôi. Họ chỉ là tài xế, giỏi nghề, nhưng không anh nào biết cách dạy cả. Phần đông lại nóng tánh và một số làm tàng, mấy thuở mà họ được làm thầy chị em ta một lần, họ không làm ra vẻ ta đây là thầy sao được.

– Liên muốn học lái xe. . .

– Bà mà không học tôi cũng bắt bà học. Chỉ năm ba lần là lái ngon lành. Bà lấy xe tôi mà vượt thì mau giỏi lắm.

– Tôi nóng muốn học ngay.

– Nhưng, phải liệu ngày giờ. Tôi sợ buổi xế trưa lắm, chỉ dám ra đường buổi sáng và buổi tối thôi nhé.

Xe đã qua khỏi chợ Trần Quốc Toàn, quẹo tay trái xuống Nguyễn Tri Phương, quẹo tay mặt vào Da Bà Bầu.

Liên như từ cung trăng rơi xuống khi mà những căn nhà lụp xụp của con đường này hiện ra trước mắt nàng. Nàng đã làm hoàng hậu một giờ, rồi trở về với nồi cơm trách cá, với cục xà bông mặn chát chất bột-tát nó làm cho da tay nàng xù xì.

Nhút là nàng trở về với người chồng chưa khứng áp yêu nàng trong tay, để cho nàng hoang mang, phải mơ những cuộc đời khác hơn là nhận chịu số phận khiêm tốn mà trước đây ba tiếng đồng hồ nàng còn thiết tha mong được sống.

Giờ thì đã khác hẳn rồi. Giờ thì y như là nàng đã biết đàn ông, biết nhiều người quá, mà không còn thấy Văn hay Ngọc là người lý tưởng được nữa.

– Da Bà Bầu ! Cái tên kỳ hết sức.

– Có lẽ là Cây Da Bà Bầu, người ta nói tắt cho gọn đó thôi. Tên đường xấu xí như xóm tôi, như đời tôi.

Liên nói như nói trong mơ, lòng buồn vô hạn. Nguyệt cầm tay lái một tay và bàn tay mặt mò kiếm tay bạn.

Hai bàn tay gặp nhau, siết chặt nhau trong một niềm thông cảm và mến thương :

– Nếu Liên muốn, Liên sẽ ra khỏi đời tăm tối này. Xem anh Ngọc không phải người hèn và vợ chồng tôi có thể đưa anh ấy lên, vì bạn. Bạn rất xứng đáng sống một cuộc đời sang cả, thì không lý do gì mà bạn phải chịu ầm bóng trong xó này.

– Đó, ngừng trước cây chùm ruột đó, đầu ngõ hẻm ở đó, bạn nhớ cho.

– Nhớ mà !

Liên xuống xe, đóng cửa thật mạnh để trả thù cảnh trở về ngõ hẹp của nàng, vì đóng cửa xe mạnh cũng là một sinh hoạt của đời sống giàu sang, sinh hoạt tuy nhỏ nhặt, nhưng sướng tay, làm lần cuối cùng sau một đêm liên hoan. Nó đã thềm như

một người hút thuốc điếu, rút một hơi dài lần chót trước khi vút thuốc đi.

– Chiều mai nhé !

Nguyệt đã cho xe de một đôi, còn kêu đận vói như vậy, vì Liên vẫn còn đứng nơi đầu ngõ mà nhìn chiếc xe lùi trong ánh sáng mờ mờ của con đường hẹp.

Đèn nhà vẽ một vệt hình chữ nhật lên đất ngõ hẻm tối om, khiến Liên nghe ngái ngái. Nếu Ngọc đã ngủ, nàng phải kêu cửa thì phiền hơn, nhưng Ngọc nhura nhura, chắc không nói lời thôi, không quan sát nàng, vì hấn vội vàng để đi ngủ trở lại.

Chàng mà còn ngồi đó đọc sách hay sửa bài, nàng sẽ sợ biết bao cái nhìn soi bói của chàng. Liên lo đại là Ngọc đọc tường tâm tưởng của nàng, biết rõ thêm muốn, ao ước của nàng và đạo đức nhà giáo của chàng sẽ xui chàng khinh nàng biết bao..

Nàng hồi hộp bước lên thêm. Ngọc nghe động, nhận ra tiếng bước của bạn nên vội vã bước ra cửa. Chàng cố tươi cười cho Liên khỏi ngại nhưng Liên lại cứ thấy đó là cái cười mỉa mai.

– Có vui không em ?

Vừa hỏi, chàng vừa khép vội cánh cửa, rồi nín Liên lại để hôn lên mái tóc nàng. Hết khó chịu nhờ cử chỉ của Ngọc, Liên vịn vai bạn mà nói :

– Nếu có anh đi, chắc em vui hơn.

Liên chon thật chỉ có nửa chừng. Trước khi ra đi thì như vậy, nhưng đến giữa bữa ăn nàng lại nghĩ khác, nếu có Ngọc đi, không khí tiếp khách sẽ khác sáo, dè dặt giữ gìn, và nàng đã cứ nghe mình là khách, không ảo tưởng được chính mình là người của khung cảnh đó.

– Thôi, em đi thay áo rồi ngủ kéo khuya !

Ngọc khóa cửa và Liên đi tuốt vô buồng. Lúc nàng rửa mặt trở vào phòng ngủ thì thấy đèn ngoài trước đã tắt. Đêm nay nàng sẽ thức, nhưng không phải để mong Ngọc như trước đâu mà để lẫn trở thân mình trên nệm và để lẫn trở những ảo vọng trong đầu. Nàng sẽ lật qua lật lại để nhìn đủ khía cạnh của cuộc sống nhiều màu mè, nhiều tiếng động, nhiều hương vị mà Nguyệt bảo là nàng xứng đáng.

Và hình ảnh gần hơn hết về cuộc đời ấy là mai này nàng sẽ đi chọn hàng lụa với Nguyệt, và ngày nào đó sẽ học lái xe.

Còn cái vụ lái xe này nữa ! Làm thế nào để buổi sáng rảnh tay được mà đi học ? Giấc tối thì đành là bất tiện rồi, không lẽ gái có chồng cứ bỏ nhà mà đi đêm !

Chủ nhà trước dùng đệm lá Phan Thiết để làm trần. Đệm vàng đã sạm đen nhiều khoảng, và rách nhiều nơi. Liên nhìn lên gương mặt héo xào của nếp nhà này, và thấy nó tồi tàn hơn bao giờ cả.

Nếu đã là vợ thật sự của Ngọc, có lẽ nàng nhắm mắt để cố quên, khỏi phải so sánh, nhẫn nại chịu số phận được. Nhưng nàng thấy nàng có quyền tham vọng vì tương lai nàng mờ mịt quá trong cái địa vị bất bình này.

Liên theo dõi hai con thằn lằn rượt nhau từ trần xuống vách, chúng nó xuống đến gần bàn máy may rồi con bị rượt trở hướng chạy lộn lên.

Nhưng Liên không theo chúng nó nữa. Chiếc máy may nhắc nhở nàng công việc mà đêm nay nàng không có làm. Chiều mai phải đi với Nguyệt thì cũng sẽ không có mũi kim nào. Và những ngày sau đó, nếu muốn len vào cuộc sống của bạn mà vẫn đủ tiền cung cấp cho mẹ, nàng sẽ phải thức suốt đêm để làm việc.

Liên nghĩ đến một bà giáo sư sang trọng, đầu hôm, gặp mặt đủ hạng người địa vị cao trong xã hội, rồi khuya lại thì gục lên gục xuống để tra từng chiếc nút áo, vắt từng cái khuy, rồi tự hỏi :

– Ích gì, cái giàu sang mượn ấy ? Hãnh diện vài tiếng đồng hồ trong lớp sống xa hoa nhơn tạo, để rồi cúp lưng cúp cổ mới có gạo đầy nôi thì ích lợi gì ?

Liên không trả lời được câu hỏi đó, nhưng không vì thế mà nàng quyết định từ bỏ cái mộng bước vào xã hội “mông đen.”

Có thể thâm tâm nàng mong ước sự đổi đời nhờ một dịp may nào đó, và dịp may ấy chỉ ở đằng kia mới gặp được, chớ nằm trong xó này thì trừ phi trúng số độc đắc, chớ bạc đầu vẫn không thể thoát khỏi ba ông táo.

Khi ngày mai trời lại sáng thì tâm trí Liên lại tối sầm xuống với công việc hằng ngày mà bây giờ nàng thấy nhọc, thấy hèn, thấy chán.

Và viễn ảnh chiều nay đi dạo phố với Nguyệt, như một tia nắng rơi vào bóng rợp này, sưởi ấm được phần nào cái giá buốt của một tấm lòng đã sợ hãi cuộc đời hiện tại của mình.

Nhưng lạ kỳ quá. Tại sao Ngọc lại vui hơn ngày thường. Thông minh và tế nhị lắm, chàng đã phải biết một phần biến chuyển trong tâm trí nàng, đã rõ rằng nàng đã bị vi trùng giàu sang truyền nhiễm rồi và hiện nàng đang ở vào thời kỳ mang mầm bệnh, tuy bệnh chưa phát khởi.

Như thế, chàng phải lo buồn, phải ganh tức với vợ chồng Nguyệt mới đúng tình cảm thông thường của một người bình thường chớ ?

o O o

Lâu lắm rồi, Liên mới được mặc một chiếc áo mới. Nàng đứng rất lâu trước tấm gương bề của mặt tủ kiếng, ngắm sự hòa hợp của mớ tóc mới uốn lại khi trưa với chiếc áo vừa lấy ở hiệu may về. Son phấn, đôi hoa tai trẻ con, và tóc, áo, tất cả hợp lại thành một Liên khác hẳn, khác hơn cả cô Liên của bờ sông Bảo Định. Cô Liên nữ chiêu đãi viên trá hình là cô Liên áo bà ba, áo lỏ, đẹp như một thôn nữ xinh xinh học đòi thành thị. Cô Liên ấy không dám sang lắm vì khách rượu sẽ hoảng khi mà về đài các của cô làm cho họ bị mặc cảm.

Cô Liên của thời giảng tờ trăm mối thì còn quá ngây thơ vì vừa mới ra khỏi đời con gái.

Chính, cô Liên bây giờ, cô Liên thợ may lại không tự may áo cho mình, mới là người thiếu phụ xứng đáng một cuộc đời mà cô đang khát vọng.

Liên sửa lại đôi hoa tai, và bần khoản không biết nó có hợp với đêm nay chăng.

Số là một hôm nàng đang mân mê đôi hoa tai nhận hột xoàn của Nguyệt thì Nguyệt nói :

– Tôi vì cuộc giao dịch làm ăn, nên buộc lòng phải đeo loại hoa tai này, nó làm cho người đeo nó hoá già ra. Bà khỏi phải lấy le với ai hết thì cứ đẹp đi.

Rồi một hôm sau đó, nàng tặng cho Liên mười bốn đôi hoa tai, thứ rẻ tiền của trẻ con đeo, bán ngoài chợ Bến Thành, và dặn :

– Mỗi ngày đổi một đôi, qua hai tuần lễ mới đảo trở lại. Ấy, quan niệm đẹp bây giờ là vậy, hoa tai hình thù kỳ dị, màu sắc nhiều, làm tăng vẻ đẹp của ta ra, ta lại thay đổi được mãi vì không bao nhiêu tiền, đeo được vài tháng là vứt hết, sắm mười bốn đôi khác.

Mỗi ngày một đôi, mà đôi nào cũng đẹp cả, thì biết chọn đôi nào, và đôi bông vậy cá này có hợp với đêm nay hay không ?

Hồi chiều, nàng đã nhờ Nguyệt đến đứng vào lúc Ngọc về, để rủ hai vợ chồng đi xem chiếu bóng. Lẽ cố nhiên là Ngọc từ chối. Và theo kế hoạch đã định sẵn của họ, Nguyệt làm bộ nài nỉ đôi ba phen rồi nói :

– Nếu anh bận sửa bài, thôi anh cho Liên đi với tôi, đi xi-nê mà không có bạn thì buồn lắm anh à.

– Thì chị cứ đưa nhà tôi đi chơi, chị giúp tôi như vậy tôi cảm ơn lắm.

Liên dẫy nẩy :

– Anh không đi, em cũng không đi.

– Thấy không anh Ngọc, bà còn những nhẽo đòi anh đi đó. Anh cùng vợ vừa vừa chớ cùng quá, chỉ lùng lên thì khổ. Anh Biên của tôi mà bằng một góc của anh, là tôi lên cảnh tiên rồi.

Ngọc cười hề hề :

– Em đừng có báo anh bỏ bài vở học trò. Không anh, thì chị Nguyệt đây thế cho, cũng vậy chớ có khác gì.

– Không, em không đi đâu !

– Hai ông bà cứ lục đục hoài thì tôi biết sao. Thôi cứ đứng tám giờ tối là tôi đến để bắt cóc cả hai ông bà.

Nói rồi Nguyệt vội vàng ra đi ngay, cho không ai phản đối kịp hay kịp từ chối lời hẹn đó.

Đến bảy giờ rưỡi, Ngọc giục :

– Đàn bà sửa soạn lâu lắm, mà sao em không lo chải gỡ son phấn gì hết vậy ?

– Anh không đi, em cũng nằm nhà.

– Đi chớ, nhưng anh chỉ tốn có hai phút là mặc xong bộ đồ, anh không cần vội.

Thế là Liên đã có lý do để trang điểm, để chuẩn bị ra đi một cách thẳng thắn.

Nàng đã xong xuôi cả mà Ngọc vẫn chưa nhúc nhích, Liên biết hẳn chỉ nói thế cho nàng dễ ra đi thôi, chớ hẳn đã quyết định ở nhà.

Tuy nhiên nàng vẫn làm bộ giục :

– Anh Ngọc ơi, anh thay đồ đi.

– Chị ấy đã đến đâu.

– Nhưng chị sẽ đến bất cứ giây phút nào.

Họ mới nói tới đó thì đã nghe tiếng Nguyệt từ ngoài cửa :

– Đã xong chưa cô cậu ?

Nguyệt bước vào, và Ngọc ngược lên cười bằng tất cả vui tươi của chàng :

– Cô đã xong, nhưng cậu thì không sao sửa cho kịp đồng bài này.

– Thì bỏ đó, đi về rồi hãy hay mà.

– Nhưng vẫn hát, là đã gần nửa đêm rồi. Nếu tôi thức nữa thì sáng sẽ dậy không nổi. Áo chị đẹp quá.

– Anh không lo mà nịnh đầm nhà. Chị Liên cũng mặc một thứ áo như tôi nhưng chị lại đẹp như tiên.

-Tôi đã khen Liên đẹp từ lâu rồi, nói nữa cũng bằng thừa.

– Anh là giáo sư sao mà kém tâm lý lắm vậy ? Chị em chúng tôi thì cho dẫu anh khen một ngày năm lần và khen suốt ba mươi ngày liền, chị em chúng tôi vẫn cứ tin anh thành thật và vẫn sung sướng.

Khi ấy Liên vừa ra tới nơi, Nguyệt reo lên :

– Trời ơi ! Bà đẹp đến đôi tôi là đồn bà, cũng nghe mình mê sắc đẹp của bà.

Thấy Ngọc day lại nhìn nàng, Liên không dám hí hửng ra mặt nhưng không sao dẫu nỗi sự sung sướng nó tràn trề ra nơi đôi mắt nàng.

Ngọc nhìn bạn mà ngây ngất và trong giây phút chàng đâm sợ nhan sắc ấy sẽ bị cướp trong tay chàng vì chàng đã quá thả lỏng.

– Đâu anh làm một bài thơ ca tụng nàng thử xem anh.

Ngọc sực tỉnh, cười đáp :

– Tôi dốt thơ lắm chị à.

Nguyệt giục bạn :

– Thôi, mau lên bà, để cho ông trọn tiết với học trò của ông, kéo ông hối hận.

– Vậy, em đi anh nhé !

–Ừ, em đi cho vui. Vui lên đi em !

Cả thành phố Saigon đều ở dưới chơn họ. Lên cao trên thang xã hội, sướng đã đành, mà lên cao trên không gian, cũng thú lắm.

Dưới kia xe cộ nhỏ xíu và chạy chậm như rùa bò, đô thành gồm những vùng ánh sáng rộng và những khu tối om còn rộng hơn. Thành phố trải ra bốn phương tám hướng, trải ra xa, đến chơn trời, và bị một bức màn đen viền quanh theo một vòng tròn không thật tròn lắm.

Cả ba đứng tựa cái thành tháp vây bọc sân ăn và Nguyệt nói nhỏ nhỏ với bạn :

– Lát nữa bạn liếc sơ mà đừng nhìn thẳng lắm, cái xã hội ở đây xem. Tất cả mọi cái đỉnh của Sài Gòn đều qui tụ lên cái đỉnh Caravelle này. Bạn sẽ thấy một đỉnh thầu khoán, một đỉnh xuất nhập cảng, một đỉnh công chức, một vài đỉnh văn nghệ, và nhiều ngoại nhân tuy không phải là đỉnh nhưng nhiều tiền còn hơn các đỉnh của ta.

Mà đừng ngỡ thỉnh thoảng họ mới lên đây, họ ăn cơm thường trực tại lầu này.

– Anh chị là đỉnh gì ? - Liên hỏi đùa.

– Không là đình gì cả nên không dám thường trực.

Đằng kia, đó đây một buyn-đin mọc lên với hàng trăm cửa sổ vuông sáng và đằng hướng đông, con sông Bến Nghé phản chiếu ánh đèn, trông thơ mộng như một bờ sông Hàng Châu, Tô Châu của thời người ta còn tổ chức hội hoa đăng.

Nghe lời bạn, khi ngồi lại bàn ăn, Liên kín đáo đưa mắt qua một vòng. Cuộc tuần thám vội vàng ấy đủ cho nàng bắt chợt được nhiều cặp mắt đang kín đáo nhìn nàng.

Nàng là khách lạ ở nơi đây, nhưng nổi rõ lên quá, khiến họ tò mò.

“Nếu họ biết mình ở nhà lợp tôn trong một xóm khu Nguyễn Tri Phương ? Không, họ sẽ không chê cười mình đâu, họ sẽ thương hại mình, như chính mình đã thương hại mình”.

Khi người bồi mang món khai vị và giải khát lại đã rời khỏi đó, Biên nói :

– Tụi đi Tây về, chúng nó nói có ngồi các hiệu ăn ở Ba-Ri rồi, về đây, ngồi Continental cũng thấy xoàng. Mà quả thật vậy, khi ta đã quen nơi này rồi thì ngồi ăn ở các nhà hàng khác, ta thấy các chỗ ấy luộm thuộm quá, còn ta thì cứ nghe tự tôn mặc cảm, làm như là các nơi ấy không xứng đáng với ta.

Liên hơi ngượng, không biết Biên có muốn nói bóng nói gió gì về tâm trạng của nàng chăng.

Nhưng không, Biên có vẻ thành thật như bao giờ. Mặc dầu vậy, nàng cũng nổi ý Biên, cố ý cà rồn để cho sự tự trào làm mất mặt cảm của nàng :

– Từ trên cung trăng rơi xuống thì luôn luôn nghe như vậy. Nhưng anh chỉ rơi có vài mươi thước thôi, biệt thự anh vẫn sang ; còn nói gì tôi là một kẻ rơi vào ngõ cụt, mùa mưa lầy lội, mùa bức thì bụi lên ngập đầu, thì...

– Nhưng chị có đủ điều kiện để lên. Vợ tôi nó đã nghĩ ra một điều cách đây mấy hôm. Chị có thể nào nói cho anh ở nhà chịu hợp tác với vợ chồng tôi hay không ?

Sở dĩ tôi hỏi như vậy là vì tôi có cảm giác rằng anh ít thích vợ chồng tôi, điều thứ hai là sợ ảnh yêu nghề và bám riết vào nghề đang có, vào một địa vị đang vững, lẽ cuối cùng là sợ ảnh khinh thường nghề làm ăn. Ấy, những người trí thức hay có quan niệm như vậy. Nếu ảnh chịu hợp tác, chắc chắn là chị lên. Lương của ảnh sẽ là hai chục ngàn. Nhưng tùy sự tháo vát của ảnh, ảnh có thể kiếm được hơn nhiều.

Liên ngăn người ra. Chưa bao giờ nàng có ý nghĩ nương tựa cặp vợ chồng này để leo lên cao bằng cách này hay cách khác.

Nàng chỉ bị xa hoa thu hút, và thầm mong hảo sẽ gặp trong cảnh xa hoa ấy một cuộc phiêu lưu nào.

– Anh đề nghị đứng đắn chứ ? Nàng hỏi.

– Vợ chồng tôi đã nghĩ thật kỹ.

Bồi bàn đã bung món ăn đầu đến. Biên mời Liên và thêm một câu pha trò :

– Đói lắm rồi bà con ơi.

Họ húp một hơi là hết món Consommé lạnh và Biên bây giờ mới trả lời tiếp câu hỏi khi này :

– Chắc anh sẽ cũng tự hỏi như chị, rằng chúng tôi đề nghị đứng đắn hay không. Anh cao niên hơn tôi, và chắc anh thấy tôi trẻ con lắm. Bốn mươi không thấy ba mươi là thấp nhưng hăm tám thấy hăm lăm còn con nít lắm.

– Nhưng mà biết anh có làm được công việc hay không; anh chỉ quen dạy học thôi. – Liên nói.

– Không, việc không có gì, anh làm giám đốc một hãng buôn của tôi mà tôi tránh không đứng tên, anh chỉ có giao thiệp bề ngoài thôi, tới lui các nha, sở, và đãi tiệc, ngoài ra phần chuyên môn tôi làm cả. Chị nhớ đấy, tôi nói rằng công việc của anh là GIAO THIỆP. Anh sẽ quen biết nhiều lắm, và có thể lên nữa nhờ sự giao du rộng ấy.

Họ ăn cá, rồi ăn thịt, rau, ăn phó mát, nhưng Liên chỉ nếm sơ qua các đĩa ngon ấy thôi. Viễn ảnh tương lai làm nàng no tới họng, và nàng thấy rằng cái ngày mà nàng là khách ăn thường bữa ở đây sẽ không còn lâu nữa.

Họ vào rạp chiếu bóng đúng vào lúc rạp vô phim.

Mọi khi vợ chồng Biên đi xi-nê như vậy, theo thói của những người giàu có, ăn tối trễ và trang điểm chậm.

Nhưng hôm nay lúc vào rạp Biên mới nghe tiếc đã không đến sớm, vào lúc gần tắt đèn. Chỉ có lúc đó là khán giả mới tương đối đông đủ và phòng mới sáng tỏ để cho thiên hạ thấy ta đi với một người đẹp. Biên có vợ xấu xí nên anh ta bị mặc cảm, và rất hãnh diện được Liên cặp tàu theo hấn.

Nếu Nguyệt thích được một người bạn để cùng đi chơi cho vui thì Biên lại có hậu ý để người lạ hiểu lầm. Nên chỉ các lần cùng đi chơi với nhau tay ba, trên hè phố hấn sắp xếp thế nào cho Liên đi bên tay mặt của hấn. Người không biết chi tiết nhỏ ấy về phép lịch sự thì cứ mà hiểu lầm, người biết lại càng tin chắc rằng Liên là vợ của hấn.

Ngồi ghé, hấn ta cũng sắp đặt như vậy. Ngồi giữa hai thiếu phụ trong bóng tối, ý quấy nơi Biên bắt đầu xuất hiện. Trước đây hấn chỉ cần sự hiểu lầm của kẻ qua đường để hãnh diện trong giây phút thôi. Giờ thì mùi hương ngậy ngát của nước hoa mắc tiền mà vợ hấn đã biếu Liên, không khí từng đảng ở đây, từng đảng bằng bóng tối, bằng câu chuyện gợi tình trên màn bạc, bằng những cái đầu chụm nhau, nổi bật lên, đen thui trước mặt hấn, tất cả những thứ ấy khiến anh ta bối rối và nghĩ nhiều về người đẹp bên cạnh mình.

Tán tỉnh Liên thì anh ta làm được, lại làm rất tài tình, mua chuộc cảm tình của Liên bằng những quà tặng hần cũng dư khả năng tài chánh. Nhưng đây là một ý quấy đột ngột đến, lại đến trong một hoàn cảnh không dung túng được sự bèn chí đợi chờ nên hần có ý định dờ ngón vô lại ngay.

Tuy nhiên hần vẫn sợ... Vì biết Liên không phải là hạng gái dễ dãi. Hần tìm dịp để dờ trò thế nào mà còn đường rút lui nghĩa là thế nào có thể nói rằng đó là rủi ro.

“Rất tiếc rằng mình không mua kẹo. -Biên tự trách thăm-. Sao mình ngốc như vậy ? Nếu có mua kẹo thì trao kẹo cho nàng là một dịp lý tưởng để đụng chạm sơ sĩa hầu dọ dẫm đường đi “.

Hần gác cùi chõ lên tay ghế mãi mà không nghe Liên làm thế bao giờ để hai cùi chõ có dịp gặp nhau. Hần nghĩ rằng chắc Liên cũng mỏi tay và thèm gác lăm, nhưng tránh đi vì thấy hần choán chỗ rồi.

Vì vậy, hần lấy cùi chõ xuống để như nàg. Quả thật thế, giây lát sau, Liên gác tay lên đó. Hần hồi hộp rất lâu rồi mới gom góp tất cả can đảm để cho tên lính dọ thăm đi thăm địa.

Nhưng hần cụt hứng ngay vì Liên rút cùi chõ của nàng tức khắc. Lẽ cố nhiên. Nhưng nàng đã hành động chớp nhoáng, khiến hần thấy rõ đó là một phản đối.

Tuy nhiên, hấn vẫn không chắc bụng lắm. Lắm cô gái làm bộ phản đối dữ chỉ để tăng giá trị đoan trang của họ thôi, nhưng đức hạnh của họ cũng chẳng nặng cân bao nhiêu, vì thế mà hấn không bỏ cuộc.

Vì không còn làm bộ rủi ro được nữa, hấn buộc lòng phải cố lì, làm mặt dày mày dạn, tin rằng Liên không vì một chuyện nhỏ mọn như vậy mà tuyệt giao với hấn.

Dưới chơn ghế tối om, mũi giày của hấn tìm kiếm chơn của Liên. Như lần trước Liên tránh lập tức. Hấn nài nỉ lần thứ nhì và lần này một cái tắc lưỡi của Liên làm cho hấn hiểu là không còn hi vọng nữa.

Hấn nhìn màn bạc, sượng sùng với hấn cho đến lúc phim truyện chấm dứt và rạp bắt đầu chiếu lại phim thời sự cho bọn đi trễ xem.

Liên đòi về, và hấn đồng ý ngay, mặc dầu Nguyệt còn tiếc. Ra về trong bóng tối, hấn đỡ ngượng được một quãng đường. Ra tới ngoài thì gió mát và thì giờ đã làm nguôi sự xấu hổ của hấn rồi.

Liên đòi về như vậy chỉ cốt nói rõ lên sự bất bình của nàng thôi, chứ nàng không còn phần nộ trước trò khỉ gi của bọn đàn ông nữa cả. Bọn họ như thế, nghề nghiệp cũ đã cho nàng nhìn đời phiến diện như vậy.

Liên không giận. Nàng chỉ buồn cười trong bụng lắm mà thôi. Thì ra bọn đàn ông, anh nào cũng thế à ? Thật là một lũ lỗ bịch, bề ngoài xem như đứng đắn, nghiêm trang, bảnh lạnh, béo lẻo, nhưng trong bóng tối chơn tướng của họ xuất đầu lộ diện, y hệt như nhau, dơ dáy và buồn cười.

Nhưng mà... Hình ảnh một nhân vật đột hiện ra trong trí của Liên. Đó là một kẻ không giống bao nhiêu người đàn ông khác, một kẻ đã mấy lần ôm một mỹ nữ trên tay, giữa đêm khuya canh vắng, trong một căn nhà chỉ có hai người ở, thế mà kẻ ấy lại mấy lần buông mỹ nữ ra, không tiến thêm bước nào nữa để cho người thiếu phụ nhắm mắt hé môi đợi chờ sự yêu đương phải mấy lần tiu nghỉu.

Sao lại có người đàn ông ngoại lệ như thế được ? Liên vừa nghe tán phục người bạn tốt ở nhà thì một ý nghĩ khác lại hiện đến. Hay Ngọc là kẻ bệnh tật ? Phải chăng chàng bệnh chứng bệnh lạnh của đàn ông, không thể gần gũi đàn bà nhưng vẫn yêu, vẫn thèm muốn ?

Ý nghĩ thoáng qua này gieo nghi ngờ thật sự vào Liên và trên đường về nàng mãi bị nghi ngờ ấy ám ảnh.

Thật là kỳ dị, cái người đàn ông đặc biệt này, nếu kinh nghiệm về đàn ông của nàng, và sách vở mà nàng được đọc, không nói sai. Cứ theo chỗ nàng biết vào lời tự thú của đàn ông và bằng vào sự nghiên cứu của các sách chuyên môn về khoa sinh lý thì nhu cầu xác thịt của nam phái mạnh vô cùng. Họ không bao giờ tự kềm chế được nếu không nhờ hoàn cảnh, chương ngại khách

quan. Vì thế mà họ lắm khi phạm tội với đạo đức con người và đôi khi cả với pháp luật.

“Nếu Ngọc là kẻ bệnh tật thì hẳn là kẻ ích kỷ nhưt trần đời khi giam ta vào một cảnh góa bụa kỳ khôi này, – Liên nghĩ- ích kỷ như... Tả-quân Lê Văn Duyệt”.

Liên lại bật cười khi nghĩ đến đó, khiến Nguyệt véo nàng một cái đau điếng hồn. Nãy giờ nàng chỉ ừ hử qua loa với bạn thôi. Nguyệt nhận thấy thế nhưng không dám nói vì ngỡ bạn có chuyện buồn về gia đạo; giờ nghe Liên phá lên mà cười khan, nàng ngỡ Liên lo ra vì câu chuyện phim, ôn lại tích tuồng và đến chỗ buồn cười, lại cười muộn lòn thứ nhì.

– Hay lắm hả ? Nguyệt hỏi.

Liên đoán được ngộ nhận của bạn nên đáp :

– Chỗ đó buồn cười hết sức.

Biên lái xe phía trước, nãy giờ không dám hó hé vì sự im lặng của Liên mà hẳn ngỡ là cơn giận dè nén, và có thể nổ bùng lên. Hẳn cùng cười hùn một trận và phê :

– Đoạn đó có duyên quá, lời của nhơn vật cũng thật mỉa mai, ý nhị.

Liên không nghe vợ chồng bạn nữa, tiếp tục nghĩ ngợi. Cứ theo tài liệu xác thật thì Tả-quân Lê Văn Duyệt, Tổng-trấn Gia-định thành, trước kia là quan thị, tức là kẻ bán nam bán nữ. Mặc dù vậy, về sau này khi giàu sang nhứt nước, chỉ còn kém có vua thôi, ông lại cưới đến ba bà vợ, một bà chánh và hai bà thứ.

Học trò trung học lớn tuổi học sử đến đoạn này cười đùa với nhau dữ lắm về cái truyện tréo cẳng ngỗng của ông quan thị, thấy mình sang cả, không muốn hụt hường lạc thú ở đời nào hết, kể cả lạc thú mà ông không hưởng được.

Xe đã quẹo vào Da Bà Bàu, và đường đá lổm chổm cắt đứt dòng suy tưởng của Liên. Nàng nghe chán nản vô cùng khi sắp bước vào một cái hộp vuông phía trên là tôn, hai bên là loại gạch lát màu xám bùn, lại không tô vôi, và nóng như một lò lửa, với một người bạn chỉ biết có sách vở, bài học trò, mà không chú ý đến người đẹp bên cạnh bao giờ.

o O o

Ngọc nghe mạch máu của chàng kêu bùng bùng nơi thái dương chàng, tưởng chừng như máu dồn lên đầu nhiều quá đến muốn phá vỡ huyết quản để tràn ra ngoài.

May là chàng chưa cạn ly bia đầu. Tuy nhiên kết quả mong muốn không thấy đến. Chàng bút rút xồn xang quá không biết làm thế nào để quên vụ Liên đi và rút cuộc nhớ đến rượu. Chàng nghe người ta thường nói rượu nhận chìm tất cả các mối sầu, vì sau khi người ta thoát ra khỏi thực tại người ta quên tất cả mọi chuyện đời. Vốn không biết uống rượu, chàng tránh các thứ bạo tửu, mua chai bia để trốn trong cảnh sật sù mà hơi men tạo ra nơi tâm trí chàng.

Kể từ lúc mà chàng thấy Liên lộng lẫy trong chiếc áo mới và lối trang điểm tỉ mỉ, chàng đâm ra lo sợ mất Liên. Một buổi xem chiếu bóng với bạn thì cũng chẳng hại gì cho lắm. Nhưng buổi ấy sẽ kéo theo những buổi khác, mà một người đàn bà trẻ đẹp đến mức đó, lại không được thương yêu theo mong muốn, rất dễ bị lôi cuốn vào những bước phiêu lưu.

Nếu như thế, thì lỗi ở chàng rất nhiều, nhưng chàng không làm khác hơn được. Cuộc thử thách Liên có thể tạm đủ sau khi người khách trọ ra đi. Chàng định chờ vài ngày nữa thì sẽ ra khỏi cái vẻ lạnh lùng của chàng để yêu đương bạn. Nhưng vợ chồng Nguyệt lại xuất hiện trên đường đời của họ một cách bất ngờ, rồi chàng lại thấy là cuộc thử thách chưa xong hẳn.

Nếu chàng mất Liên ? Đời chàng sẽ không thiệt thòi gì cả về vật chất. Nhưng mối tình đầu của chàng sẽ không bao giờ nguôi được trong nhớ nhung mẩn tiếc con người mà chàng đã tốn công tốn của để đào tạo lại.

Chàng yêu Liên, và còn yêu Liên như lúc nàng là một nữ sinh trong trắng, mặc dầu có cuộc khám phá dưới Định Tường. Đành rằng Cô Liên đang sống chung với chàng là một cô Liên khác, nhưng đang biến dần thành cô Liên mơ tưởng trước kia.

Chỉ tưởng tượng đến những việc nhỏ nhất là Liên ra ngoài gặp những người con trai đẹp mã và chú ý đến họ, gặp những kẻ hào hoa phong nhã và so sánh những kẻ ấy với chàng, đã làm cho tim chàng đau nhói lên.

Bia đắng như canh khô qua, nhưng Ngọc cũng ráng nốc cạn ly, rồi rót thêm tất cả chỗ rượu còn lại trong chai.

Chàng nghe chóng mặt lắm, nhà cửa, bàn ghế đều đảo lộn, và những vật nhỏ nhỏ như quyển sách, cây bút sao mà trông như bay bổng lên. Hai chơn chàng nhẹ hều, và nền nhà nghe mềm như bằng bùn non.

Tuy nhiên chàng vẫn còn đủ sáng suốt để đuổi theo Liên trong cuộc phiêu du của nàng. Tim chàng đau nhói từng hồi là vì rượu hay vì những ý nghĩ về Liên ?

Liên bước vào nhà bắt gặp bạn đang nốc ly rượu thứ nhì. Nàng ngạc nhiên hết sức mà nhìn cảnh một nhà giáo sư khuôn mẫu luôn luôn hành động theo những bài luân lý nhà trường giờ lại mặt đỏ gay, đôi mắt cũng đỏ ngầu, ngược mặt lên trời mà rót rượu vào cái miệng đang há ra, như người ta rót dầu vào cái quặng.

Bỗng Liên hiểu tất cả. Ngọc đang “mượn tửu bôi giải phá sâu thành” và nàng cảm động đến ứa nước mắt mà khám phá ra rằng Ngọc yêu nàng, đau khổ vì nàng nên mới lấy rượu giải khuây.

Liên vội đóng cửa lại, chạy bay ra sau để rửa sạch tất cả mọi vết son phấn rồi ăn mặc trở lại như người nội trợ thường ngày. Nàng đến bên Ngọc với một chiếc khăn lông nhúng nước.

Ngọc không phản đối cũng chẳng tỏ dấu ưa thích khi bạn chàng lau mặt cho chàng.

– Sao anh lại uống rượu ? – Liên thở thở hỏi.

– Uống chút chơi vậy mà,

Mồ hôi của Ngọc toát ra đầm dề, Liên lại phải chạy đi tìm khăn lông khô để lau cho chàng khỏi cảm.

– Trời ơi, anh lôi thôi quá, bệnh thì nguy. Đi nghỉ anh nhé.

– Ừ...ừ...ừ...

Liên liếc mắt thì thấy Ngọc chưa trải ghế bố của chàng ra. Nàng đỡ bạn nơi nách và Ngọc đứng lên khiến nàng khỏi ra sức chút nào. Ngọc tự để cho bạn dìu vào giường ở buồng trong vì bấy giờ mặc dầu chàng chưa say hẳn, trí não chàng cũng đã lơ mờ, tinh thần chàng yếu đuối quá sức, chàng thả trôi theo người hướng dẫn, như một em nhỏ.

Liên đặt bạn lên giường rồi đi lấy chiếc áo bà ba khác để thay cho áo chàng đang mặc đã ướt mềm. Ngọc như một người bệnh nặng không nói, không rằng, không cự quậy. Mắt chàng nhắm nghiền, chàng rên hừ hừ mà rằng :

– Nhức đầu như có ai kẹp đầu anh bằng gọng kềm.

– Anh nghỉ một lúc là khỏi.

Liên nhìn gương mặt hiền từ của Ngọc đỏ au những tia máu mà sức mạnh của rượu vừa bơm lên. Ngọc có lẽ đang tiến sâu vào giấc ngủ nên trông chàng bình thản lại lần lần, không còn nhăn mặt nữa mỗi lần nghe đau nhức.

Liên đã buông mừng xuống, tắt đèn lớn và chong đèn ngủ. Mặc dầu áo của Ngọc lại ướt, nàng vẫn để vậy không thay nữa sợ mất giấc ngủ của bạn.

Nằm cạnh chồng lần đầu tiên trong đời nàng, cái cảm giác cô đơn lại dâng lên, mình mông hơn bao giờ cả. Ngọc lại là một cái xác chết, một khúc gỗ, nàng thấy chàng không hơn chiếc gối dài bao nhiêu, nên để chàng nằm yên, rồi đuổi theo những ý nghĩ của nàng lúc đầu hôm.

Nếu chàng chịu hợp tác với Biên thì mọi việc đều vui vẻ. Nhưng cái anh chàng Biên này, đã thất bại trong cuộc chinh phục mờ ám của anh ta, liệu anh ta còn vui lòng giúp nàng nữa hay không ? Có thể anh ta sẽ trắng trợn đưa điều kiện đổi chác ra. Nếu như vậy, nàng sẽ phải có thái độ nào ?

Liên phiêu lưu trong những tình thế tưởng tượng, hình dung ra một cuộc nhắm mắt đưa chơn để giúp chồng vượt lên rồi xấu hổ với những ý nghĩ xằng bậy của nàng ; những ý nghĩ không thực hiện, bị xua đi ngay, nhưng sự lãng vãng của nó cũng đủ làm vẩn đục lòng nàng rồi.

Bấy giờ Ngọc đã trở mình, kêu hu bu mấy tiếng khiến nàng lại sực nhớ đến người bạn bên cạnh mà thương xót hẳn quá. Nàng day qua, hôn lên trán, lên má của Ngọc.

Ngọc ngái ngủ, đưa tay ra và Liên bỏ gối, gối đầu lên cánh tay cứng rắn đó. Ngọc đã tỉnh hẳn và ngạc nhiên mà thấy sao chàng lại nằm đây, với Liên trong nách chàng.

Liên cố chui thêm vào ngực bạn và hỏi :

– Anh đã đỡ chưa ?

– Anh bệnh à ?

– Không, nhưng anh làm em lo quá.

Ngọc hôn lên tóc bạn và bỏ tay, bỏ chân qua, ôm lấy nàng. Giữ cái siết mạnh của Ngọc, Liên bỗng khám phá ra một điều nó đánh tan mọi nghi ngờ của nàng, và cho nàng biết chắc rằng Ngọc là một người đàn ông lạnh mạnh chứ không có bệnh tật gì cả.

Muốn thừa dịp ấy để lôi kéo Ngọc vào nơi mà chàng luôn luôn tránh, tức là đời sống vợ chồng, Liên chui sâu thêm vào sự ấp ủ của bạn.

Con người vừa tỉnh rượu ấy, chợt hiểu nên buông bạn ra ngay, đoạn vừa lồm cồm ngồi dậy, chàng vừa nói :

– Để anh đi tắm cái đã.

– Ấy chết, anh đổ mồ hôi như vậy, tắm thì nguy.

– Không sao, đã ngưng xuất hạn rồi. Anh phải tắm nước lạnh cho tỉnh bản.

Liên, một lần nữa, lại trở về với gói chiếc chăn đơn của nàng.

Ngọc xối nước ào ào. Như là muốn cho nước lạnh thấm nhuần cả thân thể chàng hầu dập tắt cơn bùng dậy của xác thịt.

Ngọc tắm lâu lắm, dễ thường hồ nước đã cạn hết và dễ thường xóm giềng đã bị tiếng nước đổ ào ào đánh thức cả dậy.

Khi chàng trở lên, Liên nói :

– Anh nè, anh vừa tắm, chắc chưa ngủ lại ngay được. Em có câu chuyện muốn bàn với anh.

Ngọc đang lau mình mấy đầu cổ, dừng lại hỏi :

– Em có chuyện gì cấp bách dữ vậy mà phải bàn lúc nửa đêm?

– Không gấp, nhưng sẵn anh đang thức. Số là vợ chồng chị Nguyệt định mở thêm một hãng buôn, cần một người giám đốc, lương bổng cao, nghe đâu đến hai chục ngàn mỗi tháng. Vợ chồng chỉ nói anh là người xứng đáng địa vị ấy lắm. Em nghĩ, nếu không có gì trở ngại, anh nên nhận lời, anh tính sao ?

Ngọc ngạc nhiên, dừng tay lau, nhìn Liên giây lát rồi cười hơi mai mỉa và nói :

– Em bảo là anh chị ấy định mở thêm một hãng buôn tức là họ đã có rồi một hãng. Vậy cái hãng thứ nhứt ấy ở đâu ? Em đã nói là mấy lần em hỏi vặn Nguyệt làm ăn về gì, Nguyệt không nói rõ kia mà.

– Biết đâu người ta muốn giấu.

– Phải. Nhưng nếu họ không làm gì mờ ám sao họ lại giấu bạn sự thật về họ.

– Nhưng anh cũng nên tin người ta đến khi nào có bằng cứ là họ gian.

– Ủ, em nói đúng, anh cũng chẳng tò mò về họ lần nào. Nhưng anh phải dè dặt, không thể nhận một việc mà anh không rõ bên trong, vả lại anh có thạo thương mại đâu mà làm giám đốc được.

– Không phải thật là giám đốc cho lắm. Ảnh chỉ, nói anh đứng tên làm chủ hơn thay cho ảnh...

– Cái lại càng khả nghi hơn. Tại sao tiền họ bỏ ra họ lại không đứng tên.

– Có lẽ trốn thuế sao đó, ai biết đâu.

– Không, anh không thể làm việc gì mà không minh bạch.

– Nếu anh biết được mọi sự thật bên trong, anh có nhận hay không ?

– Câu hỏi này đột ngột quá, anh cần suy nghĩ lại.

– Cố nhiên. Nhưng em nghĩ anh nên nghĩ thuận cho đề nghị ấy. Em vẫn biết rằng dạy học anh cũng đủ no ấm, nhưng nếu kiếm được nhiều tiền hơn thì càng quý...

– Anh đồng ý với em về chỗ đó.

– Không phải vì em mà em có luận điệu ấy. Anh mà không yêu em, và em phải ra khỏi nhà này đi nữa, em cũng sung sướng mà thấy anh khá hơn lên.

– Nhưng anh ấy có đặt điều kiện gì hay không ?

– Không.

– Anh e rằng chưa đó thôi. Không lý nào tự nhiên anh lại giúp ta hơn là giúp bao nhiêu người quen biết trước với anh.

– Đó là nhờ chị Nguyệt, chỉ mnón giúp em.

– À, ra thế. Nếu quá tự ái, anh đã từ chối ngay vì lý do này. Anh không thể nhận một địa vị nhờ vợ mà có, chớ không nhờ khả năng riêng của anh. Nhưng không hề gì, anh hiểu về cuộc đời rộng rãi hơn. Anh chỉ muốn biết rõ vợ chồng chị Nguyệt có làm gì mờ ám hay không mà thôi.

– Em có cảm giác rằng anh không ưa anh chị ấy.

– Sao em lại nghĩ như vậy ?

– Vì anh cứ từ chối không chịu nhận lời mời của họ lần nào cả.

– Không, đó là vì anh tự trọng. Hưởng mà không trả được còn gì là thể diện của anh.

– Nói vậy em đã mất cả nhơn phẩm rồi, vì em hưởng của chị Nguyệt nhiều quá mà không trả được.

– Cái đó tùy tình bạn giữa hai người. Anh biết sao được. Nếu là bạn thiết thân thì không sao cả.

Liên giật mình, ái ngại thật chứ không phải nói lấy như nàng vừa nói. Nguyệt với nàng năm xưa, chỉ là bạn học thường với nhau thôi. Nàng biết chắc sở dĩ Nguyệt săn sóc nàng đến như thế, chỉ vì Nguyệt thích kéo cánh với một người đẹp thôi. Như vậy, Nguyệt đâu không khinh nàng, cũng không xem trọng nàng cho lắm.

Còn cái anh chồng của Nguyệt nữa ! Ngọc đã thông minh quá sức mà hỏi đến điều kiện. Phải, hẳn sẽ đặt điều kiện, không đặt hẳn ra, nhưng sẽ ngấm ngầm đặt, điều kiện ấy có thể là nàng đừng phản kháng khi hẳn dở trò.

“Có thể nào như thế được hay không ? Nhắm mắt đưa chân để giúp Ngọc leo lên, rồi hưởng địa vị mà nhan sắc mình đã tạo giùm cho Ngọc ?.

“Không, không thể được. Lúc trước, mình bán trinh nuôi miệng thì còn có lý do, chứ giờ đã no ấm rồi, sự xa hoa không cần thiết như cơm áo nữa thì không ai dung thứ được sự bán mình lần này, chính mình cũng không dung thứ mình được “.

Chỉ có hai bàn tay trắng với một sắc đẹp mà muốn bước vào thế giới giàu sang, cũng dễ vậy thay mà cũng khó vậy thay !

Ngọc móc khăn lông lên giá, rồi nói :

– Nhưng mai hăng hay, em nên ngủ kéo mệt.

Chàng thông thả đi ra ngoài trước, trong bụng bằng lòng tình thế này lắm. Vợ chồng Nguyệt đến rất đúng lúc trên đường đòi chàng.

Hôm gặp họ, và hôm Nguyệt đến chơi lần đầu, chàng nghĩ ngay đến cuộc thử thách cuối cùng : cho Liên ném thử mùi giàu sang xem nàng có ớn cảnh đời khiêm tốn của nàng chăng.

Quả thật Liên đã bị bả phú quý quyến rũ và muốn lôi cuốn chàng theo. Chàng không từ chối hẳn, sợ Liên cho rằng chàng có thành kiến. Chàng chỉ làm bộ dè dặt thôi, nhưng quyết không đắm đầu vào cảnh giàu sang giả tạo ấy : ăn lương tháng hai chục ngàn để rồi phải tiêu pha hai mươi lăm ngàn cho Liên đua đòi với Nguyệt.

Nếu chàng không chịu để cho Liên lôi đi, Liên sẽ đi một mình và bị xa hoa lôi cuốn luôn hoặc sẽ vỡ mộng trở về ngõ cụt này, chẳng nào cũng giúp chàng giải quyết được tình thế cả.

o O o

Ấy, y như thuở bé, mình tập xe máy, hễ cứ thấy gốc cây hay xe cộ thì muốn đâm đầu vào.

Cả hai cùng cười dòn lên, vui sướng nhớ lại buổi hoa niên của họ. Nguyệt thêm :

– Nhưng coi chừng, tập xe máy đâm đầu vào gốc cây thì chỉ trầy tay vỡ trán thôi, giờ tập xe hơi mà bà lại đâm đầu vào cam-nhông hạng nặng thì cả bà lẫn tôi đều hui nhị tì. Nào, đi tới nữa xem !

Nhưng xe đã tắt máy và Liên đã bối rối không biết phải làm sao. Nàng càng quýnh lên khi một chiếc xe khác phía sau bóp còi thúc giục nàng tránh đường.

Con phố ấy hẹp quá và khi này, thắng gấp để tránh ủa một người cỡi xe đạp, nàng đã để máy tắt giữa đường, choán cả lối đi.

– Ấy, bà lại quên đạp ăm-ba-da.

– Khổ ời là khổ, tôi chỉ có hai tay và hai chân thôi, mà phải làm không biết bao nhiêu là công việc một lượt với nhau thì thế nào cho xong.

– Đề lại coi ! ừ... sang số đi.. ấy, không đạp ăm-ba-da làm sao mà sang số cho được... Chưa vô bà ời....

Rót cuộc xe cũng tiến tới được và người lái xe sau, chạy ngang qua đó, day lại nhìn hai thiếu phụ, cười và chào họ một cái.

– Bà làm tôi cuống lên, quên hết tiểu ri học ở nhà.

– Bà chưa gặp các bác tài huấn luyện viên mà ! Họ nóng tánh như Trương Phi é ! Họ la như là giặc sắp đến nơi, hoặc như là lửa cháy đâu ngoài sau xe, bà có giỏi, có bình tĩnh đến đâu, cũng tê liệt cả tay chơn, không cử động gì được.

Bấy giờ xe đã qua khỏi ngã tư Bảy Hiền; thấy đường trống Liên cho chạy nước lớn; mặc dầu nàng không nên làm thế, Nguyệt cũng chẳng nói gì, vì nàng không phải là một nhà dìu dắt cẩn thận.

Kim đồng hồ đã nhảy đến số 80, Liên đã bắt đầu say tốc độ như nàng say khung cảnh giàu sang.

Bàn chơn nàng bắt giắc đạp sâu thêm, và trong giây phút nàng cố ấn tượng rằng vũ trụ đang ở trong tay nàng. Không cảm giác như thế sao được khi mà chỉ đạp nhẹ vào một chiếc bàn đạp nhỏ mà cả một khối sắt lớn chuyển động và lao mình tới vùn vụt khiến người đạp ga nghe rằng mình đã điều khiển vật chất dễ dàng, và có thể còn điều khiển con người, điều khiển xã hội dễ dàng hơn.

Bỗng chiếc xe nhảy lòn lên như một con ngựa chứng : xe vừa qua một cái ổ gà khá sâu.

– Chết rồi !

Nguyệt không lái nên cố nhiên kinh sợ hét lên như vậy, Liên cũng hoảng vía nhưng ít hơn bạn vì chính nàng đang điều khiển xe. Tự nhiên nàng buông ga, cố kèm tay lái vì chiếc xe như say rượu, chạy theo một đường ngoằn ngoèo.

– Thật là hú vía ! Liên vừa thở ra vừa nói thế, mặc dầu trợn xe vẫn còn mạnh.

– Không nhớ tiểu ri à ? Nguyệt hỏi. Lên xe lấy gì làm chắc ?

– Lấy thắng làm chắc !

Liên trả bài thuộc vanh vách rồi đôi bạn cười xòa. Người nữ tài xế tập sự đã rà thắng nên xe chạy chậm lại như ở trong thành phố.

– Liên vừa rơi từ cung trăng xuống, buồn quá, Nguyệt ơi ! Tất cả những gì Liên hưởng hôm nay, đều toàn là vay mượn. Liên lại bắt đầu ghiền những thứ này rồi; một ngày kia, trở về với hai tay không của mình, Liên sẽ tủi thân biết bao nhiêu.

– Sao lại trở về ? nếu anh Ngọc nhận đề nghị của tui tôi.

– Thật là bấp bênh, sự nhận lời của anh ấy.

– Bạn đã đo thử ý anh rồi hả ?.

– Đã dọa. Nhưng ảnh dè dặt, thắc mắc về cuộc làm ăn của Nguyệt. Ảnh hỏi sao hai ông bà bỏ tiền ra, lại không đứng tên cho oai, để ảnh trá hình làm chủ.

– Có gì đâu, ngỡ anh lo cái gì kia, chứ còn việc tráo chác ấy là chuyện cơm bữa trong giới làm ăn.

Này nhé, bọn làm ăn của chúng tôi, đứa nào cũng có nợ. Nếu rủi ro thua lỗ bị vỡ nợ thì phải có nơi nương náu. Chỗ nương náu ấy là các cơ sở làm ăn của mình mà do người tín cẩn đứng tên. Nếu không, gia sản bị khánh tận hết thì trở xuống mà sống nghèo nàn, chịu sao cho thấu.

Xe đã tới một ngã ba đường đá đỏ, và Nguyệt giành lấy tay lái để điều động quay xe về Saigon. Nàng tiếp :

– Làm như vậy cũng là phi pháp và gian đó. Nhưng không phải bắt lương quá đâu. Trong giới ai cũng làm thế cả. Ảnh là nhà giáo, rất trọng đạo đức, ảnh mới nghe, chắc ghê tởm lắm, nhưng bà nên cắt nghĩa rõ cho ảnh thấy lẽ thiệt hơn.

Xe rút mình ra khỏi đầu thôn lộ đá đỏ và quẹo về hướng đô thành. Nguyệt trao tay lái cho Liên và hỏi :

– Tôi làm ầu để bà lái trong thành phố cho le bà chơi. Như vậy, chút nữa ghé hiệu may Chúc-Nữ phải cẩn thận. Chỗ ấy xe cộ nhiều lắm.

– Tôi sợ quá bà ơi, tới ngã ba Ông Tạ, tôi giao tay lái lại cho bà.

– Tầm bậy ! Nguyệt chọn con đường này chính vì nó là con đường kẹt xe nhứt trong các nẻo đường ngoại ô. Có lái các nơi khó như vậy mới mau giỏi. Đừng trốn tránh thành phố. Rủi ro, Nguyệt chịu hết.

À này, chiếc áo thứ tám đó, Liên mặc nghe sao ?

– Cũng vừa y như bảy chiếc trước. Cám ơn Nguyệt lắm đó.

– Ôi, đừng có khách sáo. Chiếc áo này nhứt định phải lộng lẫy. Hiệu Chức-Nữ tuy không khéo nhứt thủ đô, nhưng nó chuyên môn về lối áo...

Xe lại sụp cái ổ gà khi nãy khiến họ cười rộ lên. Lần này Liên chạy vừa chừng : cả hai đều khỏi hoảng như bận đi. Nguyệt tiếp :

– Đêm ấy, tụi này nhứt định Liên là cây đình của dạ hội nên Liên phải xuất hiện như một bà hoàng, hơn thế, như một nàng tiên. Ráng mà dượt xe. Phải lấy bằng trước đêm đó, và nhứt là phải lái thạo trước đêm đó.

– Trong dạ hội, làm gì phải trở tài lái xe mà....

– Có trở tài. Đề Nguyệt nói rõ bà nghe. Tụi này đến ngày chót, sẽ lấy một chiếc xe mới không ai hay biết cả. Bà sẽ lái chiếc xe ấy như của bà, và từ xa đến, bà quẹo vào sân, giữa lúc đông đảo các tân khách. Giàn nhạc sẽ đại tấu một bản nhạc huy hoàng để chào bà. Bà từ trên xe bước xuống giữa tiếng nhạc và tiếng hoan hô người đẹp của tân khách.

– Để chi vậy, tất cả các trò ấy ?

– Để cho le bạn chớ để chi.

Liên tin Nguyệt bằng lời.

Viễn ảnh xuất hiện như bà hoàng đêm dạ hội làm cho Liên phấn khởi và nô nức lạ. Nàng cứ lo không lái được ngon lành đêm đó, và quyết sẽ vượt cái việc queo xe vào sân nhà Nguyệt ít lắm là một trăm lần; từ đây cho đến đêm quan trọng ấy.

Liên cố gắng đến nhức gân nơi trán mới qua khỏi khúc đường đông đúc ngã ba Ông Tạ, Ngã bảy Trần Quốc Toàn – Lê Văn Duyet. Và khi vượt qua khỏi bồn cỏ, nàng nghe nhẹ cả người.

Cả hai xuống xe trước một căn nhà ở, không có bảng hiệu, tại đường Trần Quý Cáp, lối trước Y-khoa đại-học, và được bà chủ hiệu may Chúc-Nữ, một hiệu may chỉ có giới sang trọng là biết đến thôi, mời vào trong thử áo cho cả hai.

Lần này họ khỏi may giống màu và giống hàng vải nữa vì Liên đã hết ngại ngùng hưởng ân huệ, và Nguyệt khỏi bày điều cho bạn khỏi khó chịu khi nhận quà.

Đây là một kiểu áo đặc biệt, do họa sĩ riêng của hiệu nghĩ ra, nên công may đến mấy ngàn một chiếc. Kiểu áo lai căng giữa lối áo đầm và lối áo ta, áo còn giữ vẽ Việt là hai vạt, nhưng lại dài phết đất, và ngắn tay, hở cổ.

Bà chủ hiệu vừa làm việc, vừa nói :

– May áo khéo là một việc, nhưng nếu người mặc áo không có tướng ăn mặc thì áo đẹp cũng phải vứt đi. Tôi nói : tướng ăn mặc, vì có nhiều người cũng rất đẹp, nhưng mặc áo đẹp lại không gây hiệu quả gì, áo không giúp người đẹp hơn, mà người cũng chẳng làm cho áo tăng giá trị. Bà giáo sư đây là một trong những người hiếm hoi làm cho chiếc áo tôi may khéo thêm ra, có phải như vậy hay không bà chủ.

Nguyệt cười đáp :

– Thì chính tôi đã nói như vậy nhiều lần, mà chính tôi cũng đã nói rằng đáng lý ra bà không lấy tiền may mới phải, vì bạn tôi làm quảng cáo cho bà quá xá.

– Đáng lý thì là như vậy. Nhưng đây là món tiền mà bà giáo sư thưởng riêng tôi, chớ có phải tiền công đâu bà chủ.

Liên quay người đủ chiều và tám mặt kiếng xếp đều in hình bóng nàng, thấy đủ cả mọi khía cạnh của người nàng, khía cạnh nào cũng thướt tha như một cây trúc, mềm dẻo như một con rắn.

Nàng bước đi vài bước, lựa áo quét lên gạch và trông Liên giống như một bà hoàng của chuyện cổ tích nào.

– Tôi cứ muốn được thử áo cho bà mãi.- Bà Chức-nữ ao ước pha trò.- Nhìn một người đẹp như thế này ăn mặc và đi đứng, nó thích con mắt như là đi xem hát vậy.

o O o

Biên là một tay nhà giàu mới, và còn trẻ tuổi quá nên các mối giao thiệp của hắn thật nghèo nàn.

Nếu hắn chỉ tổ chức khiêu vũ gia đình thì hắn thành công dễ như uống nước cam. Hắn chỉ nói một tiếng với một người bạn trẻ trai hay gái nào đó, là đêm ấy khách đông như hội.

Nhưng hắn không định làm thế. Hắn tiếp tân hắn hỏi để tìm thêm những mối giao thiệp xứng đáng, thành ra có thể nói rằng hắn đã phải lay lục nhiều nhân vật để họ có mặt đêm đó tại nhà hắn.

Nhưng chỉ hơi phiền là các mệnh phụ phu nhân đa số sang thì có mà đẹp thì hiếm lắm. Hắn cần ba điều trong đám tân khách của hắn : giàu sang, đẹp và có địa vị.

Bọn “Đợt sống mới” hô một tiếng là hằng trăm người đẹp kéo đến, nhưng phần đông là những khách lạm xạm mà hắn sẽ không dám giới thiệu với ai cả vì phận khiêm tốn của họ và lắm khi trong đám khách ấy lại có những kẻ thành tích đạo đức bất hảo xen vào.

Ta thử tưởng tượng nếu một đại thương gia mà bắt gặp nơi đó một thiếu nữ yêu kiều, nhưng đã đi Long-Hải với ông ta rồi, thì ông ta nghĩ sao về cái vòng quen biết của Biên.

Thành ra những người như Liên cần thiết cho hắn vô cùng.

Hắn sẽ giới thiệu : “Đây, bà giáo sư Ngọc”. Nếu người ta ngỡ chính Liên tên Ngọc và chính nàng là giáo sư càng hay ; bằng như người ta hiểu rằng nàng là vợ của ông giáo sư Ngọc cũng vẫn còn quý như thường.

Sân nhà Biên có hàng rào song ly sắt kiểu xưa vây quanh. Hàng rào thưa ấy được che thêm bằng vĩ tre đan sơn xanh, để ngăn mắt tò mò của người đi đường dòm vô sân.

Vợ chồng ông chủ biệt thự “Vô Ưu” tiếp khách ngay tại cái sân trải sạn trắng ấy dưới ánh hàng trăm lồng đèn Nhựt-Bồn nhiều màu, trong thấp nền chứ không để bóng điện. Ánh sáng nơi sân mơ huyền kỳ lạ và phụ nữ trông cứ như là tiên non Bồng.

Tiếp tân xem là lớn chuyện như thế, nhưng thường thì chủ nhà khỏe ru. Khách khứa phần lớn quen biết với nhau cả, họ vào là tự đi chào từng nhóm, hay những nhóm gần họ nhút rồi thì câu chuyện tự nhiên đi tới, chủ nhà bận việc gì thì cứ thông thả làm, hai tiếng đồng hồ sau, đến chào trễ họ, cũng chẳng sợ ai phiền hà gì.

Tuy nhiên vợ chồng Biên luôn luôn đứng ở lối ngõ vào, để chào từng cặp tân khách, để rồi đưa họ đi giới thiệu thẳng với từng người đến trước. Nguyệt và Biên rất hãnh diện làm công việc ấy để được bắt tay với một công chức cao cấp và trao họ lại một kỹ nghệ gia giàu xụ

Biên chỉ hận một điều là không thể mảy tao với họ, như họ đã xưng hô với nhau, cũng không thể gọi họ bằng anh bằng chị cho nó thân và cho oai hăn lên.

Ngoài sân chỉ đặt độ mười ghế ngồi, dựa các gốc cây, để dành cho các cụ, ngoài ra thì khách đều đi đứng cả. Biện đã học trong sách như vậy và đã thấy như vậy trong vài cuộc tiếp tân của người ngoại quốc ở đây, nên có y theo.

Gia chủ không dè dân ta lêu cụ sớm quá, và rất nhiều người mỗi chơn, nhứt là các mệnh phụ phu nhân của ta, vì họ sinh đẻ nhiều chớ có phải còn son cho tới năm mươi như đầm vậy đâu.

Vì thế mà mười chiếc ghế dưới các gốc cây rất đắt khách và khi tiếng than phiền bắt đầu rừ rì nổi lên, thì các tay đòn ông, tuy vẫn mỗi chân muốn chết, cũng tự động xông xáo vào nhà vác ghế để dâng cho các bà, còn họ thì tiếp tục đi đứng cho ra vẻ ta đây còn sỏi.

Nửa tiếng đồng hồ sau giờ mời thì đám tân khách đã họp thành từng nhóm nhỏ, rất dễ cho gia nhân phục dịch. Cứ một gia nhân bung một mâm rượu, bánh tới một nhóm thì hai phút sau đã xong, đỡ khổ hơn là dựng mâm cho từng người một.

Họ họp nhóm quanh các gốc cây, tức là quanh các bà, lúc đầu vẫn ngồi một mình, nhưng tức thì được một vài ông đến săn sóc, rồi năm bảy ông khác lại kéo đến để khỏi thua mấy ông mau bước kia.

Câu chuyện như bắp rang và chắc chắn không một ai đá động đến thể thao, văn nghệ hay học thuật, cho nên có một thanh niên có vẻ bơ vơ vô cùng.

Thanh niên trạc tuổi của Ngọc, phong độ hào hoa phong nhã lắm, nhưng hấn trẻ tuổi nhứt đám nên khó lòng mà bắt chuyện với ai. Có lẽ hấn chỉ quen với chủ nhà thôi, mà chủ nhà thì bận tiếp các tay nhà giàu.

Con người vào cái tuổi của hấn, trừ Biên ra, không ai nói chuyện làm ăn cả. Lúc đầu hấn vẫn biết đến săn sóc các phu nhơn, mặc dầu tất cả đều cao niên hơn hấn. Nhưng rồi những “đợt sống già” tràn đến nhận hấn chìm luôn.

Hấn còn đang đi bơ vơ thì bỗng một chiếc xe nho nhỏ, xinh xinh mà người ta nhận ra là một hiệu mới, hiệu Triumph, tiến vào sân, nhai sạn rào rào dưới bốn bánh của nó.

Cả sân đều quay ra nhìn người khách đến trễ ; sự đến trễ là dấu hiệu bảnh số dách của giới trưởng giả, phú hào, càng trễ giờ càng ra vẻ sang, và trễ hơn hết thì đó là một nhân vật quan trọng vậy.

Nhưng nếu người đi trễ không có gì đặc biệt thì cũng chả ai chú ý đến. Rủi ro người ta thấy y vào, người ta lại còn bĩu môi mà nói thêm : “Cái bộ vậy mà cũng làm tàng, đi trễ như là ông bự”.

Đằng này, y lại đặc biệt nên y nổ lớn như một quả bom.

- Ai đó vậy ?
- Sao chỉ đi có một mình ?
- Trời, đẹp ghê hồn.
- Lạ, tôi chưa hề gặp người này ở đâu cả.
- Người như vậy mà sao từ thuở giờ không thấy giao thiệp.
- Chắc ở ngoại quốc mới về.

Vợ chồng Biên vội rời nhóm khách cuối sân, hối hả chạy đến người khách mới. Và những gì Biên đã sắp đặt, thực hiện đúng y như là một bộ máy đồng hồ : khi Biên cặp tay Liên bước đến giữa đám tân khách thì nhạc trời huy hoàng.

Liên nụ cười không rời khỏi môi, mặt vác hất lên, và lúc các tân khách được chủ nhà giới thiệu với nàng, nàng chỉ cúi đầu nhẹ mà chào, rất khẽ cả.

Thế mà không ai bị mịch lòng hết, kể luôn những ông tóc hoa râm, đáng cha nàng.

Thật ra Liên không có phách. Nàng chỉ cố ý làm thế cho oai thôi, cho mất hết vẻ nhỏ nhoi khiêm tốn của nàng đi.

Người được giới thiệu sau cùng là thanh niên bơ vơ từ lúc nào tới bây giờ.

– Anh Thịnh, nhạc sĩ...

– Bà Giáo sư Ngọc...

Biên chỉ thốt nho nhỏ tên và nghề nghiệp của thanh niên, vì hẳn định bụng rằng cái tên xoàng xoàng ấy và cái nghề cũng xoàng xoàng ấy không kêu vang lên trong tai người bạn quý của hắn, như tên tuổi, chức tước của những tân khách khác.

Nhưng hắn ngạc nhiên hết sức và nhận thấy sự xúc động nơi cả hai người. Có lẽ, họ cũng chẳng nhớ tên nhau nữa, mặc dầu họ mới nghe tên ấy một giây trước đó, vì quả tên họ không nói lên gì cả. Chỉ có người của họ là cho kẻ này chú ý ngay đến kẻ kia thôi.

Trên đời ta, ta gặp hàng triệu người, trong hằng triệu người ấy, cũng có được hằng trăm người đặc biệt đáng cho ta để tâm đến và nghĩ đến họ một lúc. Nhưng chỉ có một người độc nhất là khiến ta như rụng rời khi gặp họ lần đầu.

Người chưa biết mặt bao giờ ấy ta cứ nghe sao mà như là đã được quen đâu từ bao giờ. Đó là con người mà có lẽ ta đã tạo ra trong trí đúng với sở thích của ta, và nếu may mắn gặp được họ trên trường đời, ta vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi không biết người ấy quả có đang đứng trước mặt ta, hay chỉ là người của giấc mơ dài hạn của ta đấy thôi.

Cả hai đều sững sốt nhìn nhau, không ai cúi đầu chào ai cả.

Biên cứ ngỡ chàng nhạc sĩ nhút nhát và không thạo xã giao, không biết nói gì, và Liên đang giận vì con người thiếu lịch sự ấy không sẵn đón nàng như bao người khác, vả lại họ nhìn nhau lâu quá, nên hấn mặc kệ, đưa Liên trở vào giữa đám đông.

Hai người xây lưng lại thì đã thấy sau họ, hằng chục người kéo theo. Biên mỉm cười buông tha Liên ra cho đám kia sẵn đón nàng.

Hắn không ganh tị, không cố chiếm độc quyền về nữ khách đẹp tuyệt trần ấy, vì hắn đã thỏa mãn. Hắn hãnh diện ghê hồn, đã là bạn thân của người đẹp rất lâu trước khi bọn này thấy mặt mỹ nhân. Thế là đủ lắm rồi.

Về sau này, nếu có ai đủ điều kiện chinh phục Liên thì người đó chắc chắn là hắn chứ chẳng ai vào lọt được, giờ thì để cho thiên hạ biết nàng chút ít, thế nàng mới càng hấp dẫn hơn lên.

Liên đi chứ không đứng lại với đám người vừa tới để bu quanh nàng. Nàng quyết trở về ngay với Nguyệt đang hầu chuyện với một nhóm khách nữ dưới gốc cây để Nguyệt giới thiệu nàng với họ. Nam tân khách hôm nay sao mà già xồm, khiến nàng thất vọng hết sức, và quyết vớt vát phần nào bằng cuộc làm quen với các bà cho rộng đường giao thiệp thôi.

Liên không biết rằng chính những ông già xồm ấy mới là kẻ có địa vị trong xã hội, mới là kẻ có tiền.

– Chị Nguyệt, giới thiệu em với quý bà đi chị.

– Có nhiên, hết anh Biên thì tới phiên tôi chứ !

Liên lại đi một vòng thứ nhì, tay trong tay Nguyệt. Nhưng lần này nàng không thoát khỏi sự tò mò của phụ nữ. Các bà thì phải biết chon lông kẻ tóc, các bà mới ưng cho. Và các bà điều tra, hỏi vặn một lát thì lòi ra ông giáo Ngọc.

Các bà còn hỏi vặn ông giáo dạy trường nào, Nguyệt đã dự liệu cuộc thăm vấn tỉ mỉ này nên nói ngay với những phu nhân tọc mạch :

– Anh ấy dạy Đại học, Văn khoa Đại Học.

Chức tước của ông chồng vắng mặt được các bà tin ngay, nhờ ở chiếc xe hơi cộp mà Liên dùng để vào đây một cách huê dạng.

Người đàn bà cuối cùng ngồi ở gốc cây dẻ ngựa hẻo lánh dựa tường rào hông sân bên tả. Đó là góa phụ của một nghiệp chủ địa ốc lớn ở Saigon, có Pháp tịch. Bà ta được Âu hóa từ lâu năm rồi, và cũng cần giữ mãi các mối giao thiệp của chồng, nên cuộc tiếp tân nào, bà ta cũng có mặt, mặc dầu tóc bà đã điểm sương.

Bọn đàn ông chỉ rình có dịp ấy để tràn tới. Họ cướp lấy người đối thoại của bà cụ mà chắc bụng bà cụ không mịch lòng vì bà đã an phận trong cảnh xế bóng của bà từ lâu rồi, không còn ganh tị với ai nữa cả.

Quả thật thế. Bà cụ chỉ cười một nụ cười khoan hồng, hơi thoảng một chút ngậm ngùi nhớ lại thuở thanh xuân của bà thôi.

– Xin phép cụ cho cháu hầu chuyện vái người đẹp một lát nhé !

Câu nói trên đây của ông Được, nhà xuất cảng cao su và mề cốc, tuy là nói với bà cụ, nhưng mà cũng để trao lời mở hơi hầu bắt chuyện với Liên.

Quả thế, không đợi bà cụ nói gì, hấn đã khởi nịnh :

– Tôi cứ muốn trẻ lại, để được học với bà thôi, bà giáo sư à.

Bà cụ biết ông xuất cảng làm, nhưng thoáng thấy Liên bối rối, nửa muốn đĩnh chánh, nửa muốn đánh trống lảng, bà vội cứu vãn :

– Còn tôi, tôi cứ muốn hóa đàn ông.

– Cụ còn phải muốn một điều thứ nhì nữa là phải vừa đàn ông, vừa trẻ lại chớ.

– Cô nhiên, bà Ngọc nè, bà nên ý thức về uy quyền của bà nhé. Cả vũ trụ đều phải quì dưới chân bà.

Liên bẽn lèn nói :

– Cụ dạy quá lời ! Cháu có...

– Không quá đâu thưa bà, tôi có nghe một chuyện cổ tích nói về một người đẹp bảo trái núi bước tránh đi, và trái núi vâng lời...

Liên cười dòn dã mà rằng :

– Nếu được quyền lực ấy, tôi rất sung sướng mà dùng nó để lái xe. Thế nào mà xe xích-lô và xe máy họ không bao giờ tránh đi, mỗi khi mình nhận còi.

Thế là hai người đã bắt chuyện với nhau được rồi trong khi mấy tay tổ khác còn đứng quanh đó để moi óc cố tìm một lỗi vào đề sao cho ăn dính ngay tức khắc như là cái ông xuất cảnh tài giỏi này.

Họ còn đang mê nói chuyện với nhau thì bỗng nghe rần rần, day lại thì mới hay té ra thiên hạ đã vào trong nhà cả vì đêm vũ sắp mở màn.

Lần này bọn đàn ông đua nhau mà mau bước, bao nhiêu ghé do chính tay họ xách ra, ngồi bơ vơ nơi cái sân trống người trong nháy mắt ấy.

Người koe mã đầu tiên của Liên không phải là ông chủ nhà, bạn thân của nàng, mà cũng không phải cái ông xuất cảnh mẽ cộc có tài bắt chuyện và đang đàm đạo với nàng trong những phút chót, như ai cũng tưởng.

Đó là một ông lão tóc bạc phơ, có tướng đê nhút phong lưu trong đám tân khách, và người kị mã của bà cụ nghiệp chủ địa ốc lại là chàng nhạc sĩ trẻ tuổi, mà suốt buổi đầu hôm thơ thẩn ngoài vườn với ly sâm banh không bao giờ cạn trên tay.

Cả hai đều cố ý làm như vậy. Thịnh thực hiện ý định rất dễ dàng vì chàng thủ vai chủ động, muốn mời ai tùy thích, phương chi người chàng mời là một người “không kẻ đón người đưa”.

Liên thì hơi khó một chút, và có thể rất khô, nếu nàng không khéo. Nàng làm sao mà rút được ra khỏi cái ông xuất cảng cao su ông đeo riết như sam ?

May mắn lắm là nàng bỗng bắt gặp đôi mắt của ông cụ đầu bạc, ông đang đứng ở một khóm cạnh đó. Liên nhớ ra thì ông cụ rất lịch thiệp và, mặc dầu cao niên, vẫn cố gắng nịnh đầm. Ông cụ có vẻ xông xáo lắm, như là một thanh niên và Liên thấy đó là vị cứu tinh của nàng.

Cái nhìn của phụ nữ chắc hùng biện lắm, nên chi ông cụ nghe được liền tiếng gọi thăm lặng của nữ khách trẻ đẹp này.

Ông bước qua nhập bọn đúng vào lúc họ vào nhà và ông xuất cảng ơ hồ không đề phòng nên bị ông cụ phỗng tay trên, mau miệng mời Liên và được nàng nhận lời còn sốt sắng hơn là khi con trai mời nàng.

Ông xuất cảng chung hứng, đứng há miệng trố mắt mà nhìn người ngọc bước đi trong tay ông lão và lâu lắm ông ta mới nhận ra sự thật là cái gì cầm chắc trong tay mới dám tin là của mình.

Ông cụ rất giàu kinh nghiệm về người đời, cười hỏi Liên :

– Bà xích mích gì với anh nhà giàu ấy ?

– Thừa cụ không, cháu chỉ nhờ cụ cứu giúp để đợi người khác thôi.

– Hèn chi. Nhưng nếu bà tín nhiệm nơi tuổi tác của tôi, không cho tôi là tò mò, bà có thể cho biết đợi ai được chờ. Tôi vui tánh, thích theo dõi lứa người trẻ tuổi, để xem họ tiến hơn bọn trẻ của thời thanh xuân của tôi đến mức nào.

Liên cười nói :

– Thừa cụ, con xem cụ như bậc ông, cha, sao con lại không tín nhiệm nơi cụ. Nhưng con xin hỏi, vào thời cụ còn con trai, làm gì ta đã khiêu vũ trong các gia đình.

– Bà nói đúng, nhưng con trai con gái ta thuở ấy vẫn yêu và giàu tưởng tượng, giỏi nghĩ mưu kế để gặp nhau hay tránh nhau.

– À, ra vậy, thừa cụ, con đang đợi người thanh niên đang nhảy với bà cụ đằng kia.

Ông lão đưa mắt một vòng và tìm được cặp so le thứ nhì.

– Tốt đôi lắm !

– Thừa cụ, cụ có nói mĩa hay không ?

– Không. Tôi nói tốt đôi là nói bà với ông trẻ ấy chứ.

Liên cười cái cười tinh nghịch của trẻ con :

– Nếu cụ không cho là vô phép, con cũng bảo là cụ và bà ấy rất tốt đôi.

Ông lão cười khà mà rằng :

– Nhưng những người cao niên mà biết điều thì không nghĩ đến sự đó.

– Thừa cụ, cả vũ trường đều nhìn ta và nhìn cặp kia. Có lẽ họ buồn cười lắm mà tự hỏi sao ta không đôi với nhau.

– Đôi với nhau ? A, đó là một ý hay. Sao tôi ngốc quá mà không nghĩ đến điều đó. Để tôi đôi giúp bà nhé ?

– Dạ cảm ơn cụ lắm.

Họ đã trôi lại gần cặp so le thứ nhì và ông cụ vốn quen thân với bà cụ, nên hai người ngó nhau mà cười. Ông nói với Liên :

– Tôi thì tôi buông ra được rồi đó, nhưng bà đã đánh V. T. Đ. cho Cậu kia chưa ? À, nhưng không được, nguy lắm. Đôi xong, ta đi không bao lâu nữa là hết bản, và như vậy bà nhảy với cậu ấy có vài phút ngắn ngủi thôi, lại còn sợ cái rủi ro của trò xí cọt nữa. Bà có biết trò chơi xí cọt ở nhà quê không ?

– Thừa cụ không, con ở tỉnh thành từ nhỏ đến lớn.

– Ở nhà quê, có trò chơi như vậy : Bảy, tám người, mỗi người dành lấy một cây cột. và người thứ chín không có cây cột nào hết để “xí” nên hắn đứng bơ vơ đợi ai sơ hở đăng cướp lấy. Những tay có của bạn, đổi cột với nhau để chọc thêm hắn và sự sơ hở xảy ra những lúc ấy ! Đang đói khát địa vị, hắn sẽ lẹ như chớp nhoáng, không ai trở tay kịp cả.

Liên nghe tả trò chơi, thích lắm, cả mặt cả mắt nàng cười lên, ông cụ bày mưu :

– Bà sẽ ngồi với cậu ấy, bà kia và tôi. Chúng tôi làm hàng rào bảo vệ cho bà và hắn không làm sao xen vô để mời bà được hết.

– Cụ tính việc giỏi quá.

Ba phút sau họ đã ngồi lại quanh bàn đặt dựa vách tường.

Ông cụ cười nói :

– Hoan hô bà Phát-Lợi vừa nhảy với một kỵ mã tài hoa.

Bà Phát-Lợi ấy cũng cười mà rằng :

– Tôi còn nhớ câu chuyện về cô đào hát danh tiếng Sarah Bernard. Lúc trở về già cô ấy thuê một căn buồng trên lầu 7, mà ngôi nhà ấy lại không có thang máy.

Hễ lần nào khách của cô ta than phiền về sự bất tiện đó, thì cô ta đáp : “Ấy, tôi chỉ còn có mỗi một cách đó để khiến trái tim đàn ông rung động thôi. Phải leo mười bốn nấc thang thì ông nào lại khỏi hồi hộp y như là gặp tôi lần đầu trong thời xuân sắc của tôi ! ”

Tôi cũng bắt chước cô ấy cho cậu đây phải mệt vì những bước nặng nề của tôi vậy mà.

Cả bọn cùng cười và Liên giúp cho người thanh niên dạn ra :

– Thưa ông, anh Biên nói ông là nhạc sĩ, nhưng ông soạn nhạc hay chơi nhạc ?

– Thưa bà, tôi dạy nhạc.

– Vậy là nhạc sư rồi.

– Mặc dầu dạy nhưng tôi không là sư hay chỉ là sư của các học viên thôi, chứ không là sư ở cái tước đối với phần đông thiên hạ.

– Ông chỉ nhún nhường. Thưa ông, ông mở lớp hay dạy riêng từng cá nhân ?

– Dạ, tôi dạy trẻ con ở trường Trung học của Pháp.

– Thế là đồng nghiệp – Ông cụ nói.

– Đồng nghiệp nhưng con lại cứ muốn làm học trò của ông ấy. Con thích nhạc lắm và dốt nhạc lắm.

Ông cụ tuy nói chuyện với họ, nhưng lại ngồi phân nửa thân mình đưa ra ngoài để rình giàn nhạc, và rình tân khách.

Ông vụt đứng dậy thành lĩnh và cả bàn day lại thấy ông đón bắt tay ông xuất cảng mà hỏi lằng xằng :

– Thế nào, độ này cao su có giá hay không ? À còn bà ấy đâu rồi ?

Ông xuất cảng bị kỳ đà thành lĩnh, tỏ vẻ bức bối lắm và tức cho cái lão già này đã phổng tay trên ông ta một lần rồi.

Tuy nhiên vì lịch sự ông ta phải đáp lời và trong khi ấy thì ông thầy dạy nhạc đã đứng lên nghiêng mình trước mặt Liên.

Ông xuất cảng nắm tay lại, bậm môi mà giậm chơn lên gạch rồi vội vàng xin phép lão phá đám để đi.

– Thưa bà... thưa bà...

– Vâng !

Thinh chỉ nói có bấy nhiêu đó thôi rồi ngậy ngật nhìn thẳng vào mắt Liên, nàng tiếp đón cái nhìn ấy một cách bạo dạn, nhưng tự nhiên rồi mắt nàng như mỗi một. Nàng chỉ còn mơ màng nhìn vào cằm vào cổ, vào cà vạt của chàng kỳ mã thôi.

– Thưa bà... bà là gì của ông cụ ?

Liên mỉm cười :

– Tôi cũng định hỏi ông là gì của bà cụ ?

– Họ chỉ là cứu tinh của ta thôi, phải không bà ?

– Đúng như vậy.

– Thưa bà, tôi ở ngoại quốc về đã hơn một năm rồi, đã được mời trong nhiều cuộc tiếp tân, đã nhào vào lắm cuộc khiêu vũ gia đình, nhưng chưa hề thấy bóng bà lần nào.

– Tôi cũng vậy, đây là lần đầu tiên mà tôi được biết ông.

– Nhưng trẻ còn hơn không bao giờ quen biết nhau phải không thưa bà. Thưa bà, bà quen lớn thế nào với gia đình của chủ nhà ?

– Tôi là bạn học của bà Biên.

– Hay quá. Còn tôi là bạn học của ông Biên. Thưa bà, sau cuộc gặp gỡ đêm nay, không biết tôi sẽ còn hân hạnh tái ngộ với bà nữa hay không ?

– Sao lại không. Saigon nhỏ hẹp quá...

– Nhưng chắc còn phải đợi một thời gian mới có một dịp như vậy. Tôi nóng lòng được gặp mặt bà ngày mai, ngày mốt này đây.

– Cũng chẳng khó. Rồi ông sẽ gặp tôi...

Lần đầu tiên, Liên phân biệt được vài điều trong xã hội. Tài hoa, son trẻ, địa vị, ba thứ ấy, không bao giờ đi đôi với nhau cả, và những cô gái mơ một lượt đến ba thứ sẽ không bao giờ toại nguyện.

Câu “tài không đợi tuổi” nói ra nghe hay lắm, nhưng trăm năm để có một lần mà tài xuất hiện quá sớm nơi một người. Khi tài họ đã vững, tầm tiếng họ lẫy lừng thì họ đã bước vào cái thế hệ mà con gái không còn mơ đến nữa rồi. Nhưng như thế, cũng chưa chắc họ đã chiếm được một địa vị trong xã hội. Những người khách đáng kể trong con mắt của chủ nhà và của khách như hôm nay, toàn là những ông bà của đợt sống sồn sồn và đợt sống cũ cả.

Chỉ có anh chàng nhạc sĩ này là còn son thôi, nhưng anh chàng lại sống đời sống lu mờ của anh ta, với cái tên Thịnh hoàn toàn vô danh.

o O o

Chị vui chứ ? - Biên hỏi.

– Chưa bao giờ... vui thế.- Liên cười đáp.

– Chị nhìn kia, cái ông đen đúa và to người như tây đen ấy, ông ấy xưa kia chỉ là thư ký đánh máy mà thôi ! Ấy thế mà bây giờ thì ông ta là nhà giàu hạng năm ở Saigon này đó.

– Ông ấy giỏi quá !

– Có giỏi gì đâu. Ông ta chỉ đứng tên trá hình cho ông chủ tây trắng của ông ta thôi. Chợt ông chủ ấy chết đi, là ông ta hưởng trọn gói.

– Vậy à...

– Nói điều này, không có ý gì khác đâu chị nhé. Nếu anh Ngọc đứng tên dùm cho tôi, và không may tôi chết đi, còn có Nguyệt. Tuy nhiên anh Ngọc vẫn khá lên được, nếu anh biết lợi dụng địa vị tạm của anh. Đó là tôi tốt với bạn đó. Tôi có thể chọn người nhiều khả năng hơn anh Ngọc kia. Vì chị mà...

Xin mời chị.

Khi họ lướt qua trước mặt ông thầy dạy nhạc. Biên cười và hỏi nho nhỏ :

– Khi này nhạc sĩ đã nói gì với chị ?

– Ôi, nhiều chuyện lắm.

– Anh ấy có tán chị chứ ?

– Không.

– Nếu có cũng chẳng sao kia mà, sao chị lại...

– Quả thật không.

– Là quá. Chính tôi đây, mà tôi còn cứ muốn tán chị trong khung cảnh này.

Liên cười, pha trò :

– Vậy hả ? Thì anh cứ tán, xem tài anh ra sao.

– Nhưng đừng mách vời bà đầm nhé.

– Ấy, cái đó không dám bảo đảm lắm.

– Nguyệt cứ nói sao nó lại không là đàn ông, để nó tán chị. Như vậy tức là nó mặc nhận đàn ông tán chị là sự dĩ nhiên, không tội lỗi gì cả.

– Đó là đàn ông khác kia. Anh thì...

– ... Thì ngoại hạng đối với Nguyệt hả !

– Chớ sao ?

– Thôi, không dám tán chị. Xin nói tiếp chuyện đứng đắn khi này là chuyện địa vị của anh Ngọc. Tôi xin nhắc là vì chị, nên tôi mới chọn như vậy, chứ bạn thân của tôi xông xáo không thiếu gì người.

Liên bỗng nhớ đến Hồ khi nghe mấy lời Biên vừa thốt ra. Đó là lời hăm dọa gián tiếp : “Chị coi chừng, nếu chị không làm vừa ý tôi thì khỏi mong tôi cho Ngọc chỗ làm”.

Nàng vụt cười khan lên, như đem đi xem chiếu bóng vậy. Thì ra cái loài đàn ông toàn là như thế đấy à !

“Chắc gì mà Ngọc sẽ nhận địa vị mà nhà người lo le để mua chuộc ta đâu nhé”. Liên nói thầm lên và ranh mãnh nhìn Biên mà cười.

– Chị cười gì ?

– Tôi cười anh.

– Tôi ? mặt tôi lộ lem à ?

– Gần như vậy.

– Sao lại gần. Dính lộ hay không dính lộ, không thể hơi dính lộ được.

– Có phải là anh hăm dọa tôi hay không ?

– Ở kia. sao tôi lại dám hăm dọa người đẹp.

– Vì anh không dám tán người đẹp, nên anh xoay ra hăm dọa. Anh giúp Ngọc vì tôi, và nếu tôi không để cho anh tán, anh sẽ không giúp nữa.

Biên cười xòa :

– Chị rắc rối lắm. Chị bói ra ma như vậy thì vu cáo tôi gì thì nghe cũng có lý hết.

– Khi này tôi mời anh cứ tán. Thà là như vậy đẹp và sạch hơn là hăm dọa nhiều.

– Chị đã ngộ nhận.

– Tôi cho anh hay rằng từ đầu hôm đến giờ, có một biên chuyển lớn trong lòng tôi, có thể tôi không thích xã hội giàu sang này như tôi đã thích từ ngày tái ngộ với chị Nguyệt.

– Chị rắc rối lắm. Tôi không biết chị muốn nói gì, muốn đi đâu.

– Anh không hiểu thật à ? có lẽ phải, mấy ông nhà giàu ít hiểu chuyện rắc rối của lòng.

– Đúng như vậy chị à. Về buôn bán, làm ăn, khó tính toán bao nhiêu, bọn tôi giải quyết cũng xong, nhưng những cái chuyện lòng lộn xộn rồi nui, tôi xin chịu thôi.

Liên cười, lần này nàng cười thành thật, chớ không mỉa mai gì hết. Nàng lấy làm ngộ nghĩnh cho những người giàu có lắm. Họ giống hệt những người nghèo khổ ở cái chỗ không rắc rối về tình cảm bao giờ. Lòng họ tròn trịa, trơn lu, không hề có gai góc.

Một đàn ông thì bận tính lời tính lỗ, một đàn ông thì bận tính đối tính no, cả hai hạng người đều bận loạn về vật chất.

Chỉ có cái bụng lưng chừng của nàng, của Ngọc, của Thịnh, cái bụng mà người ta gọi là tiểu tư sản, là hay khổ về tư tưởng, về tình cảm, về đủ thứ chuyện không đâu và vô ích... cho cái bao tử của loài người.

Nếu một xã-hội mà thiếu bụng tiểu tư sản rắc rối của nàng thì chắc chắn xã hội ấy không còn văn, thơ, ca nhạc, tiểu thuyết, chiếu bóng gì cả, vì những bộ óc quá no hay quá đói chắc chắn không thể nghĩ ra được một chuyện phim, một bài thơ.

“Sở dĩ mình khổ, – Liên nghĩ-, cũng chỉ vì mình muốn lành, muốn yêu, tức là muốn những cái muốn rắc rối tiểu tư sản của mình. Nếu không, mình sống ở Mỹ Tho cũng no ấm chán”.

– Chị Liên nè, giờ đến hai giờ sáng, sẽ có ít lắm là phân nửa khách rút im theo kiểu Ăng-Lê. Nhưng cái phần cốt trụ thì vẫn ở lại đến phút cuối cùng.

Tôi cậy chị ở lại đến phút ấy để phụ với vợ chồng tôi mà tiễn khách nhé.

– Cái đó thì sẵn lòng.

– Rồi Nguyệt sẽ đưa chị về nhà, sau khi người khách chót rời khỏi nơi đây.

– Đồng ý.

– Và đừng có nghĩ ác về đề nghị của tôi.

Biên buông Liên ra trên tay ông cụ bà cụ tóc bạc. Nàng cười nói :

– Thừa hai cụ thưởng thanh xuân chắc hai cụ hạnh phúc lắm !

– Ai làm cho bà nghĩ như vậy ? – Bà chủ địa ồ hởi.

– Thừa, con quan sát thấy những người không thỏa chí thường cả nạnh với những người toại nguyện, nhứt là trong địa hạt tình cảm. Thuở còn trẻ, họ không có dịp vui đùa hay yêu đương, đến già họ cứ cho vui vẻ, thương yêu là bấy bạ, và cố ngăn trở bọn trẻ sống đúng tình cảm của lứa tuổi của họ là vui và yêu.

– À chuyện đó thì không dám biết, – Ông cụ đính chánh. Chúng tôi không có tòng đảng với việc của ai hết. Chúng tôi chỉ giúp người ngay.

Liên cười :

– Nhưng thừa cụ, bọn trẻ tuổi làm gì mà ngay được.

Nhạc sĩ Thịnh đã đến, toan vầy bàn với ba người đang đàm thoại. Nhưng Liên đã đứng lên nói :

– Xin phép hai cụ, ở đây nóng bức quá.

Thịnh đứng tiu nghỉu vài giây rồi chợt hiểu, chàng vội bước theo Liên đang lần bước ra sân.

Chàng bắt kịp thiếu phụ nơi thêm nhà và hỏi :

– Thưa bà, nếu tôi cũng nghe nóng bức thì bà bảo sao ?

Liên không day lại, vừa bước xuống tam cấp vừa đáp :

– Tôi sẽ cho ông là người khéo nịnh.

Ngoài sân đã có người từ lâu. Đây, một ông hai tay nhét túi quần, nhìn cái xã hội bên trong với bộ mặt chán chê thế sự, thấy rằng sao cứ bao nhiêu là gương mặt ấy, gặp nhau không có lần nào có gì lạ hết, mà cứ phải gặp, không thể khác được. Kia, một đôi thương gia đang nhỏ to thương lượng một vụ mua bán gì, vẻ bí mật, và tuy không ai nghe được tiếng nào cũng biết là cuộc bàn cãi của họ sôi nổi lắm. Xa hơn, một cặp nam nữ trốn sự ồn ào bên trong để thì thầm với nhau những gì họ không thể nói to ra, giữa thanh thiên, bạch nhật.

Liên chậm bước lại, để Thịnh không có vẻ đi theo nàng và hai người tự nhiên song song bước trên sạn trắng.

– Thưa bà, bà chưa trả lời câu hỏi của tôi lúc đầu hôm là tôi làm thế nào để gặp lại bà...

– Đó là do tài giỏi của ông. Nếu tôi nói ra thì ông còn công gì ?

Liên đáp bằng giọng cà rờn, nhưng sự khuyến khích trong câu đáp, rõ nghĩa quá. Nàng nói đến công, nghĩa là công đeo đuổi, nghĩa là mặc nhận sự đeo đuổi của Thịnh, không cự tuyệt.

Và nàng cứu vãn được sự khó nghĩ của nàng. Không thể chưa chi đã hẹn với hân mà cho địa chỉ nào cũng không tiện cả.

Thịnh hiểu ngay lời khuyến khích của Liên nên đâm bạo ra :

– Thưa bà, cô công thì tôi sẵn lòng cố công và rất vinh hạnh đã được cố công vì bà, nhưng tôi chỉ e gặp phải trường hợp rủi ro là công không được thưởng...

– Ông Thịnh nè, ông có viết nhạc bao giờ hay không ?

– Dạ tôi viết nhiều không thể tưởng tượng được vì mộng của tôi là soạn nhạc, tôi dạy nhạc chỉ là kế mưu sinh thôi.

– Ông tin rằng ông có tài viết nhạc chứ ?

– Ô... hơ... không biết, nhưng tôi tin rằng cố gắng mãi, sẽ thành công.

- Ừ cố gắng mãi sẽ thành công. Tôi mong được nghe một bản nhạc của ông ngày nào đây.

Một lần nữa, Thịnh hiểu được lời nói kín đáo của Liên, đáp lại thắc mắc của chàng về sự cố công mà không được thưởng.

Gió khuya thổi lạnh và Liên rung mình một cái.

– Hay là ta trở vào trong ? Thưa bà...

– Không khi nào. Tôi đã chán ngấy những đầu đề câu chuyện trong ấy, chỉ mong thoát ra đây cho đỡ ngộp hơi và ngộp ý tưởng thôi. Ông có gì hay nói nghe thử xem.

– Tôi rất muốn nói cái gì cho thật hay, nhưng lại bối rối quên hết.

– Hay ông cứ nói về địa hạt của ông là nhạc.

– Dạ, nhạc hay lắm. Nhưng nói bằng miệng, chắc không còn hay.

– Sao lại không. Viết nhạc, chắc ông đã sống triền miên trong thế giới âm thanh, và thế giới ấy chắc đông đúc những tiếng huyền diệu...

– Không, thưa bà, chúng tôi cũng sống như thường, hay nói cho đúng, như các người văn nghệ khác. Chúng tôi cảm những tình, những ý, cảm thật nhiều ngay trong lòng, rồi lâu lắm về sau mới nghĩ đến phương tiện diễn tả ra những tình, những ý ấy,

bằng âm thanh, màu sắc, hay gì gì tùy ý.

– Quả thật là huyền diệu. Các ông chỉ có bảy nốt nhạc mà các ông xáo trộn lại, làm thành muôn ngàn điệu, điệu nào cũng hay cả.

– Chúng tôi còn thua tạo hóa xa lắm, vì chúng tôi còn được xử dụng đến bảy nốt nhạc, chớ như tạo hóa thì chỉ có một chút đất mà nắn ra được trăm ngàn người đẹp và cái người đẹp nhứt là bà lại hơn cả bản nhạc hay nhứt nào của loài người viết ra.

Lâu lắm rồi, từ ngày đầu gặp gỡ Văn, đến nay là đã ngót ba năm, Liên mới lại được nghe con trai tán tỉnh nàng, mặc dầu sắc đẹp của nàng thừa quynh rủ.

Liên nghe những lời ấy hay lạ vô cùng và bỗng thấy đây là một cuộc phiêu lưu tình cảm mà nàng mong hão từ lúc len vào gia đình Nguyệt đến giờ..

Tuy nàng phải vỡ mộng về một mặt, là các tài hoa son trẻ không nằm trong sự giàu sang, nhưng hão vọng này vẫn đầy đủ hấp dẫn kỳ thú. Vừa thoát khỏi tâm bịnh, nghe cần yêu đương và khao khát yêu đương, bên cạnh một người chồng hờ lạnh, như một thân cây chuối, Liên bị lôi cuốn tức thì theo người con trai nói năng văn vẻ này.

Hắn mới thật là vị hoàng tử đẹp trai mà nàng mơ ước, chớ Ngọc chỉ là kẻ sẵn trong tay lúc nàng muốn yêu, nên ngỡ chàng là người đáng yêu. Không, nàng tự dối lòng nàng, nàng không yêu Ngọc.

Tự nhiên Liên bước đi, tiến đến gốc cây sao phủ đầy lá trầu bà to bằng đứng héo lánh một nơi xa.

Thinh cũng đặt nhịp bước chàng đều theo chân Liên và không ai nhận được rằng thiếu phụ đang thủ vai chủ động trong việc đi trốn này.

Thân cây sao phủ lá trầu bà, to phình ra và lá trầu bà che được cả hai người và nếu có ai tìm họ, chắc ngỡ họ đã rút êm mà về từ hồi nào rồi.

Liên đưa tay lên toan ngắt một lá trầu bà nhưng Thinh hoảng hốt nói :

– Ý chết ! ý chết !

Thấy rằng nói mau thế nào cũng không kịp, chàng nhạc sĩ chưa hề có tác phẩm ấy, bèn chụp lấy tay Liên để ngăn nàng làm cái cử chỉ dự định.

Liên ngạc nhiên trước sự táo bạo của Thinh, và mặc dầu đã có cảm tình nhiều với hắn, cảm tình thiên hắn về...tội lỗi, bằng có là chính nàng kéo hắn ra nơi này, Liên vẫn toan phản đối vì bản tánh đôn bà không thích cái gì trắng trợn quá.

Nhưng kịp thấy sự sợ hãi thật nơi đôi mắt Thinh, nàng không còn nghe bất bình nữa. Thinh hạ nhẹ tay nàng xuống, nhưng vẫn không buông nó ra.

Đây là cái ớn lạnh sau lưng của buổi ban đầu, mà Liên đã lắng nghe khi đụng chạm với Ngọc, đã lắng nghe nhưng vẫn không thấy gì và tuyệt vọng hết sức trước cái chết của lòng nàng bên bờ sông Bảo Định.

Nàng rung mình nhưng lần này không tại gió khuya nữa. Nàng không dám nhìn Thịnh mà dán mắt vào những viên sạn trắng trải sàn, nghe tim mình đập thình thịch trong lòng ngực mình và dường như là cũng nghe được tiếng đập của tim người bạn trước mặt.

– Ngọc ! Thịnh kêu khe khẽ.

Bấy giờ nàng mới ngược lên, sự đầu hàng lộ rõ ra nơi đôi mắt.

– Không, em tên Liên.

– Ừ thì Liên ! Nhưng Liên không cần có tên như một người thường. Liên là một mộng ảnh nhiều màu sắc, Liên là một hư ảnh lung linh nơi chơn trời, không chắc gì ngày mai này mà tôi còn gặp lại Liên. Nhưng một đêm nay, một giây phút này đây, cũng đủ cho tôi sống mãnh liệt trọn kiếp của tôi rồi. Ảo ảnh ơi, chớ vội tan vỡ ra từng mảnh, cho tôi kịp ghi vào ký ức của tôi những rung động, những say sưa huyền hoặc của giây phút này đây...

Bàn tay mặt ở không, chàng vịn lên vai Liên. Thiếu phụ đề vạy, và lắng nghe cảm giác đê mê đến lồi nửa phút đồng hồ, rồi hốt hoảng nàng giựt tay lại và làm một cử động vai, đẩy rút tay Thịnh xuống :

– Anh nên giữ gìn, nếu có ai trông thấy thì phiền.

– Anh xin lỗi Liên,

– Không hề gì, nhưng nhớ là nên kín đáo. Em là gái có chồng.

– Té ra Ngọc là... là...

– Ủ, là tên của anh ấy ! Tại sao anh lại sợ đến thế khi Liên toan hái lá trầu bà ?

– Liên không biết rằng trầu bà là ỏ rắn sao ?

– Chết, như vậy, ta phải rời khỏi nơi đây ngay.

– Không sao, rắn nó chỉ cắn ta khi nào động ỏ và ngỡ bị tấn công thôi. Liên nè, Liên có biết vì sao mà người mình ăn trầu luôn luôn ngắt đầu lá trầu mà bỏ hay không ?

– Không, em không hề để ý đến chi tiết ấy.

– Thuở bé, ở nhà quê, thấy vậy anh tò mò hỏi thì người lớn họ kể cho nghe câu chuyện này : ngày xưa có một đôi trai gái bí mật gặp nhau ngoài vườn trầu.

– Như mình bây giờ ?

– Lịch sử luôn luôn luôn tái diễn lại những vở tuồng cũ. À, họ gặp nhau ngoài vườn trà, cô gái hái một lá trà để mời bạn và...

Tiếng sạn bỗng kêu rào rào lên và họ nhận được tiếng bước của giày đôn ông. Hai người dang ra và Thịnh nói to lên :

– Tôi cứ ngỡ bà phải về một mình bất tiện nên mới định xin phép đưa bà. Không dè bà lại có phận sự tiền tôi.

Biên hiện ra từ sau đám lá trà bà lóng lánh sương đêm dưới ánh đèn nê-ông. Hấn nhìn sững hai người ẩn trốn, và cả hai đều im lặng rất lâu

– Nhờ Liên trở vào tiễn giùm khách như đã thỏa thuận.

Hấn cố ý bỏ mất tiếng chị đi, để tỏ cho Thịnh thấy hấn rất thân với Liên, và Thịnh tùy liệu muốn hiểu thêm gì thì hiểu.

Liên mỉm cười đưa tay cho Thịnh bắt và nói :

– Rồi sẽ gặp lại nhau.

Nàng đi đã xa mà hai thanh niên vẫn đứng nhìn nhau trong câm lặng. Giây lát, Biên chợt thấy mình lơ lửng, hấn cười khan lên rồi xây lưng đi.

Đêm vui thật chóng tàn, khách khứa lũ lượt ra về hết tron và ngôi nhà bây giờ trống và lạnh vô cùng.

Biên mở cửa sau xe rồi nói với Liên :

– Nào mời chị lên.

Hắn vội đóng cửa lại, không để cho vợ hắn bước theo, và kín đáo chỉ cho vợ hắn đi ra phía trước.

Liên cười thầm. Thế nghĩa là tình thế đổi khác rồi vậy. Nàng như nghe được câu nói thầm của Biên :

“Hừ, có thích nó, lén lút mà trò chuyện với nó thì ngồi ngoài sau một mình, Không ai thềm chơi với nữa đâu”.

Liên không sợ mất hai người bạn mới này. Những người con gái đẹp, nếu có ham giàu sang, chỉ ham vừa vừa, phải phải thôi ! Tình yêu đối với họ, trên cả mọi của báu ở đời và nếu bỏ hai thứ lên cân thì đầu cân sẽ vồng lên ở phía giàu sang vì tình yêu nặng không biết bao nhiêu trong lòng họ. Họ cần yêu như loài người cần thở, cần ăn, như cây cối cần ánh nắng để chế tạo lục diệp chất.

Nguyệt không hay biết gì cả, ngỡ chồng có một ý kiến gì lạ khi bắt Liên ngồi sau một mình, và sợ bạn buồn, nàng day ra sau mãi để trò chuyện với Liên, trong một dáng ngồi rất là bất tiện khiến nàng mỏi cổ, mỏi lưng vô cùng.

– Liên có vui không Liên ?

– Vui lắm.

Liên thành thật mà đáp thế. Nhưng giả thử đêm nay không có Thịnh, chắc nàng đã đáp : ” buồn lắm”.

Cái xã hội làm ăn đối với nàng sao mà khô khan lạ. Và chắc những người của xã hội ấy, cũng tự nhận là họ khô khan nên họ mới hoan nghinh tuổi trẻ như thế.

Bây giờ xe chạy qua công trường Dân Chủ. Cũng cái công trường sáng rực đèn ấy, thế mà mấy lúc trước đây, qua đó, Liên cảm giác khác hẳn bây giờ nhiều lắm.

Trước là phấn khởi do một giai đoạn mới trong đời nàng gây ra, giờ là chán chê vì chính cái giai đoạn đó.

Tuy nhiên trong sự chán chê ấy xen lộn sự rộn ràng vì một mối tình vừa bắt đầu thất gút, một cuộc phiêu lưu phong phú mùi thơ.

– Để rồi tụi này sẽ tổ chức một đêm khiêu vũ gia đình còn vui hơn nhiều lắm.

Liên không hoan nghinh lời hứa ấy chút nào. Nàng thoáng thấy rằng phải cắt đứt giây liên lạc với gia đình Nguyệt, không thôi sẽ có chuyện không hay và nhứt là bất lợi cho nàng. Yêu Thịnh hay bị Biên đeo đuổi, đằng nào cũng không hay cả, nhưng với Thịnh ít ra nàng cũng được thỏa mãn tình cảm phần nào.

Biên cứ lằm lằm lì lì cho xe chạy thả máy trên đường Trần Quốc Toản rộng mênh mông và trống trơn. Trên con đường dọn sóng kỳ dị của Saigon ấy, chiếc xe nhảy lên từng con, khiến Liên nghĩ ngay đến sóng gió của đời nàng mà nàng ngỡ đã qua khỏi, được cạm sào trọn kiếp nơi cái bến yên ổn đường Da Bà Bàu.

Nhưng cái vịnh sóng êm gió lặng ấy xem chừng như chỉ chứa chấp nàng một cách miễn cưỡng thôi. Nàng không muốn phản bội bến ấy chút nào, thế mà vẫn thềm ra khơi.

Sóng gió bão bùng sẽ đánh chòng chênh con thuyền đời nàng, nó có thể trôi giạt vào các bãi bùn không sạch, nó có thể bị dôi dập vào những bờ đá cao chón chở của một vùng duyên hải hiểm trở nào, nhưng bình bồng trên ba đào của yêu đương thú vị biết bao ?

Con đường Da Bà Bàu với bộ mặt luộm thuộm của nó, đánh tan vỡ tất cả những bọt xà-bông lóng lánh nhiều màu, những bọt xà-bông đẹp mong manh của đời sống phú hào mà nàng vừa ngắm.

Nguyệt ngạc nhiên lắm mà thấy bạn hôm nay sao mà kỳ kỳ, làm như là lo sợ cái phút mà chồng nàng ra mở cửa cho nàng vào, Nguyệt hỏi :

- Liên có cần Nguyệt giao trả tận tay anh Ngọc không ?
- Cám ơn, khỏi phải phiền tới Nguyệt.

– Tới mai nhé ?

– Để xem.

– Sao lại để xem.

Liên chỉ mỉm cười rồi đi vào ngõ.

o O o

Nàng không sợ giây phút gặp mặt Ngọc lắm, nhưng vẫn khó chịu. Không rõ nàng sẽ gõ cửa mạnh hay không, hay chỉ dám thì thầm : "Anh ơi ! Anh ơi !" và phải đứng ngoài cả buổi cho muỗi đốt.

Liên sợ nhất là phải chạm trán với người hàng xóm, những kẻ bắc ghế bố nằm hóng mát ngoài ngõ, những kẻ thức khuya vì một lẽ gì đó.

Họ sẽ nghĩ gì về sự đi đêm của nàng, một thiếu phụ có chồng ?

Liên không phải thắc mắc lâu. Ánh sáng lọt qua lá sách các cửa nhà nàng, khiến cho nàng lo hơn là sự tò mò của bất kỳ ai.

Ngọc thức giấc hay đọc sách suốt đêm để đợi nàng ? Nàng đi thật nhẹ tới thềm, nín thở thật lâu để nghe ngóng.

Lâu lắm, khổ vì mồi và bị muỗi cắn, Liên nắm hột xoài cửa, vặn nhẹ một tua, thế mà nàng nghe tức thì tiếng guốc cạ lên gạch : Ngọc đã xỏ chân vào guốc để đi mở cửa.

Hắn đi những bước như thường, không hồi hải như kẻ sốt ruột, cũng chẳng uể oải như người chán nản, không nện mạnh guốc như kẻ giận dữ, cũng không tắc lưỡi tỏ vẻ phiền bức.

Thật là khó hiểu ý nghĩ thầm kín của chàng, và thật là khó chịu cái tình trạng bí hiểm này.

– Anh chưa ngủ à ?

Liên nhìn đôi mắt ráo hoảnh của Ngọc, liếc thấy miệng chưa buông và quyển sách mở trên ghế bố, lo lắng hỏi như vậy. Ngọc mỉm cười một nụ cười héo hon không đáp lại mà chỉ giục :

– Em bước vào mau chớ.

Liên đứng nơi ngưỡng cửa mà hỏi câu ấy và sững sờ nhìn Ngọc quên cả vào nhà. Ngọc sợ kẻ tò mò thấy được cảnh này mà tưởng tượng ra nhiều điều không hay khác, nên mới thúc hối bạn như vậy.

Liên bước tới một bước cho Ngọc đóng cửa rồi cầm tay Ngọc mà rằng :

– Anh đợi em à ?

– Không.

Nếu Ngọc chịu nói thiệt những nỗi dày vò mà chàng phải chịu từ đầu hôm đến giờ chắc Liên òa lên khóc ra những giọt lệ hối hận và quên hẳn giấc mơ tiên với Thịnh.

Nhưng Ngọc chỉ lịch sự, cố vui một chút thôi chớ không niềm nở mừng bạn lắm, mà cũng không ghen tức rầy rà.

Cả hai thứ tình ấy đều sẽ làm cho Liên thích và yêu chàng hơn lên.

Dầu sao người thiếu phụ về khuya này cũng qua được giây phút bờ ngõ phải nhìn chồng yên lặng mở cửa, yên lặng mà đôi mắt nghi kỵ soi bói như để dò xét nàng.

Liên đi tuốt vào trong để thay đổi y phục và thấy đèn ở buồng ngoài tắt phụp xuống. Giấc ngủ của Ngọc, hay nói cho đúng, sự tắt đèn của chàng là một lời báo hiệu cho Liên biết rằng nàng đừng có mong ra đó mà hỏi lời thôi gi hoặc mong chàng vào trong để rồi mắc bẫy.

Liên nằm đó mà băn khoăn về sự thức đợi suốt nhiều canh của Ngọc, nghe rằng mình bậy lắm, nhưng quả thật nàng không ngờ Ngọc đã đau xót nhiều vì nàng đi chơi đêm.

“Ai bảo anh ấy đợi, mình đã báo trước rằng sẽ về rất khuya kia mà ! ” Nàng trách thầm Ngọc như thế cho an lòng nhưng không an được ngay đâu.

Trong đêm tối tiếng nhạc khiêu vũ như văng vẳng đâu đây, và Liên thấy những màu sắc, màu áo, màu đèn nhảy múa trước mặt nàng.

Nhưng không màu nào êm dịu bằng cái màu xanh xanh như ánh trăng soi sáng quãng vườn con, giữa đám lá trầu bà um sùm và bức tường rào bên hông sân, bức tường lâu năm rêu phủ, rêu nõn và muốt như là một bản nhạc du dương.

Liên rung mình một cái, thỉnh linh sống lại mãnh liệt giây phút thần tiên mà Thinh đưa tay lên nắm lấy tay nàng,

Tim nàng vẫn đập thình thịch như lúc hồi hộp thực sự và lòng nàng dịu những cơn trớn nhẹ như cánh bướm của mối tình đầu.

Lạ thật, Liên nghĩ. Ít lâu nay mình đã băng khuâng, mơ yêu như hồi còn con gái và đêm nay mình vỡ lòng yêu như một trinh nữ, nghe tất cả sự diễm huyền của tình yêu như là chưa phải đau đớn ê chề vì chuyện lòng lần nào cả.

Thì ra tình yêu bất diệt và lòng người không thể chết được trong tuổi xuân như mình đã ngỡ.

Sao nó lại không chết luôn ? Liên không mừng rỡ mà bất gặp cuộc hồi sinh của lòng nàng như cái đêm mà nàng rạo rực mong đợi Ngọc bước vào buồng này. Nàng lại còn ân hận cho sự hồi sinh này vì nàng thấy yêu sao mà rắc rối quá chớ không giản dị như nàng ngỡ.

Năm xưa, yêu Văn, lúc đầu quả giản dị thật đó. Nhưng đã không may trong mối tình đầu, nàng không có dịp yêu nữa nên không bao giờ nghĩ đến tình yêu.

Từ khi về với Ngọc và lành tâm bệnh, tình yêu vừa lấp ló thì nàng đã thoáng thấy tất cả gai góc lôm chôm quanh tình yêu rồi.

Gai góc đã xua nàng ra, xô nàng vào tay Thịnh và nàng lại thấy những gai góc khác lú lên. Yêu Thịnh không phải cứ dễ dàng như là uống ly nước cam. Yêu Thịnh tức là gây một cuộc đổ vỡ lớn trong tâm tư, trong gia đình Ngọc vậy.

“Nhưng chao ôi, sao mà Thịnh có những lời ngọt, những ý mát như vậy ? Và cái nhìn của chàng nó mới làm cho mình bối rối biết bao nhiêu ? ”

Mặc dầu đã nhiều lần lóc, Liên chưa yêu trọn vẹn bao giờ cả. Tình nàng với Văn chỉ mới bắt đầu, thành thử ái tình đối với nàng còn là một cảnh lạ mà nàng chưa dạo chơi khắp đó đây trong ấy.

Sự không thỏa đó khiến nàng cứ nghe thèm yêu. Lấy chồng theo lý trí, làm một người vợ gương mẫu là một hành động tốt. Nhưng con người phải chăng là ít lắm phải được một lần yêu đương trong kiếp sống trên trần này ? Mà Ngọc thì xem ra như là không biết yêu là gì.

Hay hẳn biết yêu, nhưng yêu theo lối cổ điển : cưới vợ, làm phận sự người chồng, rồi sanh con đẻ cháu đầy nhà, chỉ có thế thôi. Như rất nhiều thiếu nữ khác có học đôi chút, có đọc ít nhiều truyện, sách, Liên mơ yêu một người con trai lỗi lạc. Người con trai ấy phải là một thể thao gia nổi tiếng hay một văn nghệ sĩ trứ danh, hay là một kẻ giang hồ lãng tử thơm tho mùi hương phiêu bạt, hay là một tay cách mạng vào khám ra tù. Nói tóm lại một thanh niên có cái gì khác người, hơn người.

Những anh con trai sống theo nếp sống bình lặng, thứ tự, yên ổn, xem sao mà khô khan quá sức.

Ngọc chỉ khá được trong con mắt nàng ở chỗ si và ngông của hắn một lúc đầu thôi, rồi anh chàng si tình và ngông, gàn ấy lại dần đo, dè dặt quá, không dám liều mà yêu điên dại để cho tình yêu đơm đôi chút thi vị cho nó dễ mê hơn lên.

Trong đêm tối, bóng hai người con trai hiện ra : một nhà giáo đạo-mạo sống theo khuôn khổ đạo đức, và một nghệ sĩ hiên ngang, bừa bãi. Người thứ nhứt trông sao như là một bãi sa mạc trần ngập nắng, còn người thứ nhì thì quyến rũ như một vùng châu thổ cây cỏ xanh um, gió khảy đờn trong hoa lá, hoa lá ca hát trong nhạc gió du dương.

Không, Ngọc thật không giống chút xíu nào nhân vật chánh của những tiểu thuyết diễm tình mà Liên được đọc. Hắn là con người sống không tên tuổi, không làm được lấy một việc oanh liệt cỡ con con nào mà cuộc sống lu mờ của hắn cũng không giúp được ai làm một đầu đề câu chuyện tửu hậu trà dư nào.

Trong đời hắn, hắn chỉ dám làm có mỗi một việc hơi kỳ dị một tí là đã cưới một cô gái giang hồ, nhưng hắn xoàng đến nỗi mặc dầu hi sinh nhiều, hắn cũng không chinh phục được cô gái ấy lần nào cả.

Người ta có thể ngốc hơn hắn, hèn hơn hắn, quỳ lạy dưới chân một kỹ nữ để van xin tình yêu, nhưng mà người ta không xoàng, bởi vì ngốc, lắm khi cũng hay hay, hơn hắn là khôn ngoan một cách khô cần như hắn.

Con ngựa chúng bao giờ cũng oanh liệt hơn là con ngựa lành. Nó cứ đều bước mỗi ngày kéo xe ra bến rồi tối lại kéo xe về tàu.

Kiểm nhà thờ xa đã đổ chuông hai hiệp rồi, và ở ngoài mây đại lộ Nguyễn Tri Phương, Trần Quốc Toàn, các thứ xe động cơ nhỏ đã làm ồn lên, báo hiệu một ngày quay cuồng trong bao nhiêu ngày quay cuồng khác, vây quanh lấy cái xó trầm lặng chán ngán này, trầm lặng từ cảnh vật chất cho đến trong tâm tư người, không có lấy một chút xúi sôi nổi nào cho đỡ tẻ cuộc đời.

Ngọc đã dậy, thật là đúng giờ đúng khắc như một cái máy, và như cái máy, hắn làm theo thứ tự mỗi ngày những việc phải làm : gỡ mùng, xếp mùng, xếp ghế bố. Hắn sẽ tập thể dục, tập tạ, rồi đi tắm giặt tắm sớm mai, đoạn vừa ăn sáng vừa đọc tin tức trong báo hằng ngày, và rút cuộc thay y phục để đi dạy học.

Liên nghe buồn cười quá. “Cớ sao hắn không thấy sự đều đặn ấy là chán ngắt ? Nghĩ cũng tội. Nếu hắn an phận trong nếp sống trật tự ấy thì cũng chẳng hại ai, còn trái lại nữa. Chỉ thiệt hắn thôi.

Nhưng cũng tại mình đã nghe lời Hồ, khuyến khích hắn cho hắn lỡ yêu, rồi trốn hắn cho hắn tương tư. Đời hắn đã bị dao động một lần. Hắn đã ném mùi lẳng mạn một lần, nhưng không thích lắm, nên lại trở về với trật tự cũ một cách thành thật và mực thước.”

Liên cũng thức dậy, lo tẩy cho hết những dấu vết hóa trang đêm rồi mà vì về khuya, mệt mỏi, nàng đã để vậy mà nằm. Đoạn nàng xách gàu-mên đi mua thức ăn sáng cho Ngọc, và nàng.

Liên xuất hồn ra để nhìn chính nàng rảo bước trên ngõ, lấy làm kỳ dị cho nàng công chúa lộng lẫy đêm rồi trong buổi dạ hội, bây giờ lại là một thiếu phụ mặc áo bà-ba trắng, quần mỳ- a đen, tay xách gàu-mên đi mua bánh cuốn chả lụa.

Số của nàng sao mà cứ phải sống hai đời sống song song mãi, một đời công khai, một bí mật. Trước kia nàng vừa là nữ sinh, vừa là một con điểm tay sai của Hồ. Rồi kể đó, một cô gái con nhà lành có công ăn việc làm bên Khánh Hội, che dấu một cô nữ chiêu đãi viên trá hình dưới Mỹ Tho.

Giờ đây, một bà hoàng sang trọng lại ẩn dưới lớp vỏ của một vị giáo sư tư thực nghèo, thỉnh thoảng bất thần xuất hiện một lần trong đêm dạ vũ nào đó, huy hoàng như tiên giáng thế, để rồi khuya lại trở về ngõ cụt của đời thật của nàng.

Bà hoàng thoát xác, lát nữa đây sẽ đi mua cá, rồi trở về vùi ba ông táo quen thuộc mỗi ngày.

Khi ra khỏi ngõ, một ý nghĩ khiến nàng bất giác kéo nghiêng chiếc nón lá để che mặt lại. Nếu một tân khách đêm rồi mà chạy xe ngang qua đây nhận ra mặt nàng thì thật không rõ họ sẽ kinh ngạc đến đâu.

Nguyệt đã kể rằng những trường hợp như vậy xảy ra rất thường đối với “đợt sóng mới” của các buổi khiêu vũ gia đình.

Những dịp ấy, chủ nhà chỉ cốt vui và mở cửa cho bất kỳ ai. Vì thế mà khách lăm xạm len lỏi vào rất nhiều. Có những thiếu nữ tuy đẹp ghê hồn, nhưng ở xóm nhà lá, có cả những thiếu nữ kém đạo đức, những kẻ mà khi người ta biết được đời thật, người ta rất kinh dị mà đã có lần người ta xem kẻ ấy là những người đồng bạn.

Vì thế mà nhiều vụ tái ngộ làm choáng người đã xảy ra.

Những ý nghĩ trên đây lại nhắc Liên nhớ đến công việc mà nàng bỏ phứt từ ít lâu nay, công việc may cắt để kiếm ăn cho mẹ nàng và cho em nàng.

Có nhiều hôm, Liên không may được lấy một mũi kim. Ban ngày bận nghĩ vợ vẫn rồi chán ngán công việc, tối lại thì vợ chồng Nguyệt đã rước đi cho đến khuya lơ khuya lắc mới về.

Chơi với nhà giàu có sướng, có oai hay không thì không kể chớ quả là một cuộc hy sinh và khi vỡ các giấc mơ ru hồn, sự trở về lại là một cuộc hy sinh khác : là đã mất hết sinh thú cuộc đời thật, và phải cố gắng ghê hồn mới sống lại được cuộc đời thật.

Trong bữa ăn sáng hôm đó, Liên bắt gặp Ngọc nhìn trộm nàng đến năm lần. Ban đầu nàng khó chịu, bị mặc cảm phạm tội, và sợ hãi tìm cách trốn tránh, nhưng mãi rồi, liệu không thể trốn được và khó chịu thêm, khó chịu quá, nàng đâm câu hỏi :

– Gì mà anh ngó em dữ vậy ?

Ngọc bình thần cười hiền lành và đáp :

– Nước da mặt của em vừa trở lại hồng hào như hồi đó thì đã lột lột như lúc ... như lúc ... anh gặp lại em. Tại son phấn một phần, phần khác là tại hôm nay em không ăn ngủ điều độ nữa. .

– Từ đây thì hết, em sẽ từ chối không đi với chị Nguyệt nữa.

Giọng Liên chơn thật hơn bao giờ cả, và Ngọc nghe như chàng thoáng hiểu phần nào duyên có sự biến chuyển ấy nơi Liên.

Chàng đã tiên đoán rằng một là Liên sẽ chán cảnh sang giàu tạm mượn, hai là sẽ đâm đầu vào đó một cách mê man, lối đạo, rồi đi luôn.

Liên đáp xong, đến phiên nàng nhìn trộm chồng để rình phản ứng do lời nói của nàng gây ra nơi Ngọc.

Nhưng Ngọc vẫn cứ lạnh như tiền, khó lòng mà biết hấn đang nghĩ gì, đang vui hay buồn, thương hay ghét.

“Hắn có mắc tâm bệnh như mình lúc trước hay không ? – nàng tự hỏi-, mà không bao giờ thấy hắn có tình cảm như một người thường. Yêu một người như thế này, chắc sẽ buồn không biết bao nhiêu, y như là nếu hắn đã yêu mình lúc trước. Nhưng mình chỉ là một con bệnh, nghĩa là có ngày khỏi và quả mình đã khỏi. Đến như hắn thì có vẻ là trời sanh ra, đã lạnh lùng ngay từ thuở bé.

Hắn chưa bao lăm tuổi, có sao hắn đè nén được những gì bông bột nơi lòng một thanh niên : yêu đương, ghen, giận và nhút là sự nổi loạn của xác thịt ? “

Liên đành chịu là không thể hiểu được con người độc nhút mà nàng gặp trên đường đời nàng.

Và bỗng hình ảnh của Thịnh lại hiện đến. Thịnh là kẻ hể có cái gì trong lòng là nói ra hết, cởi mở một cách dễ chịu. Thịnh, một anh con trai si mê điên dại một cách nên thơ, Thịnh một gã không lạnh vì quá khôn ngoan.

Ngọc đã đứng lên đi rửa miệng để rồi thay đổi y phục. Nhưng Liên, ăn sáng xong vẫn ngồi đó với mớ bản khoản mới. Nàng không cho Thịnh biết cách tìm nàng, nàng lại thì không trở lại ngôi nhà của Nguyệt, cái nơi độc nhút mà hai người có thể gặp nhau, thì còn làm sao mà bắt liên lạc với Thịnh.

o O o

Hôm ấy, và liên tiếp trong bảy hôm liền, Liên sống trong tâm trạng một cô gái dậy thì, tưởng nhớ đến một người con trai ưng ý gặp gỡ giữa đường, nhưng không biết làm thế nào tạo một buổi tri ngộ.

Nàng tưởng tượng – mà rất đúng sự thật – rằng Thịnh cũng đang khổ sở vì bất đường lui tới với nàng.

Quả thế, ông giáo dạy nhạc ấy đang bồi rối thì nghĩ ngay đến Biên. Nhưng ông ta nhớ lại cái nhìn căm tức của ông chủ nhà nên lại thôi, không tính đến việc hỏi thăm anh chàng ghen ấy nữa.

Nhưng tương tự được một tuần lễ là nhạc sĩ chịu thua, quyết phải đầu hàng Biên mới được, cho dầu phải bị hấn mắng chửi thậm tệ đi nữa.

Thịnh đến nhà bạn vào lúc bốn giờ chiều, chàng có cảm giác rằng Biên vẫn ở nhà vì chiếc xe hơi đang nằm trong ga-ra, nhưng chính Nguyệt tiếp chàng, bảo rằng Biên đi vắng.

Thịnh tự ái rất nhiều, nhưng chàng cứ ngồi lì, trước sự tiếp đón lạnh lạt của nữ chủ.

Nguyệt không phản đối khi chồng nàng mời những người khách như Thịnh, những người ấy giúp cho tân khách thành số đông cho rậm đám, tưởng dờ nó đỡ tương hay, nhưng ngoài dịp đó, nàng thấy sự có mặt của Thịnh ở đây là dư.

Họ nói chuyện mưa nắng bảy bảy một hơi rồi Thịnh gom hết cả can đảm của chàng lại để hỏi cái câu hỏi mà chàng đến đây chỉ có mục đích đó :

– Thưa chị, còn cô Liên vẫn được rảnh khỏe chứ ?

Nguyệt cười khanh khách một hơi rồi nói :

– Anh thật cả gan. Tôi chỉ ngỡ anh đến đây đánh hơi tin tức rồi thôi, không dè anh lại trắng trợn khui vụ này ra.

Thịnh ngạc nhiên hết sức hỏi :

– Sao chị nói lạ vậy, làm như tôi đã làm gì xấu hổ lắm.

– Không xấu hổ à ? Người ta là gái có chồng, anh lại mê hoặc người ta.

– Nào tôi có mê hoặc ai bao giờ đâu ?

– Không mê hoặc ! Không mê hoặc mà nó lại tương tự anh, nó bỏ cả phận sự thiêng liêng của nó...

Bốn tiếng mà Nguyệt dùng sai, “phận sự thiêng liêng” làm cho Thịnh ngộ nhận, ngỡ Liên đã có con.

Chàng nghe choáng váng người, không dè một thiếu phụ son trẻ như vậy mà đã là mẹ rồi.

Ngồi thừ người giấy lát, chàng tự thú :

– Qua đêm đó tôi có trò chuyện thân mật với Liên thật đó, nhưng rồi thôi, tôi không hề gặp lại Liên, và rất ngạc nhiên mà chị lại biết được chi tiết ấy.

Nguyệt không đáp câu hỏi đó, và Thịnh không làm sao mà biết được sự thật trong nhà này.

Sô là Biên ghen nhưng không dám tự hấn hành động, nheo nghe Nguyệt phàn nàn về sự thay đổi của Liên, kêu rằng Liên khó tánh quá, tự nhiên rủ đi chơi không đi nữa, hấn mới chụp cơ hội, kể câu chuyện bắt gặp sau gốc cây cho Nguyệt nghe lại thêm bớt nhiều chi tiết, bịa ra nhiều tiếng nghe lỏm khả nghi và kết luận rằng Liên bạn yêu nên mới lợt lạt với nàng.

Là đòn bà Nguyệt cũng ghen, ghen tình bạn bị chia xẻ, có thể bị cướp giựt luôn. Nàng nguyên rửa Thịnh một hơi, lại cần nần chồng một hơi nữa, đã đưa tai họa vào nhà bằng cách mời một người khách như vậy, nhưng chợt nhận ra sự vô lý của mình nên Nguyệt lại thôi không đòi hỏi Biên đưa nàng đến nhà Thịnh để làm dữ nữa.

Nàng nhận ra sự vô lý của nàng vì biết sau một cuộc tiếp tân, một buổi dạ hội, một đêm khiêu vũ gia đình, thì một mối tình được thất lại, không sao ngăn cản được, và nếu ai có tội trong vụ đó thì người ấy chính là kẻ đã tạo dịp gặp gỡ cho người ta.

Con giận bị đè nén ấy bây giờ bùng lên dữ dội, do những lời không công phạt của người đối thoại, Thịnh chỉ mới nói có một câu hiền lành, thế mà nàng đã nổi trận lôi đình rồi.

Thịnh đứng lên xin phép, nhưng lại thêm :

– Xin chị đừng ngộ nhận nữa, giữa Liên và tôi không có gì với nhau đâu. Tôi không biết Liên ở đâu thì làm sao mà...

– A ha, không biết, anh đừng có làm bộ thật thà một cách ác hiểm. Anh cứ kiếm cách nhắc đến Liên để chọc tức tôi. Nếu nó không hẹn với anh ở quán, lẽ nào đó hôm nay thì nó đã đến đây như thường lệ. Còn như anh muốn biết nhà nó thì cứ về Da Bà Bầu...

Nguyệt nói lời sau cùng này với một ẩn ý sâu độc, và nói xong, nàng cười lên sung sướng. Ý nàng muốn vạch trần sự nghèo nàn của Liên, Liên mà có lẽ Thịnh ngỡ là một thiếu phụ giàu có sang trọng lắm, để làm giảm giá Liên phần nào trong con mắt của Thịnh.

Nhưng khi nghe được cái tên đường mà chàng muốn biết, Thịnh vội xây lưng chạy ra.

Tới đường, anh chàng si tình bắt một chiếc tắc xi rồi bảo chạy vô đường Da Bà Bầu lập tức. Nhưng khi xe chạy đến công trường Dân Chủ, sự mừng rỡ của chàng dịu dần, bỗng bật của chàng nguội lẩn, chàng mới sực nhớ lại rằng mình điên quá, làm sao mà mình tìm được một người khi biết có một dấu vết mơ màng ấy : tên con đường.

Vì thế, chàng lại bảo xe chạy thẳng về nhà chàng ở ngõ hẻm Lê Văn Duyệt, để nằm mà suy nghĩ lối hành động.

Về nhà, Thịnh tự pha một ly cà phê thật đậm. Chàng tin rằng chất kích thích ấy giúp trí óc chàng làm việc hăng lên và suy luận sáng suốt hơn lúc thường.

Và quả chàng suy luận sáng suốt thật là phải tìm đến con đường Da Bà Bầu, con đường có tên kỳ lạ ấy, để xem địa thế ra sao cái đã rồi mới suy đoán để thâm nhập lần lần vòng tìm kiếm của chàng.

Kể ra thì dấu vết tuy mong manh, nhưng ít lắm chàng cũng biết hướng đi, cũng có một địa điểm để đặt hy vọng vào hơn là mù quáng như hôm nay.

May mắn làm sao ! Hôm nay chàng đến thăm Biên, chỉ để chụp lấy một dấu vết cỏn con nào của Liên, không dám mong mỗi thành công cho lắm nhưng lại thành công bất ngờ, vào giây phút chót.

Suy luận tới đó, Thịnh không nằm được nữa. Cà-phê thúc giục chàng hành động ngay nếu không, chàng sẽ bòn chòn, bứt rứt không sao yên được.

Ở Saigon có những con đường mà nếu không có những dịp như vậy, chắc trọn đời Thịnh không hề bước chơn tới, đó là những con đường không nằm trên vùng xê dịch của ai hết, con đường hẻo lánh bên trong, đưa từ ô này qua ô khác, không ai

cần đi ngang qua đó cả, con đường nghe tên xa lạ như đường của tỉnh nào, của thành phố nào khác hơn là đô thành.

Thình dặn bác tài xế tắc-xi hễ xe rẽ vào đường ấy là cho chàng biết ngay, và chàng đợi mãi mà chưa nghe bác ấy nói gì, khiến chàng ngỡ bác ta quên, nên dặn lại.

– Tới Da Bà Bầu thì nói liền nghe bác, và chạy dài từ đầu đường tới cuối đường.

– Da Bà Bầu đây !

Hắn vừa nói vừa đưa tay trái lên mũi xe để ra dấu quẹo bên mặt. Thình ngạc nhiên lắm mà thấy xe rẽ vào một con đường mà chàng tưởng tượng khác hẳn đi.

Thường thường thì ta hình dung nơi cư trú của một người theo cái thể của người ấy. Thình đã nghĩ đến một con đường thơ mộng với bóng mát của cây trồng trên vỉa hè, vòm màu mát của sân cỏ trước nhà cửa hai bên đường, con đường rất hợp với người đẹp của chàng.

Nên chỉ con đường khô khan này trong giây phút khiến chàng đâm lo rằng Nguyệt đã nói không đúng, vì lẽ nào đó.

Chàng bèn chỉ làm thình để xe chạy mút đường ấy và thật là hết hi vọng tìm ra một khúc đường như chàng mơ ước.

Có lắm con phố đoạn đầu xấu xí nghèo nàn, nhưng đoạn cuối lại sung túc mát mẻ. Nhưng con đường này thì từ đầu chí cuối chàng chỉ gặp những nhà ở khiêm tốn và những tiệm buôn nhỏ nhỏ thôi.

Tuy nhiên chàng không bỏ cuộc, và lập ngay chương trình tìm kiếm.

Tối nay, chàng sẽ đến vào lúc đầu hôm, rồi đi bộ chậm chậm, dòm vào từng căn nhà. Về đêm, nhà thấp và tối om thế nào cũng hóa sáng sủa và ở ngoài mà dòm vào trong, thấy rõ không sót chi tiết nào.

Làm như vậy vẫn không mong tìm được Liên, vì Liên có thể đi khỏi, có thể đang ăn cơm sau nhà, có thể nằm trong buồng vì đau ốm. Nhưng cứ bền chí trong suốt tháng, không lẽ lại không thấy được nàng một lần.

Trong suốt tháng ! Bọn si tình thật nhiều công và dám hi sinh. Bỏ ra suốt một tháng trường, mỗi đêm, từ đầu hôm tới khuya để tìm một người họ không chắc ở đó cho lắm ! Bọn mò trai còn kém hẳn nài hơn, vì bọn này chắc chắn là gặp trai mỗi khi lặn xuống đáy biển, mặc dầu thỉnh thoảng họ mới tìm được trai có ngọc. Đó là điểm đầu chương trình của chàng và nghĩ ra xong, Thịnh cho xe chạy trở về nhà, không phấn khởi lắm, cũng chẳng tuyệt vọng.

Chàng trở vào Da Bà Bầu hồi bảy giờ rưỡi tối. Mặc dầu bút rút xồn xang như kiến lửa cắn chon, chàng cũng không dám đến sớm hơn, vì biết rằng nhiều gia đình ăn cơm chưa xong trước giờ đó.

Đó là giờ mà theo lẽ phải, không còn ai ở sau nhà làm gì nữa cả. Nếu họ chẳng ra sân hóng mát thì cũng quay quần nơi đèn sáng phía trước để trò chuyện giữa gia đình với nhau.

Thình đi chậm chậm, nhìn bên trái, bên mặt, chú ý đến những căn nhà mà lối trang trí có vẻ trẻ trung theo mới. Những nhà nào không ai, chàng tìm ảnh treo nơi vách, nhưng chịu là không thấy rõ được người trong ảnh.

Anh chàng si tình soát qua được lối ba mươi căn phố thì gặp một ngõ hẻm. Chàng ta đứng ngẩn ngơ nơi đầu hẻm rất lâu, thắc mắc vì khó khăn bắt ngờ này. Nếu phải lục soát các hẻm nữa thì thật không biết bao giờ mới xong công việc, vì có nhiều hẻm dẫn dắt đi vô sâu mãi rồi quần quẹo lung tung, tưởng chừng như các ngõ ấy vô tận.

Chàng hồi hộp mỗi lần thoáng thấy một đôi vợ chồng trẻ, và mỗi lần như thế là mỗi lần chàng phải thất vọng.

Liên đã có chồng, chàng biết điều đó. Nhưng sự có mặt lẻ loi của nàng trong đêm tiếp tân đã cho chàng cái ảo tưởng là nàng còn độc thân. Vì thế mà chàng để cho tình yêu của chàng tự do nảy nở.

Giờ đã trót yêu, Thịnh bối rối khi cái ý nghĩ chồng Liên sẽ là chương ngại, hiện đến. Chàng không muốn phá gia cang của ai cả, cho dầu là Liên không hạnh phúc với chồng nàng.

Nhưng hình ảnh thoáng thấy trong tưởng tượng, một đôi vợ chồng thân mật ngồi trước cửa nhà, Liên và chồng nàng, lại làm cho máu ghen của chàng sôi lên.

Ghen không phải là thứ tình cảm dữ, độc quyền của kẻ có quyền ghen. Hễ ai yêu là người đó ghen.

Thịnh điếm qua đã hơn hai trăm căn phố rồi, trong đó gần mười căn đã làm chàng mừng hụt và bối rối.

Chỉ vào những phút mà chàng ngỡ tìm được Liên, chàng mới nhớ lại công việc phải làm, nếu tìm ra nhà nàng. Chàng bối rối trong giây phút vì không biết phải hành động ra sao nếu quả đó là Liên !

Thịnh đi đến chín giờ rưỡi thì thiên hạ bắt đầu đóng cửa, mà chàng chỉ điếm được có một phần ba con đường.

Kẻ si tình chán nản quá. Nếu hấn tự biết, thì hấn đã nhận ra là hấn không yêu nhiều. Khi người ta yêu nhiều, thì tam tứ núi người ta cũng trèo kia mà !

Đi lang thang hai tiếng đồng hồ, hấn thấy là hấn đã khổ hạnh, đã hi sinh nhiều lắm, và không thể tiếp tục chịu cực hình nữa được.

Vì thế hẳn gọi xe về nhà, tự nhủ rằng những tay trình thám đại tài bèn Âu Mỹ, cứ nằm nhà, nghiền ngẫm những yếu tố có sẵn trong tay rồi dùng phương pháp qui nạp và diễn dịch mà vẫn tìm ra thủ phạm như thường.

Vậy đêm ấy chàng qui nạp và diễn dịch như thế này : Sống trong xóm, có lẽ Liên không giàu, và có lẽ chính nàng làm công việc nội trợ, hay ít ra cũng làm cái phần quan trọng của công việc nội trợ là đi mua thức ăn. Vậy cứ đón đường Liên giữa ban ngày vào giấc sáng, ở những nẻo đưa người trong phố đến chợ.

Suy luận của Thinh chỉ nằm dựa trên những “có lẽ” nhưng chàng lại tin chắc rằng chàng hữu lý và tin chắc rằng chương trình hành động ấy rất hay.

Tuy nhiên những kẻ yêu hay được may mắn hậu đãi, vì thế mà sáng hôm ấy quả chàng gặp được Liên, một cô Liên áo bà ba, nón Huế khác hẳn với nàng công chúa của đêm tiếp tân mà hình ảnh đã được khắc sâu vào tâm trí chàng.

Cả hai đều rụng rời như trong buổi gặp gỡ lần đầu, nhưng lần này nguyên do sự kinh ngạc của họ khác trước. Liên hết hồn, thấy Thinh như thấy một bóng ma, Thinh mà nàng mơ mà không dám mong tái ngộ ; nàng lại sợ hãi, cơn sợ hãi của người đàn bà có chồng, thành linh gặp người con trai đã đeo đuổi mình, gần nhà chồng quá, sợ hẳn liêu thì nguy.

Thình thì nghe như mình vừa rơi từ đâu trên cao xuống tới đất. Không, người con gái không son phấn này còn hấp dẫn hơn là thiếu phụ đêm khiêu vũ nhiều lắm, với vẻ mặt ngây thơ của nàng, với lối ăn vận bình dân của nàng, với dáng điệu bé nhỏ của nàng trong bộ y phục ngắn.

Nhưng không làm sao mà chàng khỏi xót xa khi vụt thình lình cố nhân bỗng tiêu tan đi mất. Liên có thể ăn diện trở lại, và xuất hiện ra với bộ mặt của đêm nào. Nhưng hình ảnh tương lai có thể có ấy không thể còn duy nhất về nàng nữa. Từ đây, Thình đã biết hai cô Liên và cô Liên trước cứ như bị cô Liên sau xóa mờ bớt phần nào. Mà cô Liên trước là hình ảnh ban đầu mà chàng trung thành với nó.

Họ đứng chết sững giây lát rồi Liên hoảng hốt, nghẹn ngào nói thiệt mau :

-Em sẽ gặp anh, chiều nay, ở tiệm cà-phê Ánh-Tuyệt đường Duy Tân hồi ba giờ rưỡi.

Liên hẹn với trai dễ dàng quá không phải vì nàng trắc nết, đi trước bên nam một cách vội vàng như kẻ đói khát, nhưng vì nàng quá sợ hãi, nghĩ rằng chỉ có cách đó là tổng cổ hấn đi mau lẹ, khỏi bị hấn cầm lại để nói lời thôi rồi người quen biết bắt gặp thì nguy.

Hẹn nhau như vậy xong, nàng có thể bỏ đi ngay mà Thình không tức ầm ách, chạy theo níu kéo, đòi hỏi gì cả. Mục đích hấn là gặp nàng, mà hấn được thỏa mãn mau lẹ như vậy ắt hấn đã hả dạ.

Liên đi rồi, Thinh còn đứng trông theo rất lâu cái lưng ong của nàng mãi cho đến khi mà Liên bị bao nhiêu người qua đường khác che khuất mới thôi.

o O o

Có những bà nội trợ đảm đang hết sức, đã quán xuyến công việc nhà, lại lợi dụng những phương tiện ít oi sẵn có trong tay để làm ra lợi hầu giúp chồng.

Đó là trường hợp của bà chủ hiệu cà-phê Ánh-Tuyết. Nhà là một căn nhà ở, nghĩa là mặt tiền nhà bít bằng vách tường trở một cửa ra vào và một cửa sổ, chớ không phải trống trơn như nhà buôn bán.

Bà chủ nhà đã biến buồng trước thành một hiệu cà-phê nho nhỏ, chắc chỉ mong sống với người trong vùng, mỗi ngày bán độ vài mươi tách cà-phê, vài mươi chai nước ngọt thôi.

Người đứng đầu tiên là một cô gái bé xinh xinh độ mười sáu. Cô bé có lẽ là trưởng nữ của chủ nhà và Ánh-Tuyết chắc là tên của nó.

Hy vọng khiêm tốn của tiệm cà-phê này thế mà được kết quả mỹ mãn vượt hẳn đi. Không rõ nhờ bà chủ pha cà-phê ngon, hay nhờ sự xinh xắn, với cái duyên thầm của cô bé, mà khách cứ đông, nhứt là vào buổi sáng và vào lúc đầu hôm.

Những giờ trưa như giờ này, đáng lý gì tiệm vắng hoe vì nằm trên một con đường phố nhà giàu, người ở biệt thự không la cà quán cóc như người xóm bình dân, Ánh-Tuyết cũng có khách lai rai.

Đó là những người ở các ô xa đã may mắn biết hiệu này và thấy đó là nơi hẹn hò kín đáo, kín đáo vì lối kiến trúc theo nhà ở của tiệm, kín đáo vì ít người biết nơi đây.

Liên đã đến đây mấy lần lúc còn ở với Hồ, và khi sáng trong một lúc bối rối và hoảng sợ, thành linh nhớ lại địa điểm này mà nàng đã quên mất từ lâu.

Lẽ cố nhiên là nàng đến sau, đúng y cái lệ bất di bất dịch trong những cuộc hẹn hò giữa nam và nữ.

Bước vào tiệm là nàng tự nhiên đến bàn của Thịnh mà ngồi lại, không một chút bỡ ngỡ cho người ta sinh nghi. Cuộc sống lúc trước bên bờ sông Bảo Định đã giúp nàng dạn với không khí quán lều, quen với sự đông kịch trước mặt thiên hạ.

– Anh đợi em có lâu không ?

– Anh đến độ mười lăm phút.

– Em bận lắm, lần này ta gặp nhau chớp nhoáng để hẹn lần khác.

Bên trong cùng là hai người đàn ông có vẻ bí mật, chắc là bọn buôn chợ đen. Bọn này thì không chú ý đến trai gái bao giờ. Chủ nhân cũng thế, vì quá quen và vì nghề nghiệp.

– Em uống gì ?

– Cà phê sữa đá.

– Em nè, hẹn mãi vô ích. Anh nóng lòng như bị lửa đốt bên trong. Anh chỉ muốn biết em quyết định thế nào...

Liên cười :

– Anh chưa đề nghị gì hết kia mà ?

– Đành vậy, nhưng mà y như là anh đã nói nhiều và em biết rõ lòng anh rồi.

Liên vẫn cười nữa vì nghe hay hay. Nàng đã sành việc yêu đương, và mặc dầu yêu, vẫn sáng suốt bình tĩnh, như là đứng ngoài cuộc mà dòm vào, có thái độ của một người chị cao niên nhìn đứa em trai vụng về mới vỡ lòng luyện ái.

– Đề thửng thỉnh hãy nói. Ngày mốt này chồng em hướng dẫn một đoàn học sinh đi nghỉ hè ở Nha Trang trong ba ngày, anh nên mời em đi ăn cơm, ăn ban ngày, bữa cơm trưa, vì tối em bỏ nhà bất tiện lắm.

– Em thích ăn ở đâu ?

– Sáng kiến về anh, em không sành lắm. Nhưng em cần nơi nào xa và không gặp người quen.

– Gặp người quen hay không toàn do sự may rủi cả. Anh ấy thường giao thiệp với giới nào ?

– Giáo giới.

– Như vậy, ta nên đi ăn ở một nơi sang trọng.

– Tại sao vậy ?

– Ở những nơi sang trọng chỉ có hai hạng người lui tới thôi. Hạng thứ nhứt là bọn nhà giàu. Hạng thứ nhì là bọn văn nghệ sĩ. Công chức, tư chức, cho đến là cao cấp đi nữa, cũng ít tới lui những nơi đó.

– Bọn văn nghệ sĩ giàu hạng nhì trong nước hả ?

– Trái lại nữa, đó là hạng nghèo nhứt nước, nhưng lại nông nhứt nước, sống ngày nay không cần biết có ngày mai, không thích để dành tiền làm giàu, thường quên cả vợ con, lãnh lương binh nhì mà lại tiêu xài bằng quan tư.

– Như vậy họ đào đâu ra tiền để...

– Thỉnh thoảng họ vẫn đào được, thí dụ bán một tác phẩm, đi diễn kịch một đêm. Được bao nhiêu tiền họ tiêu pha cho hết ngay họ mới nghe an ổn trong lòng được.

Liên nghe qua hay quá. Chính những con người kỳ dị ấy là những người hợp với mơ tưởng của con gái, họ mơ tưởng những anh hùng, nhưng anh hùng khó xuất hiện được đời này, nên miễn có làm gì khác lạ là họ thích rồi.

– Văn nghệ sĩ nào cũng thế cả hả anh ?

– Không, thỉnh thoảng cũng có vài “công chức” trong làng văn nghệ. Đó là những thằng biết cần kiệm, biết tích cốc phòng cơ, những thằng yêu một cách ngăn nắp, ăn chơi một cách cố điển để rồi chết một cách trưởng giả.

Đây là lần đầu tiên mà Liên nghe một giọng khinh bạc như vậy.

Cuộc hội kiến hôm nay, chỉ là một cuộc gặp mặt chớp nhoáng theo dự định của nàng. Thế mà Liên ngồi mãi nơi đó, không buồn uống ly cà phê sữa đá, cũng chẳng hay rằng ẩm khách đã ra vào năm bảy lớp người rồi.

Nếu bây giờ mà có Ngọc đến, chắc nàng cũng không chịu nhúc nhích cho dầu đã thấy dạng chồng vào.

Liên mê say câu chuyện, những câu chuyện không đâu mà Thịnh đã nói ra bằng một giọng bất chấp thiên hạ, khác xa với giọng đạo đức mà Ngọc nhai lại mỗi ngày khiến nàng ngấy như thỏ bé học bài luân lý.

Con đường, đạo đức là con đường lên đèo, leo nó khổ thân lắm nên con đường đổ xuống triền núi nào cũng dễ mê cả.

Liên căn dặn :

– Ăn đâu tùy anh, nhưng phải tránh cái nhà hàng gì mà đặt trên tàu, dưới sông Bến Nghé.

– Sao vậy ?

Liên bối rối đoạn ấp úng đáp :

– Vì anh Ngọc có nhiều bạn ở đó...

Nàng nhớ đến ông thầu khoán Sáu đã bị nàng cướp tiền, nhớ đến Hồ mà nàng trốn và tin rằng hắn vẫn còn sống đời sống cũ và lui tới các chốn ăn chơi như xưa.

– Tùy em.

Thật ra, Liên không cần được Thịnh rủ đi ăn nữa. Ăn chỉ là cái cớ để họ gặp nhau thôi, và nàng thấy rằng nếu Thịnh mà nói chuyện hay như thế thì cho dầu ngồi ngoài xó nào đó cũng vẫn thích như thường. Ăn hiệu, trái lại còn bất tiện thêm vì bị kẻ tò mò chú ý, lại cứ nơm nớp lo sợ thì còn thú vị gì nữa.

Nghĩ tới đó nàng hỏi :

– Anh có xe hay không ?

– Không, chi vậy ? Phải đi bằng xe hơi à ? Em thấy rằng phải sang trọng mới yêu nhau được à ?

– Không, nhưng em nghĩ đến điều khác.

– Điều gì ? À, còn chiếc xe của em hôm nọ ?

– Không phải xe của em, em mượn của người ta.

– Anh mượn xe của bạn hữu cũng dễ dàng lắm. Nếu em đòi hỏi thì...

– Em không đòi hỏi, nhưng giá thử anh có xe thì ta đưa nhau về các vùng quê lân cận thì thú hơn ở đây nhiều lắm.

– À, ý hay đó. Được, anh sẽ có xe.

– Ta đi thật sớm cho mát. Em sẽ mang thức ăn theo. Ta ăn ngoài trời rồi chiều về.

– Hay quá sức. Anh chỉ mơ được như vậy, nhưng quên mất. Hồi anh còn ở ngoại quốc, anh thấy người ta chỉ gặp nhau như vậy thôi, nhưt là những ngày cuối tuần. Về đây ít thấy ai làm như thế, anh cũng quên nghĩ đến lối đó.

– Anh mang theo cây đàn nhé.

– Đàn ? Anh không có đàn.

– Sao anh bảo là dạy nhạc.

– Anh dạy nhạc lý phần lớn. Nếu có dạy thực hành thì dạy bằng dương cầm.

– Chớ anh không đàn chơi ở nhà sao ?

– Có chớ, nhưng anh cũng chơi dương cầm chớ có phải trẻ con, hay tay mơ đâu mà chơi những cây nho nhỏ.

– Thôi cũng được, vậy sáng thứ năm, đúng 7 giờ, anh nên có mặt tại...à để xem tại đâu cho tiện... tại à...tại đường Phan Thanh Giản, trước vườn Bà Lớn. Em ra chợ mua bánh mì thịt quay rồi đi xích lô lại đó.

– Sẽ y hện. Nhưng em chưa trả lời...

– Còn trả lời gì nữa ?

– Trả lời câu hỏi của anh.

– Anh ngốc quá ! Đoán mà hiểu. Nói chuyện sao nghe hay mà lờ khờ dữ vậy không biết !

Liên đã đi đến nước liễu. Nàng đã yêu trở lại như xưa và càng ngày càng khao khát tình yêu. Nhưng Ngọc lại bắt nàng đợi.

Nàng đợi được, nếu không có người con trai rất nên thơ này xuất hiện ra cản đường hành hương của nàng. Nàng không cự tuyệt hẳn như đã cự tuyệt anh học trò hư hỏng mấy tháng trước đây vì hẳn hơn Ngọc nhiều bậc.

Có người to gan dám quả quyết rằng người đàn bà có chồng nào cũng có thể ngoại tình được cả vì đạo đức của con người chỉ tương đối thôi, tùy theo họ gặp hay không, người đàn ông có đủ bản lĩnh chinh phục họ.

Những kẻ bạo mồm ấy phải chăng là hữu lý, bằng cớ là trường hợp của Liên đây. Trong thời gian khao khát yêu đương của nàng, nàng đã gặp hai thanh niên mà chỉ tránh được có một.

Từ lúc chia tay với Thịnh ở hiệu cà phê Ánh-Tuyết, để đánh tan mặc cảm phạm tội, Liên đã tìm đủ cớ để bào chữa cho mình.

Không, nàng chưa là vợ của Ngọc, thì không thể nói là nàng ngoại tình khi yêu một người con trai khác. Nếu sau này mà Ngọc vui lòng yêu nàng thật sự, tức là cho nàng làm vợ thật sự, nàng sẽ không xấu hổ để nhận. Thêm một người đàn ông trong đời nàng, trước khi về với Ngọc, cũng chẳng làm nàng hoen ố thêm một chút nào.

Trái với những ngày mơ cái giàu sang của Nguyệt, mơ nhịp sống xa hoa, xe hơi, nhà lầu, những ngày mà Liên nghe uể oải, ngán ngẩm, kể từ buổi gặp gỡ khi trưa này, Liên hăng say làm việc đến đôi nàng cũng kinh ngạc cho chính sự siêng năng của nàng.

Làm bếp, ủi áo quần, cắt may, mỗi thứ nàng làm với nhiều thích thú trong lòng, không nghe mỗi một nữa.

Ái tình như đã tiêm kích thích tố vào người nàng khiến nàng thấy toàn hồng và có lẽ thứ kích thích tố tưởng tượng ấy có thật hay sao mà da mặt nàng trở nên hồng hào thêm thật sự. Nỗi vui sướng trong lòng nàng, nàng càng muốn giấu nó càng bộc lộ rõ ra trên gương mặt nàng.

Ngọc quan sát bạn và nhận thấy được những thay đổi này. Chàng làm thỉnh để suy nghĩ nhiều về điều đó, không hỏi Liên duyên có sung sướng của nàng, cũng không vội buồn rầu lo lắng.

Chàng đoán không sai là Liên đã để chơn vào một cuộc phiêu lưu tình cảm nào đó.

Lời quả quyết của những kẻ bạo miệng, ám chỉ trên đây, Ngọc đã nghe nhiều lần. Nếu phen này, Liên gặp người có bản lãnh thì nàng sẽ hủy bỏ chín kiếp tu khổ hạnh của nàng vậy

Nhưng người có bản lãnh chinh phục không cứ là người có bản lãnh giữ vững tình yêu. Trái lại nữa. Chàng chỉ còn cái hi vọng đó mà thôi, hi vọng cuối cùng của đời chàng, hi vọng Liên sẽ vỡ mộng và trở về với chàng, trở về vĩnh viễn, đậu vào cái bến xoàng xĩnh nhưng yên lành của chàng và không bao giờ dám nghĩ đến việc trưng buồm ra khơi nữa.

Chàng không buồn mà chỉ nghĩ ngợi nhiều và trong giây phút chàng hoảng hốt tự bảo thầm : “Trời ơi, mình đã già quá rồi ! ”

Phải, những người trẻ tuổi phải biết yêu điên dại, yêu vì háo thắng, lắm khi không thích người yêu cho lắm, vẫn chiến đấu để yêu, không phải để thỏa tình mà chính là để thỏa tính hiếu chiến.

Phải tranh giành mà yêu, càng có nhiều tình địch, cuộc giành giật càng gay cấn, thì càng hào hứng.

Chàng đã già rồi chẳng, nên sợ tình địch, nhắm mắt để mà đợi người trở về ?

Ngọc xem lại cánh tay chàng. Chàng chỉ mới có hăm chín thôi; sự tập luyện hằng ngày đã cho chàng những bắp thịt rắn chắc, hai nắm tay có thể nắm xuống là đập bể hai chén ăn cơm úp.

Không, chàng chưa già, cả về tuổi tác lẫn thể chất. Tuy nhiên chàng đã qua khỏi những tuổi mù quáng, đi đến một giai đoạn đời người mà lý trí có thể thắng tình cảm được.

Hăm chín tuổi ! Đó là cái tuổi đẹp nhất của đời người mà người con trai đã “sạch nước cần” để tránh sai lầm, mà cũng chưa già quá để hết yêu.

Hăm chín tuổi ! Đó là cái tuổi mà người con trai đã sành yêu như các tay nhậu cừ sành thưởng thức rượu chát.

Rượu chát lâu năm, lắng cặn lại thì ngon nhiều. Mà tình cặn của một người kỹ nữ còn trẻ cũng đậm vị lắm. Liên sẽ không còn hương trinh để tặng chàng nữa, nhưng nàng cũng sẽ không còn mơ giấc mơ nào khác.

Tất cả những gì trong lành nơi nàng đã tiêu tan hết rồi, và những chất cặn còn sót lại, sau bao nhiêu dao động, sẽ lắng xuống, kết đọng lại thành một tinh túy tạm bợ thay cho tinh túy thật đã mất, và trong một cố gắng vô biên, tinh túy tạm ấy sẽ gồm gần đủ tính chất của tinh túy thật. Nhưng nó lại đậm đà hơn như là điều thuốc hút hết phân nửa.

Chàng đã không được một cô Liên nữ sinh, nhưng mà chàng phải được một cô Liên kinh nghiệm, một cô Liên đã nhìn thấy đủ màu sắc của cuộc đời, chứ không thể tự mãn với một cô Liên lưng chừng được.

Người trinh nữ vẫn nguy hiểm như Liên bây giờ, vì mộng giàu sang, mộng tình lãng mạn của họ chưa thỏa. Nhưng họ được sự nhát sợ phiêu lưu giữ gìn họ, thì yêu họ không sao, cưới họ cũng chẳng sao. Chỉ như Liên, nằng cứ dám liều mãi thì để cho nằng liều cho chán chê ra, chứ nhót nằng cũng bằng như là nhót gió.

Mình chưa già ! Sau cơn hoảng sợ, Ngọc tự an ủi chàng như thế, mình chưa già vì mình vẫn đau xót mỗi bận mình trông thấy sự vui tươi của Liên. Hẳn Liên phải sung sướng lắm !

Ngọc lại nhìn bạn, hạnh phúc nơi Liên như đầy ứ đến tràn trề ra ngoài mặt nằng. Sự hân hoan ấy kể lẽ thắm cho chàng nghe những câu chuyện không hay cho sự yên ổn của tâm trí chàng, chàng muốn nghĩ đến điều khác cho đỡ đau xót, nhưng không thể được. Chẳng những thế, chàng còn cố tưởng tượng thêm nhiều chi tiết, y như là một kẻ sợ ma, sợ các chuyện rùng rợn dữ dội, mà cứ muốn nghe cặn kẽ đầu đuôi.

Nào là hẳn cầm tay Liên rồi nằng rùng mình, nào là những tiếng “anh, em” khe khẽ thốt, nhẹ như gió thoảng, trong nghẹn ngào...

Một ác ý, nham hiểm vô cùng, xui chàng hành hạ Liên cho bỏ ghét :

– Liên nè !

Liên đang vắt khuy áo, hồn thả theo những mộng đẹp nào, nghe ai kêu đúng tên mình, giựt mình ngược lên, mặt Ngọc hiện ra rõ ràng trước mắt nàng, mắt Ngọc nhìn thẳng vào nàng, thế mà nàng vẫn còn ngơ ngác không hiểu vì sao mà nàng lại ngồi đây khi nàng mơ thấy cùng đi với Thịnh, dọc theo bờ một con suối nhỏ trong veo.

Mấy mươi giây đồng hồ qua, nàng mới trở về với cảnh thật.

– Dạ, anh gọi em ?

– Ủ, mai, em ra Saigon, ráng tìm mua cho được một cái ca xếp...

– Ca xếp là gì anh ?

– Là thứ ca uống nước, làm bằng nhôm hay bằng nhựa, gồm ba đoạn, lớn nhỏ hơn nhau một tí, kéo ra để ráp lại thì dùng uống nước, uống xong xếp để vào một hộp nhỏ, bỏ túi dễ dàng,

– Chi vậy anh ?

– Em quên rằng một nầy anh phải đi Nha Trang bốn hôm sao...

– ? ? ?

– Trong những dịp sống tập thể như các cuộc đưa học sinh đi nghỉ hè, anh không muốn xô bồ, dung chung ly chén với ai hết, mất vệ sinh lắm !

Liên không quên cái dịp may mà nàng chờ đợi ấy ! Nhưng nàng cứ lo đến phút cuối cùng, vì một trở ngại nào đó Ngọc không đi.

Lời căn dặn mua ca là một sự xác nhận chuyển đi ấy, khiến nàng đang vui càng vui rộn lên.

Sợ Ngọc thấy sự bộc lộ tình cảm của nàng, chàng Ngọc trầm lặng mà nàng dư biết là hay kín đáo quan sát, xét nét tỉ mỉ và tế nhị, Liên cố trấn tĩnh để dấu diếm che đậy, nhưng tình cảm của nàng như là một đũa trẻ lên ba, không sao nhốt nó trong một cái thùng mà nó khỏi la hét ầm lên.

– Trông hình như em vui lắm thì phải.

Ranh mãnh một cách ác độc, người thanh niên vô phước hỏi bạn như vậy, rồi nhìn sự bối rối của Liên một cách thích thú, chàng mỉm cười cái cười tàn ác của tay đao phủ ngày xưa.

Liên sợ hãi thì ít mà sùng sục thì nhiều, mặc dầu nàng đã quyết là không còn dính líu gì với Ngọc nữa cả.

Nàng đã không yêu hắn ngay từ buổi đầu, có quyền không bao giờ yêu hắn cả, có quyền ra đi, sự dính líu tình cảm là do chính nàng tạo ra vì tình yêu Ngọc vừa chớm nở. Nàng có quyền đòi ý, xóa bỏ sự dính líu ấy. Nhưng nàng vẫn bẽ bàng. Không làm sao chối được rằng nàng đã phản bội bạn.

Đây là lần đầu tiên mà Ngọc thấy rõ là chàng thắng Liên thật sự. Những cuộc thắng khác có cái gì không toại nguyện chàng, vì chàng đã cậy thế đồng tiền, cậy vào áp lực của kẻ khác.

Nhưng chàng hối hận ngay. Làm cho Liên khổ không lợi gì cho ai cả, trái lại còn gây hại cho chàng. Trả thù, tức là gây căm thù nơi nạn nhân của mình, căm thù mà trước đó chỉ có một mình chàng là bị ám ảnh thôi.

Nếu phải đoạn tuyệt, thì sự kiện lý tưởng là Liên sẽ xách gói ra đi với một chút ngậm ngùi, thương xót.

Kỷ niệm về một tí quyến luyến ấy sẽ làm êm dịu những ngày trống rỗng của đời chàng hơn biết bao nhiêu là nếu nàng hẳn học vẹt bước ra khỏi nhà này.

Chàng không xét nét bạn nữa, cho Liên an lòng lại, và xí xóa cật vấn của chàng.

- Vì có phận sự, nếu không, anh đã đưa em đi với anh.
- Cám ơn ý tốt của anh.

Liên cười chua chát mà nói như vậy và lòng nàng chua xót quá vì Ngọc vụng về nhắc nhở nàng tình cảnh trợ trợ của nàng.

“Minh có lỗi gì chẳng nếu mình phản bội hử ? ” Liên lại tự hỏi. Phải, có lỗi, nhưng kẻ thờ ơ lạnh lùng đã dự phần nào trong bước sa ngã của mình”.

o O o

Chiếc xe hai ngựa mà Thịnh mượn của bạn, nằm chúi mũi ở ngay đầu ngõ đưa vào vườn Bà Lớn.

Thịnh đứng ngoài xe trông về hướng Ngã Bảy và đưa tay lên vẫy ngay từ lúc thấy chiếc xích lô đạp chở Liên mới đánh vòng quanh bồn binh.

Liên mặc toàn đen, chon đi guốc thấp gót, đầu đội chiếc nón lá cũ để đi chợ mỗi ngày. Nàng vừa trả tiền xe vừa cười hỏi :

– Anh đợi em có lâu không ?

– Gần mười thế kỷ rồi, mau lên kéo năng. Mua gì mà nhiều thế ?

Liên khệ nệ xách chiếc giỏ đi chợ, đầy nhóc những gì không biết, bước lại cửa xe. Nàng đóng cửa lại rồi cười nói :

– Ngộ quá, như là ngồi võng.

– Thua xa chiếc Triumph của em phải không ?

– Nhưng quý hơn, vì chiếc Triumph là em mượn của người ta.

– Thì chiếc này cũng của người ta; cũng thời của mượn, mà anh lại mượn món “xập kị ninh”, không được sáng rõ như xe em mượn.

– Thôi bỏ chuyện ấy ! Em trả lời câu hỏi khi nãy của anh đây...

Xe đã vọt lên, và Thịnh chặn lại :

– Khoan trả lời. Em muốn đi đâu bây giờ ?

– Em biết đâu, miễn ra khỏi Saigon, đến một nơi có cây cỏ và bóng mát. Em mua đồ ăn, chính vì ta sẽ ra ngoài đồng cho tới chiều.

– Em mua những gì ?

– Bánh mì, thịt quay, bánh ngọt, chuối và đem theo một bình thủy nước trà.

– Hay, em nghĩ tới nước uống là giỏi lắm đó.

Mảng vui câu chuyện mà Liên không chú ý đến hướng đi, chùng qua khỏi cầu Băng-Ky, nàng mới hay rằng họ đi về hướng miền Đông. Lo lắng nàng hỏi :

– Có đi Bình-Dương không ?

– Không.

Nàng không muốn về tỉnh nhà, vì mặc cảm của kẻ suy vi là thế. Tuy nhiên khi xe chạy qua ngã ba Bình Triệu, nàng không khỏi ngậm ngùi nhớ nhà, và nhút là nhớ lại những năm hoa niên của một cô bé nhiều mộng mà mộng nào cũng đẹp như mộng nào.

– Liên nè ! Liên đã quyết định chưa ?

Nàng ranh mãnh hỏi lại :

– Quyết định gì a anh ?

– Quyết định chấp thuận hay không, đề nghị của anh.

– Cái đó tùy.

– Tùy gì ?

– Tùy anh có xứng đáng hay không.

Thinh chưa kinh nghiệm, tin Liên bằng lời. Và có lẽ chàng đã du học từ phương Tây về nên nhiễm Âu Châu, thấy bên ấy con gái đi với con trai mà hai đứa vẫn không yêu nhau, không tư tình với nhau, rồi ngờ Liên cũng thế.

Qua khỏi Thủ Đức, Thinh quẹo xe vào một lộ hẹp bên tay mặt, và chạy một đôi đường là họ đỗ ra xa lộ.

Xa lộ rộng mênh mông nhưng vắng teo vì chưa mở trọn. Tuy nhiên nơi bìa các sở cao su, các chòi cây ở bãi bên lộ lại đen nghệt xe hơi. Hôm ấy vào ngày cuối tuần nên dân thành phố đi trốn ồn và trốn nắng rất đông.

Thinh cho xe chạy chậm để tìm một chỗ vắng vắng đỗ bộ, nhưng qua khỏi cầu sông Đồng Nai rồi mà vẫn chưa gặp nơi thuận tiện.

Họ chạy mãi đến con đường mòn rẽ xuống hãng giấy Bến Gỗ mới thấy trống xe, trống người.

Thinh nhắm một con đường riêng của một sở cao su mà quẹo xuống rồi chạy thật sâu vào giữa rún sở để được yên thân.

Sở cao su xem ra không được săn sóc chu đáo nên để và tranh mọc khá cao dưới gốc những cây cao su ngay hàng thẳng lối, nên chỉ họ trái bố ngồi chơi trong đó, người đi bên ngoài không ai thấy cả.

Hình như ai cũng bận làm quen với thiên nhiên, nên không ai nói gì với ai hết.

Có những tiếng chim mà hơn mười năm rồi, đôi bạn chả ai còn dịp nghe nữa, bây giờ nó vang lên, cả hai đều sung sướng như bắt gặp lại thuở thiếu thời của họ.

– Anh nghe yêu đời hơn Liên à, Liên có như vậy hay không ?

– Hơn ? Nhưng hơn cái gì mới được chứ ?

– Hơn bao giờ hết.

– Liên thì khác, Liên nghe yêu đời hơn yêu người; nói cho đúng hơn, Liên không nghe yêu người nữa, ít lắm là trong lúc này. Nghe chim nhớ lại thuở nhỏ, sống lại những ngày thơ ấu, mà hễ thơ ấu thì chỉ yêu thiên nhiên, yêu đời thôi.

– Nhưng người lại ngồi ngay trước mặt Liên, quên người được hay sao ?

– Đáng lý gì Thịnh nên ẵm núp đầu đó, để cho Liên quên mà tận hưởng giây phút thơ dại nó hồi sinh trong giây lát này.

Ông giáo dạy nhạc mừng rồi rít lên cầm lấy tay Liên mà hỏi :

– Thế nghĩa là Liên vẫn nhớ đến người và vẫn yêu người.

Liên cười mà rằng :

– Đừng có ăn gian. Nhớ thì bắt buộc phải nhớ đến vì người ngồi đó, nhưng yêu thì chưa chắc.

– Sao Liên khó tánh quá. Anh thì anh yêu Liên ngay từ buổi gặp gỡ...

– Không phải khó tánh. Tại Liên là đàn bà, luôn luôn nguội và chậm yêu hơn đàn ông.

Liên không nói dối, nhưng nàng nói sai. Đàn bà không nguội, cùng chẳng ít nhạy cảm hơn đàn ông. Còn trái lại nữa là khác, nhưng nàng là một đàn bà khác hơn đàn bà thường, chỉ vừa lành bình đây thôi lại giàu kinh nghiệm về đàn ông nên không bồng bột được. Nàng phải để ra ngót ba tháng trời để tận yêu Ngọc thì biết nàng ít sôi nổi tới mức nào.

Liên đôi yêu, thích phiêu lưu trên đường tình thử xem sao, nhưng cái đôi của nàng là cái đôi của người lớn, người đôi còn giữ thể thống được, chứ không kêu gào đòi ăn như trẻ con.

– Ngay lưng một lát cho khoẻ cái coi ! Đêm rồi, Liên thức may đến một giờ khuya.

Nói rồi nàng chống tay để rồi nằm xuống, đầu gối lên một chỗ đất lồi, cồm cộm dưới tấm bố. Nặng lòng qua tầng cao su thưa như thêu hoa trắng lên áo đen của Liên và lần đầu tiên Thịnh mới thấy tất cả vẻ đẹp của nàng khi mà dáng nằm của nàng trình diện trung thành sự khéo tạc của thân thể nàng.

Chàng say sưa nhìn bạn đang ngửa mặt lên trời xem mây bạc trôi qua kẽ lá, chàng ngấm quên thôi nước da trắng của bạn nổi bật lên màu đen huyền của y phục.

Liên, nàng đang sung sướng như chưa bao giờ được sung sướng, nhìn lên ngọn cây mà vẫn biết có kẻ đang ngắm nàng, đang thèm muốn nàng, đang yêu nàng với tất cả sự sôi nổi của buổi vỡ lòng.

Ngọc đã có kinh nghiệm về đàn bà, nàng ở chung, quan sát chồng và nhận được điều đó. Nhưng Thịnh thì còn nguyên vẹn con trai. Cả hai người đều kinh nghiệm như nhau cả thì yêu nhau sẽ bớt thú nhiều lắm. Chinh phục được một trinh nam, Liên có cảm giác rằng nàng sẽ hạnh phúc y hệt như nàng còn trinh nữ và được một bạn trai kinh nghiệm chinh phục.

Trong tình yêu, bị người kinh nghiệm chinh phục hoặc chinh phục được người vỡ lòng, cả hai trường hợp ấy đều huyền ảo y như nhau. Nếu cả hai đều đồng hiểu biết, đồng tài năng, hoặc đồng mù mờ như nhau thì có thể nói là không còn thú vị gì nữa cả.

Nhờ kinh nghiệm, Liên đã biết rõ rằng tất cả thú vị của yêu chỉ nằm trong thời kỳ từ buổi sơ giao đến lúc hai người tình ở trong tay nhau. Từ lúc đó về sau thì sẽ không còn gì nữa cả.

Yêu, không phải là được, mà là bồn chồn, nao nức, hờn dỗi, ghen tức, đau khổ cho đến đổi cái tan nát của lòng, sau ngày đoạn tuyệt, cũng còn thú hơn sự ăn ở với nhau một bọc.

Nàng khôn ngoan muốn tận hưởng cái giai đoạn tiền luyện ái ấy và mong nó càng kéo dài càng hay. Trong trường hợp này, nàng được hưởng thêm sự vụng về ngộ nghĩnh, sự nhút nhát dễ mê của Thịnh và hi vọng gã si tình tập sự ấy hành động càng chậm, càng có lợi cho nàng.

Trên trời, mây đã trôi hết. Nền trời sạch trơn và tự nhiên, bóng mát dưới này đậm đen lại vì nắng nhiều. Hoa nắng trên áo Liên càng trắng hơn và Liên phải híp mắt lại vì một giọt nắng lớn vừa chảy xuống mặt nàng.

Thình đưa hai hàn tay ngửa ra hứng lấy giọt nắng ấy cho Liên khỏi bị chói. Thình linh cảm thấy một màu đen trước mắt, Liên đoán biết cử chỉ che chở của bạn, mỉm cười nhưng không mở mắt ra.

Không biết bao nhiêu lần, Thình như bị đôi môi hương tự nhiên của nàng thôi miên và lồi đầu xuống, và không biết bao nhiêu lần sự sợ hãi kéo chàng trở lại.

Nắng bùm trong tay, tràn trề ra, chảy xuống. Nhưng mặt trời đã xê dịch ít nhiều nên giọt nắng chỉ rơi trên tóc Liên thôi.

– Liên ơi !

– Gì anh ?

– Liên à !

– Có phải đó là một điệp khúc hay không mà anh cứ lặp lại mãi ?

– Phải rồi, anh vừa chụp được một giai điệu trong không trung. Giai điệu ấy dường như là tiếng hát của tóc Liên, của môi Liên. Và anh sẽ sáng tác một bản nhạc quanh giai điệu ngân ngủi đó Liên à !

- Giai điệu đó có hay hay không anh ?
- Đảm bảo là “giai” thì hẳn phải hay chứ.
- Đâu anh ca em nghe thử xem.
- Là là là là lá la là lả...
- Hát bằng lời kia chứ.
- Chưa có lời. Nhưng nhạc không cần lời mới hay, lắm khi lại cần không có lời.
- Không có lời thì ai còn hiểu cái gì.
- Vẫn hiểu được.
- Thí dụ như giai điệu anh vừa tìm thấy đây, nó nói lên những gì ?
- Nó gợi hình ảnh một thành phố hoang tàn La-Hy với những pho tượng cẩm thạch tuyệt tác. Thân thể của Liên nhắc người ta nhớ cảnh ấy và nhạc phụ họa theo đề ca ngợi cảnh ấy và ca ngợi Liên.
- Liên không thấy như vậy chút nào hết.
- Kể ra thì cũng hơi khó hiểu. Bởi vậy anh chỉ muốn làm họa sĩ hay nhà điêu khắc thôi, từ ngày gặp Liên, như là từ nãy đến giờ. Nếu được cái tài của hai thứ nghệ sĩ tương đối dễ thấy tài

đó, anh sẽ họa giọt nắng rơi lên mặt em, làm cho em híp mắt lại, đôi môi hồ cười như là nhột nhột buồn buồn vì sự đụng chạm nhẹ nhàng của ánh sáng trên da mặt em. Hoặc là anh sẽ tạc tượng em đang nằm, tượng em sẽ khéo không thua gì tượng phụ nữ La-Hy chút xíu nào hết. Sao trời lại sanh em ra ở Việt Nam là xứ không chơi tượng đá ?. Bàn tay, trời, nội cái bàn tay của em là cả một bản nhạc rồi..

Thinh không còn ở đó nữa, chàng đã lạc vào một thế giới thần tiên nào đông đúc những âm thanh, những pho tượng cẩm thạch, và nhờ thế mà chàng quên sợ hãi, dám cầm lấy tay Liên.

Bấy giờ, chàng sung sướng cực độ, sống miên man trong vẻ đẹp lý tưởng và Liên chỉ là cái cớ nhỏ nó tháo chốt cho sự cực độ cảm thán ấy thôi.

Liên chỉ là một người thường. Nàng không bay theo lên mây với người nghệ sĩ, mà chỉ thấy sung sướng những sung sướng thấp là mặt đất của con người thường thôi.

Nàng nhắm mắt lại để lắng nghe cái cảm giác mê mê không tìm được lúc Ngọc nắm lấy tay nàng trên bến Cừ Long, và hoàn toàn toại nguyện vì cảm giác thần tiên này kéo dài lâu quá, suốt buổi xuất thần của người nghệ sĩ.

Khi mà Thinh từ trên chín tầng mây nghệ thuật hạ xuống bên người đẹp, khi mà con người thường trong con người nghệ sĩ ấy nâng đầu bạn lên thì bấy giờ Liên đã nghe hết rồi. Hết rồi giấc mơ huyền diệu, hết rồi những giây phút nửa tỉnh nửa say

mà nàng nghe cả thể xác lẫn tâm hồn như nhẹ lâng lâng, lững lờ trong hư ảo.

– Em !

Thinh gọi thì thầm, môi lướt qua bên tai bạn, và Liên bá lấy cổ Thinh mà gọi :

– Ngọc !

Cả hai đều chung hứng sau tiếng gọi bất giác tự tiềm thức người gọi vọt ra. Thinh mỉm cười thầm, ngờ Liên quen miệng như ở nhà. Nhưng Liên thờ người ra, ngẩn ngơ tự hỏi sao nàng lại gọi như thế.

Khi bị Hồ đập liều vùi hoa, nàng đau xót quá cho thân phận nàng, nên chỉ nghĩ đến nàng thôi. Nhưng giờ thì gương mặt của Ngọc lại hiện ra trước hết, giữa lúc Thinh ôm nàng trong tay. Gương mặt của người bạn tốt bụng có công đeo đuôi, nâng đỡ nàng từ bao lâu nay, sao như là đang chau mày đau khổ trước sự phản bội của nàng.

Nàng lành tâm bịnh bên cạnh người ấy, bắt đầu làm quen lại với tình yêu trong tay người ấy, người ấy đã chiếm một chỗ ngồi lớn quá trong lòng nàng nên tự nhiên là nàng gọi tên hắn, không sao khác được.

– Anh đây chứ, em. Ngọc đã xa rồi, giờ đây chỉ có đôi ta thôi.

– Ừ, chỉ có đôi ta thôi. Thinh ơi, Liên đã phản bội Ngọc.

– Anh không hề xui đại Liên. Anh không biết Ngọc, không muốn biết có Ngọc trên đời này. Anh yêu Liên, chỉ biết có Liên thôi. Liên có vui lòng tạm biết chỉ một mình anh trong giây phút này hay không ?

Liên xoa đầu bạn mà rằng :

– Không muốn cũng không được. Ừ, Liên chỉ biết có một mình anh thôi, và sẽ chỉ biết như vậy mãi, bởi vì Liên không còn mặt mũi nào mà trở về với Ngọc nữa hết.

Trên kia, một con chim hít cô kêu nghe rất xa vắng, xa lắm, xa như là Ngọc và nàng kể từ đây.

– Ta ăn phân nửa, còn phân nửa chiều ăn.

– Chiều ăn ? Anh định ăn rồi thì về Sài Gòn.

– Bộ anh điên hay sao mà muốn lợi nắng vào giấc trưa như vậy.

– Anh cũng sợ nắng lắm, nhưng không hiểu sao tự nhiên khi không mà anh nghe muốn về ngay.

– Không được, có về cũng phải đợi trời dịu một chút lồi bốn năm giờ gì đó tùy anh.

– Nhưng anh lại có chuyện phải về.

– Anh nói láo rất dở. Nhưng thôi, nếu anh cố nài về thì về vậy. Nhưng anh hay đổi ý bất thần lắm phải không ?

– Ừ ... ừm ... Có lẽ.

– Em đọc sách nghe nói bọn văn nghệ sĩ các anh hay bốc đồng như vậy, quả chẳng sai. Em không biết đến ngày nào thì anh bỗng nghe không yêu em nữa.

Thinh vừa cười vừa ẵm Liên để trên chơn chàng, hôn lên tóc bạn và đáp :

– Không bao giờ hết yêu Liên được. Liên đẹp như thế này, và yêu anh như thế này, làm sao mà anh hết yêu Liên được.

Sự lo lắng vừa mọc mầm của Liên nhờ âu yếm này mà mất đi. Sung sướng, nàng dựa đầu lên ngực bạn, lắng nghe tiếng tim chàng đập, tiếng lòng chàng thì thầm rồi ước rằng một thiên tai gì xảy ra ngay trong lúc ấy, làm cho mọi sinh vật đều ngưng sống. Thà là chỉ hưởng bấy nhiêu đây thôi rồi chìm trong thế giới u minh còn hơn là ngày kia sẽ phải tỉnh mộng.

– Thinh !

– Liên !

– Có yêu em hay không ?

– Nhiều thật là nhiều.

– Nhiều bao nhiêu ?

– Ngàn cân.

– Cân ta hay cân Tây ?

– Cân Huê kỳ

– Cân Huê kỳ nặng hơn cân Tây hả ?

– Không biết, chỉ biết là ngày xưa ta có cái gì ngon thì bảo là của Tây ! Ồi Tây, mận Tây, mía Tây, giờ thì họ nói : Ồi Huê kỳ, xoài Huê kỳ. Huê kỳ có nghĩa là số đánh về sự tốt, sự lớn.

– Tim anh là tim ta, tim Tây hay tim Huê kỳ ?

– Tim không có quốc tịch. Hay nói đúng hơn, tim anh mang đủ cả quốc tịch, tim anh là tim nghệ sĩ, nghệ sĩ ta, hay nghệ sĩ Nhựt Bồn, nghệ sĩ Tây Ban Nha gì cũng giống như nhau cả.

Liên đưa tay bá lấy cổ Thịnh kéo đầu chàng xuống cho môi chàng chạm mặt nàng và nói :

– Tim nghệ sĩ yêu nhiều lắm, yêu giỏi lắm, nhưng chắc không yêu bền đâu.

– Bền hay không chỉ có trời mà biết, vì trong giờ phút này chính anh cũng không đoán được rồi sau sẽ ra sao. Nhưng có cần gì điều ấy hay không ? Ta yêu nhau rất nhiều hôm nay thì

đủ cho hôm nay, tôi gì phải lo chuyện sẽ tới cho một trí, cho phải bận lo âu.

– Nhưng Thịnh ơi, Liên không thể nghệ sĩ như Thịnh được. Liên cần phải được yêu mãi, nói rõ hơn, được Thịnh yêu mãi. Đời người là hồng cả.

– Sao lại hồng. Có chán vạn cô gái mà thuở thanh xuân đã ba bốn lần yêu đó thì sao.

– Họ khác, Liên khác.

Nàng không nói thật được những bước phiêu lưu của nàng. Và Ngọc hay Thịnh là cái bên nước cuối cùng mà nàng phải đậu lại, không thôi thì cả đời cứ trôi nổi bình bồng ngoài khơi.

Nếu mối tình của Thịnh mà bấp bênh như vậy, nàng lui về với Ngọc được hay không ? Không, đã hết rồi. Thế nào rồi Ngọc cũng sẽ biết. Chín kiếp tu của nàng, chín kiếp bao bọc của Ngọc kể như là uổng công ngàn năm khổ hạnh. Nếu Ngọc có tha thứ đi nữa thì chính nàng cũng không còn mặt mũi nào.

Thuyền tình ra khơi chuyến này sẽ lênh đênh mãi mãi tới các chơn trời góc bể đầy đầy sóng gió.

– Thịnh ơi, Liên gọi bạn mà nước mắt chan hòa, nếu Thịnh thật dạ yêu Liên thì ta nên thành vợ chồng với nhau; Liên sẽ dứt với Ngọc dễ dàng để chánh thức ăn ở với Thịnh.

Thình sợ hãi nói :

– Hãy khoan, sao Liên lại vội thế ? Vợ chồng là việc quan trọng.

– Phải, nhưng Liên ngỡ trước khi yêu Liên, Thình đã xét kỹ.

– Ủ, anh đã xét kỹ về người của Liên, về tình của ta, xem ta có nên yêu nhau không. Nhưng anh muốn nói quan trọng là quan trọng ở nơi khác kia. Anh cần xét lại xem anh có đủ điều kiện lập gia đình hay không đã chứ.

– Em sống kham khổ giỏi lắm.

– Nhưng anh thì không, anh lại không thể để em kham khổ một mình.

– Em kham khổ một mình còn hơn là... còn hơn là..

Nàng nghẹn ngào không nói thêm được.

– Hơn là sao em ?

Liên nức nở khóc, Thình thương quá, siết chặt bạn trong tay chàng.

– Mới yêu đáng lý thì vui vẻ, lại khóc như là đã giận nhau, xa nhau. Thôi, không về Saigon nữa, ở đây tới chiều tới tối, Liên có vui lòng nín đi hay không.

Liên mỉm cười mà nước mắt còn đầm đìa.

– Cảm ơn Thịnh đó. Nhưng giả thử ta yêu nhau cho tới buổi chiều của cuộc đời ta thì hay cho Liên biết bao nhiêu.

– Xin hứa.

– Một lời hứa suông của nghệ sĩ bằng sao được một cuộc hôn nhân.

– Nhưng ăn ở với nhau một nhà, một năm sau vẫn cứ rã ra được kia mà, khi ta hết yêu nhau.

À, thì ra vậy, Liên bây giờ mới nhớ sự lại điều đó.

Nàng lại nhớ ra rằng cho đến cả một tờ hôn thú hợp pháp hẳn hoi mà còn không cột được hai người với nhau cho đến trọn đời.

Chỉ có ý chí của đôi bên, ý chỉ tha thiết muốn ở đời với nhau, như là Ngọc và một cô Liên biết điều, không lãng mạn, chỉ có cái ý chí ấy mới là một thứ xi măng bền vững.

Và yêu nhau thì cứ yêu, được bao nhiêu thích bấy nhiêu, không cần biết có ngày mai, tận hưởng những giờ phút đang có, không thôi thì đừng yêu, đó là một thứ triết lý ái tình mà Liên vừa phát kiến.

Tự nhiên nàng vui vẻ trở lại, thấy nắng như là nhuộm hồng vạn vật ở bên ngoài vũng bóng mát mà đôi bạn đang tắm,

Bây giờ những chiếc xe của những đám người tới sau họ, đậu ngoài mé vườn cao su đã lần lượt ra về hết.

– Tận thế rồi Liên ơi, và trên quả địa cầu này chỉ còn có đôi ta thôi.

Thinh vừa nói vừa hôn vào má Liên một cái.

– Đừng, còn chim nữa, em mắc cỡ với chim chết đi được.

– Chim, chúng nó còn yêu nhiều hơn mình nữa...

– Em thấy trong sách, họ nói chim và các loài vật khác yêu nhau là yêu trọn đời, không hề xa nhau, có phải không anh ?

– Phải.

– Như vậy, mình thua chim.

– Thua hay hơn ?

– Thua chứ.

– Cho là em nói đúng đi. Nhưng người không nên cố ăn ở cho bằng loài vật.

Tàn cao su thừa dột nắng. Nắng nơi khoảng trống xa lại tạt vào đây, khiến má Liên hây hây ửng đỏ, Thịnh ngấm bạn không biết chán, ẵm nàng trên tay mà nhìn xuống như là một bà mẹ nhìn đứa con mà bà đang cho bú.

– Chùng nào mình gặp nhau nữa em ?

– Không biết, em bận lắm. Càng bận hơn vì hôm nay em bỏ bê công việc nhiều lắm.

– Nhưng phải tận dụng những ngày Ngọc đi vắng chứ.

– Ừ, thôi thì ngày mai em đến nhà anh.

– Vào giờ nào ?

– Trưa, khoảng ba giờ.

– Tốt lắm, rồi ta đi ăn cơm tối với nhau,

– Nhưng anh chưa cho em biết địa chỉ.

– Em đi từ trên xuống ngã sáu Quẹt-Đon, qua khỏi rạp Kinh Đô, gặp ngõ hẻm độc nhứt thì vào đó số 149/A2. Anh nghĩ đến những ngày sau đây, những ngày mà Ngọc sẽ về, ban ngày anh bận đi dạy học, nhưng ban đêm em lại là gái có chồng, không biết làm sao mà ta gặp nhau. Anh tự hỏi không biết anh có nên thôi việc hay không ?

Liên sợ hãi nói :

– Ý chết, sao anh lại nghĩ điên như vậy ?

– Giờ anh chỉ biết có em, chỉ biết có tình yêu giữa đôi ta, ngoài ra anh không cần gì nữa cả.

Thật rõ là nghệ sĩ với cái nghĩa xấu nhứt của nó là lông bông, bất kể thực tế. Hắn yêu cuồng nhiệt, nhưng biết sự bông bột ấy sẽ kéo dài đến bao lâu, và mặc dầu không tin nơi sự bền vững, vẫn cứ liều tất cả để được hoàn toàn sung sướng trong cơn cuồng nhiệt.

Liên bỗng đâm ra sợ hãi quá con người bất định này. Nàng chỉ là một người thường trong xã hội thôi, hơi lãng mạn một tí, cái lãng mạn rụt rè của tuổi trẻ. Lãng mạn này rồi sẽ theo thời gian mà biến mất đi trong những bồn phận của một người vợ, một bà mẹ.

Tánh lãng mạn hơi hơi ấy đứng trước cái nông, cái điên của một người bạt mạng, nó bé nhỏ lại và run rẩy. Nó chóng mặt vì nghe mình ngồi cạnh một vực sâu.

Nhưng mà con người ấy quyến rũ biết bao nhiêu chính vì những cái mà Liên sợ hãi. Trèo núi phải chăng là nguy hiểm hơn là đi trên cánh đồng hiền lành; cỡi thuyền nhảy sóng có phải chăng là đáng khiếp hơn là bơi lội trong hồ tắm ? Thế mà trèo non vượt bè là cái thú vui dễ mê mà trong đời người, ai cũng ao ước được làm một lần cho biết cái cảm giác rờn rợn của việc ấy.

Vì thế mà Liên không hối hận đã phiêu lưu. Nàng cảm bằng như là đi xem một buổi xiếc để tìm cảm giác rùng rợn hoặc đi xem phim ghê sợ loại Dracula, rồi thôi, trở lại đời sống bình thường phẳng lặng mỗi khi ra khỏi rạp.

Chỉ hơi phiền là ra khỏi rạp, chiếc xe đợi nàng là Ngọc có không thể đưa nàng về nhà, và có thể nàng sẽ phải ăn quán ngủ đình cho đến trọn kiếp.

Nắng trưa và bữa ăn vừa rồi làm cho con người nặng nề ra, nên chỉ trong khi Liên nghĩ miên man thì Thịnh lim dim giây lát rồi ngủ thiếp đi.

Nàng nhìn người bạn tình và trông thấy hấn trẻ con lăm bên cạnh một ông giáo Ngọc già dặn, một con người cân từ lời, đo từ cử chỉ, bước nào vững bước nấy ; một con người nói không bay bướm, làm không ngoạn mục chút nào, một thứ công chức tầm thường, nhưng chính những con người ấy mới là những người chồng lý tưởng, mới là những người tạo hạnh phúc vĩnh viễn được cho đờn bà, mới là căn bản cho xã hội vững chắc vì họ mới là những kẻ lập gia đình và giữ vững gia đình.

Các tay hào hoa phong nhã là những người dễ thích, nhưng họ chẳng qua là cái hoa thơm phù phiếm cho vui vầy thôi chứ không phải chùm bông lúa cần thiết.

Nhưng Liên không ân hận gì cả. Hạnh phúc là làm vợ, làm mẹ trong một tổ ấm êm đềm, mà hạnh phúc cũng là cái mê mẩn ảo của mỗi tình mong manh. Sung sướng vừa vừa trong

năm mươi năm cũng không hơn được vui sướng cực độ trong năm ngày.

Nếu Ngọc tổng cô nàng ra khỏi nhà thì nàng cũng đã biết hạnh phúc là gì trong đời nàng.

Đó là ngụ ý biện của một kẻ đã trót liều, nói ra cho an lòng mình, cho đỡ lo cái bước phong trần về sau.

Ngồi một mình buồn quá, Liên cũng nằm xuống, gối đầu lên bụng Thịnh rồi lưu lạc trong giấc ngủ hồi nào nàng không hay.

Khi họ giật mình thức dậy thì mặt trời là một cục lửa đỏ đang đốt đầu rừng hướng Tây, tức hướng Sài Gòn.

Xe của bọn đi chơi mát đợt chiều, đậu đây ngoài mé sở cao su.

Thức mà không dậy, Ngọc kéo Liên lên, đặt đầu nàng trên cánh tay của chàng, vuốt tóc trán bạn và nói :

– Anh chỉ muốn ở luôn nơi đây thôi.

– Anh thay đổi như chong chóng ấy. Khi trưa vụt thành lính đòi về ngay, giờ lại muốn ở.

– Tại anh hứng như vậy.

– Hứng hay ứng ?

– Ứng là gì anh không hiểu ?

– Những người đồng cốt, khi không vụt ợ, ngáp, rồi nói xàm, tự xưng là ông này bà nọ. Họ nói đó là ông, hoặc bà ứng lên nơi người của bọn ấy. Anh thì ông nào, bà nào ứng lên vậy ?

– Ông lười biếng,

– Ngọc không bao giờ lười biếng như anh. Anh ấy thức là dậy ngay để tập thể thao.

– À, anh quên hỏi đến... ư... đến...anh Ngọc mà anh đã có lỗi nhiều. Ngọc là người thế nào ?

– Ngọc là một người mẫu mực, trông thấy là phải nể ngay và ở chung lâu ngày, không sao không kính phục được.

– Nhưng sao em lại yêu anh.

– Ấy thế. Không thể không kính phục Ngọc được, nhưng cũng không thể yêu anh ấy được.

– Thế nào mới đáng cho em yêu ?

– Như anh vậy.

– Hân hạnh, nhưng anh không tự biết anh. Đâu em thử làm tấm gương cho anh soi xem nào.

– Anh lười biếng, anh bất định, anh bạt mạng, anh hoang phí, anh ở dơ, anh nói hay, anh tài hoa và nhút là anh yêu nhiều, yêu bông bột.

– Ngọc yêu như thế nào ?

Liên muốn đáp “em chưa được anh ấy yêu lần nào” nhưng không muốn bị Thịnh xem rẻ, nàng đáp theo sự đoán biết của nàng :

– Ngọc yêu một cách cổ điển như... như... một ông giáo.

Thịnh co tay lại, kẹp đầu Liên rồi hôn lên trán nàng, chàng nói :

– Anh ở dơ, hôn em em có nhòem không ?

– Thôi, ta về thôi chớ.

Nói xong nàng thoát ra khỏi cái siết của bạn rồi lồm cồm ngồi dậy, mò tay trong giỏ để tìm gương, bàn chải, hàu sửa lại đầu tóc rồi bù.

Chiếc áo dài của nàng máng trên một cái máng ứng dụng làm bằng một nhánh cây khô cột dây gai treo lên một nhánh cao su thấp, bay phất phơ trong gió, thoạt trông cứ ngỡ đó là ai chết treo.

Vừa chải tóc, Liên chợt thấy hình ảnh ấy nên nàng rung mình một cái; chỉ bây giờ nàng mới sực nhớ rằng mối tình này không có ngày mai, và nàng đã mạo hiểm quá sức. Một ngày kia có thể nàng sẽ đến phải treo cổ như thế này. Thinh cũng với lấy áo sơ mi mặc vào, chon xỏ vào đôi giày để ngoài tấm bố, tay chải tóc bằng bàn chải của Liên.

Xong đâu đấy, Liên gom những món đồ nho nhỏ lật vật ấy đem ra xe, còn Thinh thì lui cui xếp tấm bố. Chiếc xe hai ngựa lại càng chúi mũi dưới sức nặng của hai người và họ lướt qua trước mắt kinh ngạc của bọn bên ngoài, bọn chủ của những chiếc Mercedès, chiếc Corvair, bọn này ngẩn ngơ tiếc cho con người xinh đẹp như Liên mà chỉ được đi chiếc xe “song mã” móp vè ấy thôi.

Như khi sáng, khi họ tới Saigon, Thinh để bạn trước đầu ngõ hẻm đưa vào vườn Bà Lớn và Liên đi xích lô đạp về Da Bà Bàu

Lúc gần đến nhà, người thiếu phụ bỏ phế công việc nhà ấy mới dâm sợ. Ngọc đi Nha Trang, xóm giềng không ai hay biết cả thì sẽ không cười chê gì nàng đã đợi chồng vắng nhà để đi te te suốt ngày.

Nhưng bà mẹ ở trước mặt thì không sao mà giấu được. Bà mẹ ! Người bảo vệ đạo đức của con cái mãi cho đến lúc con gái họ đã gần làm sui mà họ còn đeo đuôi theo để giữ gìn, bà mẹ ấy hôm nay lo lắng đến đâu khi thấy nàng đóng cửa suốt ngày ?.

Có thể khi sáng, bà đã lo sợ hết hồn mà nghĩ đến một chuyện không hay, là nàng đã quên sinh trong nhà đóng kín ấy, nhưng không dám động cửa làm ồn, sợ chòm xóm chú ý đến rồi bàn tán ra vào, rắc rối thêm.

Có thể như vậy lắm, vì bà Cai đã đoán biết phần nào tình trạng không được êm ấm bên gia đình nhỏ của nàng, mặc dầu thỉnh thoảng đôi bạn sợ lậu chuyện, đã kéo qua bên ấy, và cả hai đều ra chiều âu yếm nhau lắm cho mẹ thấy mà an lòng.

Càng không dám động cửa, bà cụ có lẽ càng bồn chồn xót xa, và chắc giờ này, bà đang rình trước nhà bà. Đêm này mà Liên không về, bà sẽ không ngần ngại mà phá cửa xông vào để xem coi đứa con gái yêu quý của bà đã hóa thành cái xác chưa.

Liên hồi hộp khi đến đầu ngõ cụt, và quả thế, lúc nàng bước trở tới trước nhà thì thấy mẹ và em đang đứng trên thềm bên kia mà mong ngóng.

Trong khi Mai mừng rỡ reo lên và kêu chị vang xóm thì bà Cai ngoe nguẩy bỏ đi vào nhà.

Liên hiểu ngay rằng, giờ đã an lòng, mẹ nàng đâm ra giận nàng đã làm bà lo sợ, và bà sẽ hờn. Liên biết mẹ giống các bà cụ khác, có hờn thì hờn lâu lắm, cả tháng, cả năm, nếu không suốt đời như một vài bà cụ kia.

Nàng bước đến hôn em, Mai hỏi :

– Chị đi đâu từ sáng đến giờ chị hai ?

– Chị đưa anh hai đi.

– Làm má lo quá, sao chị không nói ?

– Ừ, chị quên nói. Để rồi lát nữa sẽ qua tạ tội với má.

– Chị hai có mua quà cho em hôn ?

– Không tiện mua. Nhưng ngày mai em sẽ có quà. Thôi để chị vào tắm cái đã.

Liên mở cửa nhà nàg, ăn qua loa chỗ bánh mì thịt quay còn lại, vì bây giờ đã đổ đèn rồi, đoạn đi tắm và thay đổi y phục. Nhưng nàg không qua thăm mẹ ngay, vì biết mẹ sẽ khiển trách việc nàg bỏ nhà lúc chồng vắng mặt, mà điều đó bà cụ không thể nói ra lúc Mai còn thức. Không thể nói, bà cụ cứ hờn và không khí giận lẫy sẽ khó chịu vô cùng.

Nàg nằm đó mà sợ hãi và bức chân dung của Ngọc treo nơi đầu giường nàg sao mà như là nhìn nàg như mỉm cười một cách mỉa mai. Khó chịu quá, Liên lồm cồm ngồi dậy, bước xuống giường rồi đi ra sau, vừa đi vừa ngoảnh lại. Nhưng mắt Ngọc cứ liếc theo nàg. Tức quá, nàg quay lại trở ra trước nhà, lần này Ngọc vẫn đuổi theo nàg bằng cái nhìn và cái mỉm cười mỉa mai của chàng. Liên rùng mình. Nhà này như là có ma và Ngọc hiện hồn về để phá quấy nàg.

Liên trở lại giường nhìn trừng trừng thẳng vào mắt Ngọc, quyết ăn thua đủ với hắn, đương đầu hắn hỏi xem sao.

Ngọc nghiêm nghị nhìn nàng, rồi bỗng buồn vô hạn. Hắn không trách móc gì cả mà chỉ thương người bạn đi gần trọn con đường, lại rẽ sang một bên cho lọt xuống vực thẳm. Chàng như nói :

– Liệu Thịnh sẽ yêu em lâu dài không ?

Liên muốn bước đến quì bên chân hắn để thú tội nhưng nàng chỉ đứng phải giường rồi té quỵ lên nệm ; nàng ôm đầu mà đau xót cho số phận khốn nạn của con người luôn luôn khổ sở vì sự chèo kéo giữa thiện căn và khuynh hướng tuột giốc.

Liên nằm đó cho tới chín giờ hơn thì đứng lên bước qua nhà mẹ, rồi gõ nhẹ vào cửa. Bà Cai như đoán biết sự có mặt của con nơi thềm nên bà từ trong buồng đi ra mở cửa ngay chớ không hỏi gì cả.

Hai mẹ con nhìn nhau rồi đâm ngượng với nhau nhưng Liên vẫn theo gót mẹ vào trong buồng.

Mai đã ngủ. Bà Cai vừa tằm trà, vừa do dự rất lâu rồi rốt cuộc nói :

– Phận gái có chồng, phải giữ cho tròn đạo làm vợ, không thì xấu hổ tông môn. Không có phép nào mà cho con vắng nhà lâu quá như vậy. Nếu nó mà biết, nội cái việc đó đủ làm có cho nó bỏ con mà má không bình vực được lời nào.

– Thừa má, con bận quá, không đi đâu được hết. Nay thừa dịp rảnh rang, con đi thăm lại tất cả bạn bè xưa nay.

– Má cũng đoán như vậy. Nhưng đó không phải là cái có con đi cả ngày. Nên phân ra mà đi nhiều chuyến thăm nhiều người. Má lo lắm con ơi, má cứ sợ....

Bà Cai ghen ngào, rung rung nước mắt. Liên biết mẹ muốn ám chỉ đến nghi ngờ của bà về hạnh phúc mong manh ở căn nhà bên kia.

Thương mẹ quá, nàng khóc òa lên, rồi hai mẹ con ôm nhau mà nức nở.

o O o

Cứ vào !

Liên đẩy cửa và khi để chơn vào nhà, bỗng nàng như bị cái gì đẩy dội ngược, ra. Cái đó là nỗi ghê sợ cho sự bừa bãi trong căn nhà này mà gối mền rơi xuống gạch và sách vở chồng chất lên giường. Không có một chiếc ghế đặt đúng chỗ của nó và chắc Thịnh không có quét nhà, lau bụi từ ba bốn tháng nay rồi.

Thịnh chắc mới thức, còn nằm vật nằm dựa nơi giường, mình cởi trần, vận xà-rông. Thấy mặt Liên, hấn nhảy xuống giường thật lẹ, chạy đi mặc áo, vừa mặc vừa nói :

– Xin lỗi quý khách nhé.

Liên mỉm cười trách nhẹ :

– Lỗi không ở sự đánh trần mà ở sự không sẵn sàng tiếp khách. Đáng lý gì Thịnh phải dậy từ lâu mà bồn chồn đợi bạn chớ !

– Dậy từ lâu thì có dậy thật, nhưng anh lười quá, mà nhớ hình như là em đã nói yêu anh cả vì sự lười biếng của anh nữa, có phải không ?

Liên không đáp, đưa mắt quan sát căn buồng có vẻ vừa qua một cơn địa chấn. Thấy chiếc dương cầm đặt dựa vách, Liên vội đòi hỏi :

– Anh cho em nghe một bản nhạc đi.

– Hừm... ừm... giờ này nóng bức quá, thật là không có hứng chơi nhạc. Anh lạ lắm là em lại có hứng nghe nhạc.

– Chính vì nóng bức nên cần nghe nhạc để được cảm giác mát mẻ.

– Chưa chắc đã được như vậy. Nếu anh đánh một bản miêu tả cái nóng trong sa mạc thì em bảo sao ?

Liên cười nói :

– Thôi thì anh đánh bản gì tùy anh, mà phải nghe cho mát để em khỏi khát nước, nhà này xem ra không có nước uống.

– Anh định mời em đi giải khát đây.

– Xin tha. Không lẽ chạy lên đến bót giếng nước để uống cà-phê đá, còn các quán gần đây nguy hiểm lắm, em không muốn bị người quen bắt gặp đi với anh.

Thình uể oải đứng lên, đi lại kệ để tìm bản nhạc ký.

– Kể ra, -chàng nói- những điệu nhạc êm xuôi không thiếu gì. Tây ta gì cũng có, nhưng anh xin tặng em một bản mà anh vừa sáng tác. Anh phổ theo một bài thơ tình cảm của ta.

Khi mà những tiếng đàn đầu tiên nổi lên, Thịnh như lạc loài trong cái thế giới mà hắn đã tạo nên trong bản nhạc ấy. Hắn không còn biết có người đẹp đang ngồi bên cạnh hắn nữa, và mãi cho đến khi đánh xong bản nhạc rồi mà hắn vẫn ngồi đó mà mơ màng.

Liên hỏi :

– Nhạc gì vậy, em không nghe mát lắm.

Thịnh giật mình day lại và như mới thấy Liên lần thứ nhứt. Chàng nhìn sững bạn mà ngạc nhiên giây lâu mới đáp :

– Không nghe mát à ?

– Em muốn nghe lời.

– Ôi lời mà có ăn thua gì. Nhạc hay hay không là ở chính điệu nhạc ấy chứ.

– Nhưng em dốt nhạc nên phải nghe lời mới cảm được.

– Đây bài thơ mà anh đã theo đó mà phổ :

Anh chỉ có một tình yêu thứ nhứt
Anh cho em kèm với một lá thơ
Em không nhận và tình anh đã mất
Tình đã cho không lấy lại bao giờ.

Thư thì mỏng như suốt đời mộng ảo
 Tình thì buồn như tất cả chia ly
 Giấy phong kỹ, mang thâm trong túi áo,
 Mãi năm lần viết lại mới đưa đi.

Lòng e then cũng theo từ vụng dại
 Tới bên em chờ đợi mãi không về
 Em đã xé lòng non cùng giấy mới
 Mây đầy trời hôm ấy phủ sơn, khô.

– Hay, hay lắm.- Liên reo lên.

– Cái gì hay lắm ?

– Bản nhạc hay lắm.

– Lời thơ này làm cho bản nhạc khi nãy hay à ?

– Phải

– Lạ quá.

Thình nhìn Liên mà mỉm cười. Liên, -Thình nghĩ- quả thật chỉ một người thường như nó đã nói. Một người thường thì thủ phận làm vợ, làm mẹ có phải hơn không ? Nó phải sống theo cái nếp sống cổ điển và ngăn nắp của chồng nó, chớ chạy theo bọn ta bà của mình không có lợi gì cho ai cả. Đau khổ của tình yêu, ngày kia không giúp nó trở nên vĩ đại được, mà sung sướng của tình yêu bây giờ, cũng chẳng giúp mình làm nên trò trống gì.

– Đầu anh đọc lại hai câu thứ ba, thứ tư và hai câu chót em nghe coi :

Em không nhận và tình anh đã mất
Tình đã cho, không lấy lại bao giờ

Em đã xẻ lòng non cùng giấy mới,
Mây đầy trời hôm ấy phủ sơn, khô.

Liên lắm bầm đọc thuộc lòng mấy câu thơ chớ không học hát
vì nàng bận nghiền ngẫm những lời thơ ấy.

Giá thử chữ EM, đổi thành ANH và ngược lại thì lời thơ ấy
nói được tình cảnh của nàng.

Ngọc đã không nhận tình yêu của nàng, nên nàng mới phải
phiêu lưu. Nhưng quả nàng không quên Ngọc được. Nếu quên
nàng đã chẳng ngậm ngùi khi nghe lời than của người si tình bị
thờ ơ, bị hắt hủi trên đây.

Nhưng nàng muốn quên Ngọc hẳn đi, nên chi Thịnh vừa đến
bên nàng, cúi xuống hôn nhẹ lên tóc nàng là nàng ngược lên
và bá lấy cổ hắn ! Yêu đương này sẽ giúp nàng khỏi nghĩ đến
người chồng mà nàng đã phản bội, người chồng mà nàng đã
trao hột mối tình thứ nhứt sau lúc hồi sinh và không bao giờ
ngươi tình yêu vừa chớm với hắn.

– Thinh ơi ! Hôm nay ta nên yêu nhau cho thật nhiều, vì hai lẽ : Mai này Ngọc về ta khó lòng gặp nhau thường được. Và ta lại nên yêu nhau thật nhiều để bù lại sự vắng số có thể xảy ra của mối tình của ta.

Thinh cũng nghĩ y như vậy về điểm thứ nhì. Chàng thấy Liên không còn hấp dẫn, không phải vì Liên kém đẹp, trái lại nữa, mà vì chàng không tìm được một tâm hồn đẹp trong cái thân thể tuyệt mỹ ấy.

Sau giờ chơi vui trong ngây ngất của yêu đương, Liên ranh mãnh cười hỏi :

– Nếu Ngọc biết, rồi bỏ em, em sẽ đến đây mà ở với anh, được chứ ?

Thinh sợ hãi vội ngăn :

– Sao Ngọc lại biết được ? Liên đừng có liều mà làm đổ vỡ cảnh êm ấm nơi nhà Liên.

– Em thì có êm mà không ấm. Nhưng sao Thinh lại hoảng hốt lên như vậy ?

– Là vì ơ...hơ... Thinh chưa tính lập gia đình.

– Không cứ thế có một người đàn bà vào đây là có nghĩa lập gia đình.

Thình bí lỏi, không biết trả lời ra sao. Thật ra, nếu Liên ở đây, chàng sẽ thích lắm, ít lắm là mấy tháng đầu. Nhưng chàng cứ sợ, nỗi sợ không rõ nguyên nhân lắm, sợ khó rút về sau, hay sợ mang tội đã quyến rũ vợ người ?

Nếu Liên là gái thơ, hay là một thiếu phụ chưa dạn gió dày sương, chắc nàng đau xót lắm trước thái độ của Thình. Nhưng may quá, Liên đã biết xem nhẹ những chạm va tình cảm nhỏ nhỏ, những hắt hủi của người và của đời.

– Liên ơi, bây giờ ta hưởng cái gì cho thật vui nha Liên ?

– Rất đồng ý với Thình. Nhưng Sài Gòn này còn gì cho thật vui mà ta chưa biết đâu. Vả lại cái vui chỉ ở trong lòng thôi, Thình à. Thôi thì ta cứ cổ điển vậy, đi ăn cơm tối rồi về.

– Không xem chiếu bóng sao ?

– Liên ở khuya quá bất tiện. Thình ăn bánh mì với thịt

– Sao lại không, nhưng không lẽ ra hiệu lại chỉ ăn bánh mì thịt nguội rồi thôi.

– Liên vừa đổi ý, muốn ta ăn ở nhà. Liên muốn sống thật nhiều giờ với Thình, đi ra ngoài là ta không sống với nhau nữa.

– Hay, hay như thi sĩ. Nhưng em phải chịu khổ dịch đi mua thức ăn.

o O o

Qua ngày thứ ba, Liên vẫn rảnh rang nhưng không hẹn với Thịnh. Chiều hôm nay Ngọc về và nàng muốn được trong sạch, ít lắm là một ngày, cho tội lỗi xa bớt đi, hầu bớt ngượng với Ngọc.

Người ta ăn chay năm đất ba ngày trước khi giao cảm với Thánh Thần, Tiên Phật, thì nàng cũng phải chay lạt một ngày cho bớt xấu hổ với chính nàng.

Chiều hôm ấy, Ngọc về đúng y vào giờ đã định. Ngọc quả thật là một con người mực thước, không hề sai chạy lần nào về cái gì hết.

Có lẽ đây là dịp mừng to nhất trong đời bà Cai. Bà, một người không hề ra khỏi cửa, từ khi dọn nhà xuống xóm này, lại dẫn bé Mai ra đầu ngõ để đứng ngóng mong một tiếng đồng hồ trước giờ về biết trước của Ngọc.

Thấy dạng Ngọc từ đằng xa đi bộ tới, sau khi xuống xe buýt, cả hai mẹ con reo lên và Ngọc ngạc nhiên trước lời thăm hỏi lẫn xăng của bà mẹ vợ.

Chàng không thể biết được nỗi lo sợ của bà lúc chàng vắng mặt, lo sợ con gái bà lạc bước mà hại cho tương lai nó. Những buổi đi về khả nghi của Liên khiến bà không yên lòng.

Ngọc trao quà – quà mua ở chợ Saigon – cho Mai rồi mẹ vợ và chàng kể chuyện trò vui vẻ cho đến trước nhà.

Liên cố làm lụng thật nhiều ngoài sau và chỉ chạy ra cửa vào phút chót, tay và mặt lấm dầu lọ và mỡ, nhìn cả ba, nhoeo miệng cười một cái cho ra vẻ cũng mừng chồng về, rồi quày quả lui ra sau như thẹn với thiên hạ vì mặt lọ lem

Nàng ngượng quá và xấu hổ quá, như là mặt nàng bị vấy máu của con thần lằn trắng. Liên nhớ lại câu chuyện thần lằn trắng mà các nữ sinh hay kể cho nhau nghe để rồi đặt câu hỏi : “Chuyện ấy có thể có được hay không ? ” Và mong được ai xác nhận hay đính chánh cho họ an lòng.

Tục truyền rằng ngày xưa, các anh chồng ghen, anh nào cũng nuôi một con thần lằn trắng, loại thần lằn da thịt trong bóng tối có thể trông thấu suốt ruột gan của chúng nó. Họ nuôi giống thần lằn ấy toàn bằng chất hồng đơn rồi đứng ngày tròng ngủ, họ thích huyết thần lằn, dùng huyết ấy để làm cục đá thử vàng, thoa lên cổ tay vợ họ. Chị vợ nào trung thành với các đức phu quân thì máu thần lằn sẽ trôi đi lúc được rửa bằng nước. Trái lại chị nào ngoại tình thì giọt máu ấy dính khấn vào da cổ tay, không thể nào tẩy được cả.

Liên biết rằng đó là chuyện nói lẽ để nhát đàn bà, nhưng cứ sợ, mặc dầu nàng không bị bôi huyết thần lằn trắng bao giờ cả.

Nàng sợ đôi con mắt quan sát của Ngọc nó sâu sắc như là hai ngọn đao bén ngọt, nàng sợ sung sướng nơi lòng nàng lộ ra trên gương mặt nàng nó như là cái mặt đồng hồ ghi chú mọi biến đổi bên trong.

Việc bôi mặt lọ lem của nàng, có hai mục đích : có cớ mà trở vào ngay, khỏi đón tiếp chồng ngoài cửa lầu lắt mà lòi cái lạnh lùng của nàng ra ; che được phần nào sự bép xép hớ hênh của gương mặt nàng.

Bưng ly nước chanh lên cho Ngọc đang thay y phục trong buồng, Liên hỏi cho có chuyện :

– Anh đi xe có mệt lắm không ?

– Mệt, anh bình...

Liên chưng hững, nhìn lại chồng thì quả thấy mặt Ngọc bơ phờ. Khi này chàng đã cố gắng vui với mẹ vợ và em vợ nên Liên nhìn vội vàng không hay biết gì cả.

Hoảng hốt nàng hỏi lảng xảng :

– Anh bình từ hồi nào và bình làm sao ? Sao anh không xin về trước ?

– Chỉ sốt sơ thôi, từ hôm qua ; thấy còn chịu đựng được anh không muốn trao gánh nặng cho những bạn đồng đội.

Ngọc uống rốc ly nước chanh, nghe sung sướng lắm rồi đi rửa mặt vội vàng, đoạn trở lên nằm trên giường của Liên.

Bữa cơm tối hôm đó, Liên ăn có một mình, Ngọc đòi ăn cháo hoa, nhưng cháo nấu chưa nhừ.

Khi nàng dọn dẹp xong thì cháo đã nát biến, hấp với ý thích của Ngọc. Nàng múc cháo, lấy sữa đặc ra rồi mời Ngọc.

Nhưng Ngọc chỉ ư ư mà không mở mắt. Nàng nhìn rõ lại thì mặt Ngọc đỏ như uống rượu. Sờ tay lên trán bạn, thì Liên nghe nóng như lửa đốt gần đầu đó.

Chắc Ngọc cảm nắng, Liên vội vàng mặc áo rồi chạy đi mua vài viên át-bi-rin. Nàng phải ngâm thuốc rồi cạy răng Ngọc mà đồ vì đánh thức bạn mãi mà không hiệu quả.

Mặc dầu không còn mong chuyện lâu dài với Ngọc, Liên vẫn sốt ruột. Nhưng nàng chỉ biết chờ cho thuốc thấm chớ không sao hơn được.

Độ già nửa tiếng đồng hồ sau, Ngọc kêu nước, Liên vội đi làm vừa lòng bạn và sờ thử thì thấy nhiệt độ đã giảm. Nàng hỏi :

- Anh nghe thế nào ?
- Nghe dễ chịu. Chắc anh cảm nắng, cảm sương.
- Em cũng nghĩ như vậy.

Ngọc chống tay muốn ngồi, nhưng không được. Liên vừa đỡ bạn, vừa nói :

- Anh cứ nằm đây, dậy làm gì ?

Nàng ngỡ Ngọc muốn ra ngoài trước như mọi đêm. Nhưng Ngọc cắt nghĩa :

– Anh ra sau một chút.

Liên đỡ Ngọc dậy và thấy bạn sao đi trông bộ tịch yếu đuối lắm. Nàng bước theo vịn Ngọc, nhưng Ngọc không cho.

– Cám ơn em, nhưng để anh đi một mình.

Giây lát sau Ngọc trở lên, vẫn run rẩy và khi bước gần tới giường thì thỉnh thoảng chới với tay rồi ngã quỵ xuống gạch. Liên mất cả hồn vía chạy lại đỡ bạn và nói :

– Thấy không, phải anh để em vịn cho mà đi thì có đâu...

Nhưng không sao nàng đỡ Ngọc cho nổi. Ngọc nặng năm mươi chín kí-lô, còn nàng thì mảnh mai bé nhỏ quá.

– Vô ích em à, – Ngọc nói sau một cơn hoảng hốt vì bỗng dưng biết rõ bệnh trạng nguy kịch của mình -. Vô ích. Nếu anh còn sức, tự gắng gượng thêm thì em mới đỡ được. Bây giờ anh chỉ còn là một đồng thịt nặng, em không sao ...

– Trời ơi, nhưng sao lại thế này anh ?

– Tự nhiên anh nghe bủn rủn tay chơn rồi không kèm vững được nữa. Giờ thì toàn thân anh đã tê liệt rồi.

– Trời ơi, nhưng bệnh gì mà lại thế này ?

– Em à, anh phỏng đoán bệnh và lo lắng. Rõ ràng có dấu hiệu của chứng tê bại trẻ con...

Liên kêu rú lên một tiếng khi nghe đến tên của chứng bệnh ghê gớm ấy rồi than :

– Trời ơi, nếu thế thì thật là không may. Nhưng anh là người lớn chứ có phải trẻ con đâu.

– Đó chỉ là cái tên thôi, người lớn hay trẻ con gì cũng có thể mắc phải, anh thấy có triệu chứng nên lo lắng : có nóng sốt rồi tiếp theo đó là tê liệt.

Liên bối rối hỏi :

– Bây giờ làm sao, anh ? Để em chạy qua cho má hay.

Đó là bản năng cầu cứu của những cô vợ trẻ tuổi, động một tí đã chạy về báo động với mẹ.

– Không nên, không nên làm cho má lo.

– Anh có mệt lắm không, có đau đớn lắm hay không ?

– Em nên đưa anh đi nhà thương ngay. Mà như thế này. Đừng gọi tắc-xi hoặc xích-lô đạp. Em kêu một chiếc xích-lô máy, người lái sẽ sẵn lòng phụ với em để đỡ anh ra xe, mà em còn được ngồi cạnh anh để đỡ anh lúc đi đường. Thôi, không còn gì nói nữa, em đi kêu xe là vừa..

– Nhưng anh nằm dưới gạch lâu quá sợ hơi đất.

– Đừng lo. Hơi đất chỉ là chuyện tưởng tượng, không có gì hại cả đâu.

Lần đầu tiên trong đời Liên mà nàng đi ra đường mặc áo ngắn. Liên quỳnh quáng đễ đầu bù mà chạy u một nước, chơn không giày không guốc, mặt nàng hốc hác bơ phờ, nếu người trong xóm mà thấy được, chắc họ đoán hai vợ chồng vừa đánh lộn với nhau và Liên chạy đi kêu cảnh sát.

Chiếc xe xích lô máy nổ ầm lên trước nhà mà người phu quên tắt động cơ vì bận khiêng bệnh, đã lôi kéo cả xóm ra đó.

Họ bu quanh chiếc xe ấy mà Ngọc vừa được khiêng ra đến nơi, một người hỏi thăm một tiếng khiến bà Cai đóng cửa bít bùng mà vẫn nghe huyền não bên ngoài và cũng tò mò mở cửa ra dòm.

Khi bà thấy tấn kịch trước nhà bà rụng rời rồi chạy ra xe, bà ôm lấy người con rể mà bà thương mến vô cùng rồi oà lên mà khóc, không kịp hỏi thăm gì cả.

– Không sao má à, -Ngọc nói để an lòng bà cụ- con đi nằm nhà thương độ một tuần lễ là về.

– Nhưng con đau làm sao ?

– Dạ, con cảm nặng vậy thôi,

– Nhưng sao phải khiêng ?

– Dạ, con chóng raết.

– Thiệt hôn con ? Má lo quá.

– Dạ, không có sao hết, má cứ an lòng.

– An lòng sao được. Nếu chỉ cam thôi, sao con không ở nhà má hốt thuốc Bắc cho con uống ?

Ngọc đuối lý không biết nói dối thêm sao cho ổn nên đành làm thinh, vả chàng cũng đang bấn loạn vì bệnh tình của chàng, cũng đang tủi thân nên chàng châu mày cố kềm giữ cho khỏi bị xúc động nên nghẹn ngào không nói được nữa.

Người hiếu kỳ vệt ra cho xe chạy tới, và trong khi bà Cai và Mai lủi thủi vào nhà thì cả xóm còn đứng ngoài ngõ mà bàn ra tán vào.

Nhà thương đô thành là nơi được Ngọc chỉ định đưa chàng tới đó. Chàng không biết nhà thương nào giỏi hơn nhà thương nào, nhưng độ rằng nhà thương đô thành có tánh cách cứu cấp chắc chuẩn bị sẵn sàng hơn.

– Anh nghe làm sao ? – Liên cứ chốc chốc lại hỏi lại câu đó, lúc đi đường.

– Anh không nghe sao cả ? À, khi nãy em có đóng cửa chớ ?

– Dạ có.

Ngọc quả là con người thực tế. Hắn nhớ đến cả chi tiết ấy lúc bệnh nguy và sắp vào nhà thương.

Không biết Ngọc ra sao, chớ Liên thì nghe như lửa đốt chân nằng kể từ lúc vào nhà thương và đứng đợi nhân viên trực đi mời bác sĩ.

Họ đi chắc không lâu lắm, nhưng nằng lại nghe như là hằng thế kỷ đã qua. Lạ quá ! Nếu Ngọc chết thì đã sao ! Về sinh kế, nằng không cần Ngọc đến phải bám víu vào hắn, về tình thì... ơ hơ... chưa có gì, thì tại làm sao mà...

Có tiếng giày nện mạnh lên gạch và kìa, sau lưng nhân viên trực đi theo một vị thầy thuốc còn đang gài nút áo. Y sĩ trẻ tuổi quá, khiến Liên không tin là bác sĩ, nhưng người trực đã là y tá rồi, không lẽ đi gọi thêm một người y tá trẻ hơn.

Nhưng... Liên muốn kêu lên, rồi không hiểu sao lại nín lặng và bác sĩ nhìn nằng rồi chưng hửng mà hỏi :

– Kìa chị Liên, ai đau ốm gì đó ?

Lâu lắm Liên mới nói được :

– Anh Hân ơi, nhà tôi... ơ... hơ... mắc chứng tê bại trẻ con

– Té ra là anh.

Bác sĩ Hân bước ngay lại chiếc băng-ca dùng khiêng con bệnh vào đây.

– Thế nào, anh nói được chứ ?

– Được. – Ngọc đáp.

– Anh sốt nhiều hay ít và từ bao lâu rồi ?

– Đã ba hôm, nhưng chỉ mới sốt nhiều đêm nay thôi.

– Hừ... m...

Ông ta thò tay vào túi lấy ra một que sắt nhỏ đầu có gắn bánh xe rồi nện bánh xe ấy vào dưới đầu gối của Ngọc. Đoạn khám nhiều nơi nữa bằng ống nghe, bằng bắt mạch tay, rồi ra lệnh :

– Cho vào phòng A, anh nằm phòng có tiền chứ chị ?

– Dạ, trời, tôi đã quên điều đó nên...

– Không hề gì, -Ngọc nói- anh có tiền trong bóp đây.

– Vậy thì tốt, – Hân xoa tay tỏ vẻ hài lòng.- Để tôi làm giấy tạm cho chị ở lại với anh.

Khi thủ tục xong xuôi cả, Liên theo mọi người trừ Hân để lên phòng, tận trên lầu ba. Phòng gồm hai giường nhưng hôm nay chỉ có Ngọc choán thôi.

Nàng ngồi bên mép giường mà làm tỉnh, lòng nóng nảy trông đợi Hân đến, hoặc thuốc men gì mà nàng ngỡ Ngọc uống vào là đỡ được ngay.

Chốc chốc nàng lại chắc lưỡi hít hà và Ngọc cũng sốt ruột chắc lưỡi như hai con thằn lằn sắp yêu nhau.

Liên vừa toan bước ra khỏi buồng để đi tìm Hân thì hăn đã đến nơi. Hăn cười nói :

– Anh chị đừng lo gì cả, không sao đâu.

– Thầy thuốc người nào cũng nói thế hết, cho đến phút mà con bệnh hấp hối các anh cũng nói như vậy. Anh nói không sao mà nhà tôi như thế này ? Và sao lại không có thuốc men gì hết vậy ?

Hăn cười rất bình tĩnh mà rằng :

– Theo chỗ tôi thấy thì không phải tệ bại trẻ con.

Mắt Ngọc sáng lên hy vọng. Chàng hỏi :

– Tôi tin bác sĩ và mong bác sĩ không lầm, nhưng sao tôi lại tệ liệt toàn thân như vậy ?

– Anh cứ gọi tôi bằng anh, vì tình quen biết với chị Liên, và cũng vì tôi không là bác sĩ.

– Trời ơi ! Liên và Ngọc đều kêu lên như thế một lượt và hoảng sợ vô cùng.

Hắn cười hề hề :

-... và xin anh chị đừng hoảng lắm. Tôi chưa có bằng bác-sĩ, nhưng đủ sức trị bệnh cho anh. Tôi học đã bảy năm rồi, chỉ còn mấy tháng nữa là thi đó thôi.

Ngọc an lòng trở lại và nói :

– À, tôi cứ ngỡ anh là bác sĩ giả.

– Anh thấy không, nếu anh bị tê bại trẻ con thì không đùa được như vậy đâu.

– Nhưng sao lại...

– Xin lỗi anh làm nghề gì ?

– Giáo sư.

– Như vậy anh phải biết rằng có nhiều bệnh khác cũng làm tê liệt chứ ?

– À ra vậy. Phải, nhưng tôi không thạo chi tiết.

– Cố nhiên.

Liên hỏi :

– Có bao nhiêu thứ bệnh làm tê liệt, anh ?

– Lu bù. Chằng hạn như thiếu sinh tố B1. Chằng hạn như đứt gân máu. Chằng hạn như tê bại trẻ con.

– Theo anh thì nhà tôi mắc chứng nào ?

– Nếu tôi không lầm thì anh mắc phải chứng Guillain Barré.

Ngọc ngạc nhiên :

– Bệnh gì mà nghe như là tên người...

– Phải, đó là tên vị lương y đã tìm ra bệnh.

– Nguy lắm hay không anh ?

– Hiện nay y học chỉ biết lờ mờ về bệnh ấy thôi, nhưng may mắn là bệnh không nguy, phần lớn con bệnh đều qua khỏi cả.

– Giờ anh định sao ?

– Anh là người trí thức, tất anh phải biết rằng phải chờ chứng bệnh được xác nhận, nhà thương mới có quyền điều trị.

– Ai xác nhận ? À, anh chỉ là sinh viên. Chắc phải đợi bác sĩ thiệt thọ ?

– Không, phải đợi kết quả các cuộc phân chất.

Liên thắc mắc hỏi :

– Còn các bệnh ngặt có thể chết ngay thì sao ?

– Tạo hóa xui cũng hay chị à. Phàm những bệnh ngặt có thể chết ngay như là thiên thời, thổ tả, hoặc phong đòn gánh v.v.. thì dấu hiệu rõ rệt lắm, khỏi cần đợi kết quả của các cuộc phân chất mà nhà thương vẫn được phép chữa ngay. Nhiều con bệnh có cảm giác bị bỏ bê cũng vì sự chờ đợi kết quả này. Nhưng ở ngoài, không ai làm sao biết được cả.

Thôi, anh cứ nghỉ yên, và chị đừng lo gì hết. Chắc chắn rồi không phải bệnh tê bại trẻ con đâu.

Hân bắt tay Ngọc, cúi chào Liên rồi bước vội ra ngoài. Liên làm ra vẻ quên hẳn ngay, sờ trán chồng, rồi vài mươi giây sau, nàng ngẩng lên, ngó dáo dác và nói :

– Ý chết, quên hỏi anh ấy cái này.

Rồi nàng vụt chạy bay đi. Nàng bắt gặp Hân khi Hân đi vừa mút dây giường của phòng chung bên ngoài.

Hân nghe tiếng chạy day lại và hỏi :

– Gì đó chị ?

– Không có gì về bệnh trạng của chồng tôi. Nhưng tôi muốn hỏi thăm anh về anh Văn.

– À...tôi cũng muốn hỏi thăm chị lấy chồng từ bao giờ nhưng không hỏi trước mặt Ngọc được.

– Đã sáu tháng rồi anh à.

– Hạnh phúc chứ ?

– Hạnh phúc.

– Mừng dùm chị. Có một lúc anh Văn đau khổ lắm.

– Tôi biết, giờ anh ấy ở đâu ?

– Hiện anh tập sự với luật sư Thành. Ảnh cưới vợ non một năm nay rồi.

– Hạnh phúc chứ ?

– Hoàn toàn.

Liên ghen ngào không phải vì còn yêu Văn mà tủi thân nhưng vì cái nổi ngậm ngùi trước một khúc dĩ vãng được gọi lại.

Đoạn nàng nói :

– Giờ không có mặt nhà tôi ở đây, xin anh cứ nói thật. Liệu anh ấy có khỏi hay không ?

– Khó lòng mà biết, tuy bệnh không nguy nếu là bệnh Guillain Barré. Tuy thế trong trăm người bệnh cũng có vài người chết, tôi biết sao được số mạng của mọi người. Đó là nói thật với chị. Nhưng mà tỷ số hai phần trăm rủi ro cũng là một tỷ số thấp không đáng kể. Chị phải an lòng trước tỷ số ấy.

– Cám ơn anh, thôi anh đi nghỉ để rồi chốc chốc lại dậy mà tiếp bệnh.

– Ủ, chị cũng nên trở về với anh ấy coi anh ấy có đòi uống nước hoặc đi ngoài hay không.

Suốt một tuần lễ chờ đợi kết quả các cuộc phân chất, Liên chỉ về nhà để tắm rửa và thay đổi y phục.

Nàng nghe nói bệnh do một thứ vi tể trùng gây ra nên không cho mẹ và em vào nhà thương thăm Ngọc, mặc dầu bà Cai sốt ruột, mấy lần đòi đi.

Nàng lại cẩn thận viết thư cho Thịnh, nói dối là đi Đà Lạt với Ngọc. Nàng biết sự bướng bỉnh và tánh liều lĩnh của anh chàng nhạc sĩ đang bông bột yêu ; hấn mà phải đợi lâu hấn vào xóm hỏi thăm bầy bạ thì phiền lắm.

Liên ăn cơm ngay trong nhà thương, ăn chung phần của Ngọc với vài món phụ mua thêm bên ngoài. Mỗi bữa nàng phải đút cho Ngọc ăn như đút em nhỏ vì Ngọc tuy còn cử động tay mặt được chút ít, vẫn không thể xử dụng đũa và nhút là nâng chén.

Cứ chồng một và cơm là vợ một và cơm và bữa ăn nào cũng kéo dài hàng giờ.

Ngọc đã hết sốt, không biết có phải nhờ thuốc Cortisone mà nhà thương tiêm cho hay không. Phải, bệnh Guillain Barré đã được xác nhận và sự điều trị bắt đầu.

Tuy nhiên chứng tê liệt không thuyên giảm đi một ly nào cả. Hân chỉ gác đêm thôi, mà đêm nào người sinh viên cuối học khóa ấy cùng túi bụi với những đám tự tử, những đám chém lộn có thương tích, những đám nạn nhân tai nạn xe cộ, nên khó lòng mà gặp mặt anh ta được.

Chiều hôm đó, sau bữa ăn quá sớm, theo tục lệ các nhà thương trong nước ta, Ngọc nói với bạn :

– Anh có chút ít cần kiệm gởi dưới ngân hàng. Trong lúc này anh không có lương, em lại không may được, thì phải cần đến số tiền hộ thân đó. Vậy mai em về nhà thăm má rồi mở học tử dưới bàn viết anh mà lấy tập “sét”. Em biên vào một ngân phiếu, tên họ em và số tiền năm ngàn, mang trở vào đây anh ký tên rồi em đi lãnh.

Liên nhìn gương mặt bình thản kỳ lạ của Ngọc mà sự lo xa vừa thổ lộ làm cho nàng thấy đó là một bậc siêu nhân. Sở dĩ siêu nhân ấy mà sống đời tăm tối thế chỉ vì chàng ta không có dịp thi thố tài năng thôi. Chàng ta mà được giao phó trọng trách gì chắc chàng ta cũng sẽ thành công cả, không nhờ thiên tài mà nhờ cần cù cố gắng quá sức và nhút là nhờ giỏi tiên liệu cả mọi việc có thể xảy đến.

Chính những con người như thế này mới tạo hạnh phúc cho nhà, cho nước, và nhà-nước, không bao giờ gặp cảnh đổ vỡ vì rủi may.

Nếu chàng ta chết đi trong cảnh không tên không tuổi thì chàng ta sẽ giúp cho bức thành do muôn triệu người không tên không tuổi khác tạo nên, giúp cho bức thành ấy cao thêm để dựng căn bản, nền tảng cho một quốc gia hùng mạnh.

Tại sao con gái cứ mê anh hùng, mê văn nghệ sĩ, trong khi chính những người công tư chức nho nhỏ như vậy mới là những người chồng lý tưởng, suốt đời khiêm tốn của họ, họ chỉ biết yêu có một người, người mà họ cưới.

– Em nè..

– Dạ !

– Hôm nay anh không biết má lấy tiền đâu để tiêu xài.

– Có, em có đưa cho má chút ít, chỗ tiền may công của kỳ áo quần giao trước ngày anh đi Nha Trang một hôm.

– Anh không thích giúp thẳng má, sợ em tủi. Nhưng giờ, anh bắt em ở lì nơi đây nuôi anh, em không còn may vá gì được nữa hết, thì tất nhiên là nhận tiền của anh, em không còn phải khó chịu. Vậy ta xài chung số tiền năm ngàn đó.

Nếu bệnh anh có thuyên giảm mà không khỏi hẳn, trước ngày hết cạn số tiền cần kiệm thì anh sẽ xin nằm buồng bố thí. Bằng như mà không thể khỏi được, anh sẽ có giải pháp...

Ngọc bình thân mà nói, nhưng Liên lại rợn người lên. Cái giải pháp mà chàng vừa ám chỉ đến ấy, nàng đoán hiểu là một cuộc quyền sinh.

Ngọc tiếp :

– Không có bệnh gì mà khổ cho một đôi vợ chồng bằng chứng tê liệt. Con bệnh mà chết ngay lập tức hoặc sau vài tháng đau ốm thì không có vấn đề rắc rối cho người hôn phối còn sống. Nhưng cứ nằm vạ như vậy, thật khó nghĩ cho. . . em. Bỏ bạn thì sợ mang tiếng với đời, mà không bỏ thì hỏng cả cuộc đời. Vì vậy mà anh không để cho em thất lạc lâu.

Thật là không may cho anh, anh không dám nói “CHO TA” vì chưa chắc em đã yêu anh.

Liên bối rối không biết phải nói sao cho phải tình, đứng cảnh trong trường hợp này mà khởi mịch lòng người bệnh. Làm thỉnh, hẳn sẽ cho rằng nàng đồng ý về sự chưa yêu ấy và sẽ buồn, mà nói thì không thích nói dối.

Rốt cuộc nàng nắm lấy tay Ngọc, để úp mở trả lời. Ngọc lại nói :

– Hay là may cho anh mà anh không biết. Nếu anh không cưới em thì hôm nay anh lấy ai đỡ đàn. .

o O o

Mới nuôi bệnh chỉ mười hôm mà Liên mất đi đến hơn hai kí- lô thịt. Giường nhà thương hẹp quá, nàng không thể nằm với Ngọc, nên cứ ngồi suốt ngày đêm, đến khuya thì ngã lưng ghé lại dưới chân chồng vài tiếng đồng hồ, thật là vất vả.

Vả lại Ngọc vào đây được mấy hôm thì giường bệnh thứ nhì đã có người choán, nằm thật là không xem được tí nào thì không còn vấn đề đem ghé bố ở nhà vào đây.

Vất vả chỉ vì vậy thôi, chớ cũng chẳng cực nhọc bao nhiêu, ngoài những lần đỡ Ngọc cho ăn uống và cho đi ngoài.

Ngọc lại lịch sự quá, hần nhin uống, ít dám kêu gọi đòi hỏi gì và lần nào cần đi ngoài hần cũng xuýt xoa xin lỗi, xin bạn miễn phiền cho.

Đêm hôm thứ mười ba thì bệnh chàng trở nặng. Toàn thân xụi lơ, không còn cử động tay như trước được nữa, và tánh tình hần cũng thay đổi. Hần gắt gỏng khi nào cần Liên mà Liên chạy đi đâu đó, buộc lòng hần phải gọi nhiều lần.

Trước hần quan niệm rằng đã hưởng ân huệ của Liên. Giờ thì hần cư xử như là Liên có bốn phận phải phục dịch hần thật là dễ ghét lạ.

Cái anh chàng sinh viên thì thỉnh thoảng mới ghé thăm họ một lần, mà luôn luôn là về đêm, vào giấc khuya.

Liên có tật hay bịa ra những câu hỏi vừa sức nhớ để chạy theo hắn, nói vài câu chuyện hàn huyên về Văn. Nàng rất ham nghe hắn kể lễ hạnh phúc của người bạn cũ của nàng.

Mỗi lần như thế là Ngọc không bằng lòng, và khi Liên trở vào thì y như là chàng kiếm cớ để gây gổ với Liên.

Liên cứ ngỡ đó là do tánh gắt gỏng mới của chàng thôi, nên luôn luôn cự lại, chớ không nín mà chịu nữa.

“Con người sao mà tàn nhẫn quá; – nàng nghĩ thầm và đôi khi muốn nói to ra ý nghĩ ấy- cần người ta, người ta không có mặt thì gắt đã đành, nhưng lúc người ta rồi rảnh cũng không để người ta bước ra khỏi cửa. Làm như người ta phải ở trực rục xương nơi đây”.

Đêm đó, người bạn đồng buồn thứ nhì của Ngọc đã khỏi bệnh và ra về hồi chiều. Nhìn qua giường bên cạnh, Ngọc nói :

– Anh có cảm giác như là anh bắt tử trên quả địa cầu nhà thương, còn họ thì tuần tự rời khỏi cõi đời, hết thế hệ này đến thế hệ khác. Nhưng mà tủi thân quá phải không em, sống dai để nằm một nơi mãi.

Chàng vừa nói tới đây thì Hân bước vào nên chàng nín bật. Từ ít lâu nay, Ngọc không thềm nói đến Hân. Ban đầu chàng còn lơ là chào hắn, rồi sau lại thì day mặt vô vách để khỏi phải thấy hắn. Khi nào trốn không kịp, chàng nhìn lên trần như say mê nghĩ ngợi về gì.

Lần này, chàng nhắm mắt giả dò ngủ. Hấn hỏi :

– Có gì lạ không chị ?

– Dạ không, vẫn tiêm thuốc ấy mãi và vẫn không thấy hiệu nghiệm gì.

– Chị bền chí. Bệnh này kéo dây dưa năm ba tháng chớ không khỏi ngay được đâu. Miễn không có biến chứng nào khác. Hôm qua tôi đã can thiệp xin hai bánh cao su cho anh, đã có chưa ?

– Dạ chưa. Nhưng bánh cao su để làm gì ?

– Như vậy, tôi phải nhắc lại họ mới được. Con bệnh nằm lâu ngày hay bị chứng lở lưng, mà chứng đó khó trị lắm.

Chị có được bánh cao su thì kê dưới lưng anh, nơi eo ếch vì ở đó có hai cục xương nhô ra, hay cọ giường và rất hay lở nơi đó. Kê bánh cao su mà nằm thì nó thông hơi, khỏi lo gì nữa. Thôi tôi đi chị nhé.

Như thường lệ, Liên đợi vài mươi giây rồi vụt kêu lên một tiếng : “Ý chết” đoạn hốt hơ hốt hải chạy theo người sinh viên gác đêm.

Lần này nàng vừa mới chạy ra tới cửa thì Ngọc gọi, giọng rất xẵng :

– Liên !

Liên nghe, nhưng giả điếc cứ chạy đi, và tiếng gọi của Ngọc càng lúc càng to, càng nghe tức tối.

Liên bắt kê, cứ rượt theo Hân để nói vài câu chuyện về nàng và về Văn. Đến khi trở về phòng, nàng định ninh rằng thế nào Ngọc cũng nổi trận lôi đình và lần này có thể đến dám tiếng nặng tiếng nhẹ với nàng nữa là khác.

Nhưng lạ quá, Ngọc nín khe, khiến nàng còn khó chịu hơn. Thà là hăn mắng chửi la hét gì thì làm cho biết sức giận của hăn tới đâu, chớ còn hăn làm thinh thì còn biết hăn mưu toan gì.

Liên lấy giấy nhựt trình cũ trải trên giường bên cạnh rồi nằm xuống mà nghĩ lung. Nàng nghe sung sướng lạ mà được nằm và nghe rất dễ chịu cảnh thân mật của vợ chồng không bị ai chứng kiến.

Bỗng nàng nghe một tiếng nắc ngắc và rất khẽ, không biết từ đâu phát ra, có thể là ở dãy giường của phòng chung bên ngoài. Tò mò, Liên lắng tai và nghe một tiếng nữa. Không, tiếng nắc ấy vang lên khẽ quá không phải vì từ xa vọng lại mà vì người nắc cố nén, sợ ai nghe, và đâu như là bên giường của Ngọc.

Ngọc sao lại khóc, Liên tự hỏi và để chắc ý, nàng ngóc đầu lên vừa đúng lúc tiếng nắc thứ ba phát ra và nàng nhận ra quả là Ngọc khóc.

“Hăn cảm tức đến phát khóc và sợ xấu hổ, hăn cố cầm giữ” Liên nghĩ như vậy và hơi nghe sung sướng đã trả thù được bao nhiêu câu nhàu của Ngọc hôm nay.

Nhưng Ngọc càng lúc càng khóc nhiều, tuy chỉ thầm lặng khóc thôi, khiến Liên không nổi để vậy nữa. Nàng bước sang giường bạn để buông mùng cho bạn mà cũng để giải thích vài lời rằng khi nãy nàng không nghe Ngọc kêu, cho Ngọc đỡ uất ức kéo tội nghiệp.

Ánh đèn nhà thương vàng khè lại bị nóc mùng che đi nên Liên chỉ thấy Ngọc lơ mờ, chàng nhắm nghiền đôi mắt lại, và nghe giường lung lay, chàng biết rằng Liên đến gần nên càng cố che dấu sự trẻ con của mình.

Liên trông mặt chàng nhảu nhó (vì con khóc bị đè nén), nàng buồn cười lắm. Nàng nói :

– Anh uống miếng nước rồi ngủ nhé ?

Ngọc không đáp nhưng không giữ được nữa; chàng òa lên khóc, khóc thật nhiều và thật to.

Bấy giờ Liên mới nghe thương xót bạn và thấy là mình bậy lắm. Con bệnh bao giờ cũng khó tánh và phải được chịu đựng. Ngọc đã ở tốt với nàng quá, nàng lại không chịu khó được với bạn cho tới mức cuối cùng hay sao.

Nàng không định nói dối với Ngọc rằng nàng đã không nghe chàng gọi nữa, mà quyết thú tội. Nàng cầm lấy tay Ngọc và nói:

– Anh thứ lỗi cho em đã không đáp tiếng gọi của anh.

Bàn tay mềm yếu của Ngọc run run và vụng dại muốn siết lấy tay Liên, nhưng không được. Thương xót quá Liên bóp mạnh tay chàng lại. Ngọc thần thức hỏi :

– Em theo anh sinh viên ấy làm gì mà lần nào anh ấy đến đây, em cũng kiếm chuyện để...

– Không, em chỉ hỏi thêm vài chi tiết về bệnh anh thôi.

– Cuộc thử thách đã chấm dứt, chấm dứt vào một ngày không may cho anh. Nhưng thà là em để anh chết vì bệnh chứ em nào giết anh vì tấm lòng bất định của em nữa.

Liên giựt nảy mình. Thì ra Ngọc ghen chứ không phải tức giận vì nàng không phục dịch châu áo.

Trong giây phút, nàng nghe sung sướng dâng trào lên đến mọc ốc khắp da thịt nàng và ứa nước mắt, Liên cúi xuống áp má của nàng lên má Ngọc. Nàng nghẹn ngào nói :

– Trời ơi, anh ghen phải không anh, trời ơi em có ngờ đâu được giây phút này... Phải chi em biết được anh yêu em đến thế !

Nước mắt của hai người pha trộn với nhau, không còn biết ai khóc nhiều hơn ai nữa.

Khi cả hai đều vui lệ, Liên ngồi dậy lau mặt cho bạn và cho chính mình và bỗng nghe mình là một con người khác hẳn đi. Ánh đèn nhà thương dường như là sáng hơn chứ không men

mét một màu bịnh hoạn nữa và gian buồng lạnh ngắt không tranh ảnh trên bốn bức tường sơn dầu màu xám xịt này trông vui mắt hơn mọi khi nhiều lắm. Những tiếng rên của con bịnh ngoài phòng chung sao như là nhẹ hơn, ít đau thương hơn vào đêm nay, và nàng nghe đời nàng không còn tẻ như từ buổi về nhà chồng đến nay.

Đây là lần thứ nhì mà Liên nằm chui trong nách chồng. Lần đầu, vào một đêm Ngọc say rượu mê man không hay biết gì hết và lần này chàng bại絮 toàn thân. Ý nghĩ ấy làm cho Liên hơi tủi, nhưng sung sướng vừa qua to lớn quá nên nó lấn át được niềm tủi thân kia.

Liên nằm nghiêng đưa cánh tay mặt ra cho Ngọc gối đầu như chính nàng là con trai, thủ vai người che chở, tay trái nàng xoa lên đầu Ngọc và nói :

– Hân là bạn Văn, chỉ có thế thôi, nếu anh không tin, điều tra lại thì rõ. Và lẽ cố nhiên em tìm biết về Văn, chắc anh không trách em điều đó chứ ?

– Vậy à ! Nếu quả như vậy thì không có gì cho anh buồn cả. Em ơi, thật là không may cho ta. Anh không biết sẽ khỏi hay là không ?

– Thế nào cũng khỏi. Hân đã vừa quả quyết như vậy hôm qua.

– Nhưng biết đến bao giờ ! Anh không muốn biến em thành đá vọng phu.

– Em không sốt ruột lắm như anh. Miễn là em tin rằng anh sẽ khỏi là đủ rồi.

Liên đã thành thật mà nói câu đó. Nàng thấy nàng chưa thật yêu Ngọc, và càng chờ đợi, nàng càng già giận trong cuộc tập sự yêu chồng này.

Sự sung sướng khi nầy chỉ là phần khởi của tự ái một kẻ bị bỏ phế thôi, chứ không phải tình yêu.

Nàng có bắt đầu yêu Ngọc thật đấy, sau một tháng về nhà chồng, nhưng đêm nay nàng lại tự hỏi có phải chẳng đó là tình yêu, hay chẳng qua là sự kêu gào của xác thịt đêm đó khi ở trong một căn nhà vắng với một người con trai mà nàng mến phục. Nhu cầu sinh lý pha trộn với sự kính mến cảm tình nghe dễ lầm lẫn với tình yêu lắm.

Chỉ bắt đầu từ giờ phút này Liên mới nghe rằng mình nuôi chồng ở nhà thương. Từ đêm đầu đến nay, nàng chỉ có cảm giác nàng là một kẻ nuôi bệnh nhà nghề, nuôi ăn tiền tháng hay tiền xa cạ suốt một trận đau ốm vậy thôi.

Chui thêm vào nách bạn, Liên nói :

– Anh đã nói đến hòn đá vọng phu. Em sẵn lòng biến thành nó, anh à !

– Cảm ơn em đã an ủi anh bằng lời quả quyết ấy. Nhưng anh không tin chuyện cổ tích lắm đâu. Và lại ai lại nỡ bắt một thiếu phụ còn trẻ quá như em, phải đợi chờ trong vô vọng. Nếu anh liệu không khỏi thì...

– Anh đừng nói nhảm. Sao lại không khỏi.

– Chính mấy lão thầy thuốc mới là kẻ nói nhảm. Lắm khi họ cho là bệnh nguy lắm, nhưng con bệnh cứ sống nhăn và trái lại.

Ngọc day đầu qua bên trái để hôn Liên, nhưng không được, sự tê liệt nơi chàng đã tiến đến cái mức mà chàng không còn động đậy gì được nữa cả.

Liên chống tay ngồi dậy nửa chừng, nghiêng má nàng sát vào miệng và mũi bạn, và mấy giây sau, nàng giựt mình hỏi :

– Anh có nghe gì lạ trong mình hay không ?

– Tại sao em lại hỏi như vậy ?

– Vì hơi thở anh nóng một cách khác thường. Có khi ở các nơi khác chưa thấy gì, nhưng hơi thở là... Em nhớ hồi em còn bé, má đã nhiều lần kịp biết trước những cơn đau ốm của em bằng cách nghe hơi thở như vậy.

– Em nói có lẽ đúng, anh nghe hơi khác thường.

– Khác thường làm sao anh ?

- Nghe như là muốn sốt rét.
- Mai anh nhớ khai bệnh thêm với bác sĩ.
- Ừ.

Ngọc sốt rét thật, và sốt nhiều lắm. Trưa hôm sau đó chàng không ăn uống được rồi. Miệng chưa hôi, nhưng sao mà nghe hơi thức ăn, nhứt là hơi thơm của những món chiên xào, cứ bắt đầu buồn nôn.

Nhiệt độ sớm mai 38,5 xế lại 39,5 đó là nhiệt độ do cô nữ y tá ghi nhận, nhưng Liên cảm giác rằng những giờ mà cô y tá không đến lấy nhiệt độ, Ngọc nóng nhiều hơn thế.

Tối lại Hân có đến, Liên bối rối nói :

– Anh ơi, sao mà bệnh của nhà tôi lại trở nặng như thế này, anh liệu cứu giùm thử xem, chớ ông bác sĩ ổng không có làm gì cho chồng tôi đỡ cả.

– Tôi nghe tin nên mới lên đây. Tôi có gởi anh với ông bác sĩ nên hể có gì khác lạ là ông cho tôi hay liền.

Nhưng không phải bệnh anh trở nặng đâu. Bệnh anh đã qua khỏi thời kỳ nóng sốt rồi, nếu có nóng là do bệnh khác.

- Nhưng ông bác sĩ ông ấy cũng chẳng trị cái bệnh khác đó.
- Cố nhiên, vì ổng chưa biết anh bệnh gì.

– Vậy à ! Anh giỏi lắm, vì chính anh đã tìm ra bệnh nhà tôi ngay trong đêm đầu mới đến, đầu anh thử tìm giùm xem lần này nhà tôi bệnh gì.

– Nếu quả may ra tôi có thật giỏi như chị tưởng đi nữa thì lần này tôi cũng đành thua tay. Nóng không phải là một bệnh mà là dấu hiệu của hàng trăm thứ bệnh, còn làm sao biết anh mắc bệnh gì phải đợi gom góp các cuộc quan sát mới dám kết luận, nhưng cũng chưa dám trị vì như đã nói, quan sát và kết luận chưa đủ, kết luận ấy phải được chứng minh bằng kết quả của các cuộc phân chất.

– Tại sao lại rắc rối dữ vậy ?

– Để ngăn các y sĩ kết luận sai lầm, và điều trị sai lầm.

– Nhỡ con người ta chết trước khi có các cuộc phân chất thì sao ?

– Tôi đã nói với chị rằng tạo hóa sắp xếp rất khéo. Những bệnh nào có thể giết ngay con bệnh thì dấu hiệu nổi bật lên một cách rõ rệt và luôn luôn kịp chữa trị. Còn các bệnh mà bí như vậy thì không chết lập tức bao giờ cả.

Qua hôm sau nhiệt độ của Ngọc cứ nằm suốt ngày đêm ở mức 40 độ. Chàng mê sảng và nói xàm.

Liên không rời bạn nửa phút, nửa thước, vì lo sợ cái gì không biết. Nếu nàng có mặt sát cạnh Ngạc và Ngọc có chết đi nàng cũng chẳng nín lại kịp, nhưng cứ nghe nếu nàng không có ở đó thì Ngọc lâm nguy.

Bác sĩ cho hay rằng sẽ đưa Ngọc vào phòng lạnh, đáng lý thì chỉ để dành cho trường hợp khác nhưng vì Ngọc sốt nhiều sợ chàng không khỏi chứng động kinh nên phải cho chàng hưởng ơn huệ đó.

Nghe nói đến chứng động kinh, Liên càng hoảng sợ hơn và cho đến đi ngoài có việc cần mà nàng cũng ngại đi.

Thỉnh thoảng Ngọc có tỉnh lại và căn dặn Liên. :

– Nếu anh có chết, thì số tiền trong ngân hàng sẽ mất, em không lãnh được vì không có lập hôn thú với nhau.

Em đưa tập ngân phiếu anh ký sẵn vài cái “séc” trắng, phòng khi rủi ro xảy đến, em cứ điền vào những điều cần thiết, lấy tiền ra lần lần mà xài cho đến khi nào hết thì thôi.

Liên ôm bạn lại khóc òa, rồi không chịu nhúc nhích để đi lấy tập ngân phiếu.

Ngọc cố gắng chiến đấu với cái chết trông thấy được. Hề gần mê sảng trở lại là chàng biết trước, vì mãi lắng nghe trong người chàng, mãi chống chọi sự buông trôi. Đó là con người hùng với cái nghĩa lành mạnh và đúng nhưt của nó.

Con người ấy, ngoài đời không làm được kỳ công oanh liệt nào nhưng luôn luôn tranh đấu với bản thân mình và bản năng yếu đuối của con người, và luôn luôn thắng trận.

Hễ mỗi lần sắp lạc bước vào chốn u minh của tâm thần, Ngọc báo trước bạn :

– Anh sắp mê sảng rồi đây, thôi từ giã em nhé.

Liên có cảm giác rằng một hôm nào đó, nàng sẽ nghe chàng nói :

– Thôi vĩnh biệt em nhé !

Được đưa vào phòng lạnh, Ngọc chỉ còn nóng 39 độ rưỡi thay vì 40 độ 2 như mấy hôm trước, chàng ít mê sảng hơn, nhưng tuyệt nhiên sốt không lui.

Trong những lúc tỉnh táo thường ấy chàng thấy Liên gầy sút hẳn đi, với đôi má hóp sâu vào, với đôi mắt trộm lơ và tóc tai bờm xờm không chải gỡ.

Chàng lại mắc thêm chứng đi rửa hai ba hôm liền và Liên không bao giờ khỏi giặt gya những chiếc quần bẩn vì sự đi rửa bất thành lình của bạn, y như là nó cứ xảy ra trong lúc chàng mê man.

Tối hôm đó, Hân vào phòng lạnh và nói :

– Anh có rất nhiều triệu chứng ban cua và mai này sẽ biết chắc, vì kết quả phân chất máu cho biết đích xác. Nếu quả ban cua thì không còn gì lo nữa.

– Sao nói ban cua uống thuốc tây chết ngay hả anh ? - Liên lo lắng hỏi,

– Đó cũng chỉ là một chuyện nói lẽ như bao câu chuyện nói lẽ khác. Ban cua đã có thuốc trị rất hiệu nghiệm từ mười mấy năm nay. Ngày xưa nhà thương không biết thuốc, nhưng cách săn sóc còn hiệu nghiệm hơn là uống tầm bậy tầm bạ.

Hôm sau, bệnh ban cua của Ngọc được xác nhận và chàng được điều trị theo xác nhận đó. Tuy nhiên, đến bốn hôm sau, nhiệt độ mới hạ xuống còn 38. Trong suốt bốn hôm ấy, Liên vẫn tiếp tục giặt quần dơ cho bạn mỗi ngày năm sáu lần.

Khi Ngọc được trả ra buồng ngoài thì Liên đã đuối sức. Ngoài những giờ bác sĩ khám bệnh, ngoài những lúc săn sóc Ngọc, Liên nằm dài trên giường bên cạnh. Nhưng nàng cứ nhảy nhồm lên mỗi lần nghe động bên phía Ngọc nằm.

Có ai biết hay không chuyện các bà phước duyên luyện con bệnh, và đến khi họ khỏi hẳn ra về, các bà khóc kể như là họ đi vào thế giới bên kia ? Có ai biết rằng các bà mẹ thương yêu những đứa con ẻo lả nhiều hơn những đứa con khỏe mạnh hay không ? Chỉ vì công lao của các bà đối với những đứa con ốm đau liên miên, nhiều quá. Các bà thấy như những đứa con ấy

là tác phẩm thật của các bà hơn là những đứa con sờn sờ. Hơn thế, các bà thấy rằng những đứa con ấy chính là các bà. Mồ hôi, nước mắt, những đêm thức sáng trắng của các bà đã tạo ra những đứa con ấy, nên tình thương chính mình họ đã biến thành tình thương con lần theo bao nhiêu khổ hạnh.

Liên cũng ở vào trường hợp ấy. Nàng đã thương Ngọc từ ngày cực khổ với Ngọc như thương chính bàn tay của nàng. Ngọc không phải là Ngọc nữa, mà Ngọc là Liên, y như là ngày xưa, vợ chồng đã xưng hô với nhau bằng tiếng “Mình” thăm thía, Mình, tức là thân thể của ta. Người ấy là ai ? Người ấy chính là ta vậy.

Liên nuôi bệnh không vì bốn phận hay vì thương xót nữa, mà nàng nuôi bệnh một cách dĩ nhiên, như chính nàng uống thuốc để tự săn sóc mình.

Cùng với tình thương, tình yêu len lỏi vào hồn nàng như những giọt nước rỉ vào kẽ đá, rồi từ kẽ đá rỏ xuống, những giọt nước âm thầm chảy trong lòng những quả núi vôi, rỏ xuống, trôi đi, những chất vôi đọng lại mỗi ngày một ít và thông xuống lần lần, mọc thành những thạch nhũ lộng lẫy huy hoàng.

Đó là thứ tình cặn, cặn của nước sơn khô trong veo, nhưng sự kết tinh chất cặn ấy đẹp vô cùng và cứ cùng với thời gian mà được bồi đắp thêm mãi, cho đến khi nào hai thứ thạch nhũ, thạch nhũ thông và thạch nhũ nhô, giao nhau ngàn đời bất diệt.

Đến hôm thứ mười hai, hồi ba giờ khuya Liên đang nằm ngủ bỗng nghe ai đặt nhẹ lên má nàng một cái hôn; nàng đang mơ thấy Ngọc yêu mình, chợt choàng thức dậy, nhớ đến sự thật là Ngọc đang sốt, đang tê liệt nên buồn tủi lắm.

Bỗng cái ấn tượng nóng hổi của cái hôn làm cho nàng kinh ngạc hết sức, ngóc đầu dậy thì bắt gặp Ngọc đang thả rơi đầu xuống gối.

Liên áp mặt lên mặt Ngọc rồi hỏi :

– Anh vừa hôn em ?

Ngọc cười.

– Ừ, anh vừa hôn em. Cứ ngỡ không bao giờ...

– Nhưng sao lại...

– Anh giật mình thức giấc thì nghe trong người khoẻ khoắn kỳ lạ. Anh đưa tay lên sờ trán anh, thì lạ lùng thay, đưa lên được. Nghiêng đầu qua nhìn em cũng được.

Liên cũng sờ tay lên trán bạn rồi reo :

– Sung sướng ôi ! Anh đã hết nóng !

– Không thật là hết hẳn. Nhưng chắc chỉ 37 độ rưỡi thôi. Anh yêu đời lạ kỳ em à.

Đôi bạn thức luôn đến sáng để hưởng sự vui mừng của họ và để bàn tính về tương lai. Chứng tê liệt của Ngọc chỉ thuyên giảm thôi nhưng mà đã có sự thuyên giảm ấy thì họ dám tin là bệnh sẽ khỏi hẳn ngày kia.

Liên cũng bị sự khỏe khoắn của Ngọc lây qua nên nàng không nghe đã đuối, mệt nhọc trong người nữa, y như là vừa uống một ly cà phê thật đậm, thấy người tỉnh táo và muốn hoạt động hay nói năng.

Sáng ra, đến giờ khám bệnh, bác sĩ nhìn vào nhiệt biểu treo ở đầu giường, cười nói :

- Thoát nạn rồi đó nhé. Nghe làm sao ?
- Thưa bác sĩ tôi thấy căn buồng này đẹp hẳn ra.

Bác sĩ cười khà rồi kể lể :

– Ngày xưa, y học thái tây chưa biết thuốc trị ban cua, nhưng cũng có người sống sót. Những kẻ sống sót lại đó, biến thành những con người khác hẳn về thể chất, về tâm hồn. Thế đủ biết sức tàn phá của vi trùng ban cua ghê gớm đến mức nào, nhưng nó tàn phá mà cũng xây dựng, và tái tạo những con người khác với người cũ. À, để tôi xem chứng tê liệt của anh, coi nó. . .

– À, bác sĩ ơi, tôi đã đưa tay lên được, đã lắc lư cái đầu được rồi.

– Thấy không, tôi đã bảo mà. Có những biến đổi bí mật bên trong cơ thể người mắc bệnh ban cua, thường thì biến đổi tốt, may là anh chỉ sốt có mười hai ngày là thuốc đã tiêu diệt hết vi trùng. Nếu anh sốt hằng tháng như ngày xưa có lẽ, biết đâu, chúng tê liệt lại chẳng khỏi hẳn cùng một lượt với bệnh ban cua.

Hôm đó, Liên mới dám về sớm để tắm rửa, nàng đã ở hẳn suốt mười hai hôm, chỉ thay đổi y phục thôi, và bà Cai sốt ruột quá, bất kể lời căn dặn của nàng, đã vào nghe tin tức về người con rể mấy lần.

Lần đầu tiên từ ngày gả con lấy chồng, bà Cai mới thấy con gái bà vui tươi thật sự, chớ không gượng cười, gượng nói như trước nữa.

Liên về tới xóm là chạy vào nhà mẹ, hôn em trơ trát rồi ôm mẹ, miệng cười, mắt rướm lệ hạnh phúc.

Bà Cai bỗng nhiên tìm thấy lại con bé hồn nhiên của những ngày ở Bình Dương dưới một gương mặt ốm xanh. Bà nói :

– Bây giờ tao mới dám chắc bụng là vợ chồng bây thương yêu nhau.

Ngọc đã ăn lại sức, ăn tợn như con trai mới lớn lên và ngoài những bữa ăn nhà thương, cứ đòi thêm mì, thêm cháo.

Chúng tê liệt lùi dọc theo những cánh tay, ống chun, lùi chậm chậm nhưng trông thấy. Sáng nào Ngọc cũng mừng rỡ và khoe với bạn những tiến bộ chàng bắt gặp thành linh lúc thức dậy : Chàng đã đập chết hai con muỗi trong mùng, đã đập được chiếc mền nó làm chàng nực nội trong đêm.

Hôm nọ vào thăm đã quả quyết rằng bệnh thương hàn có ảnh hưởng đến chúng Guillaín Barré, và hẳn tin chắc rằng Ngọc chóng lành hơn các con bệnh khác.

Ngọc vào nhà thương mới được có bốn mươi một ngày mà đã chống tay ngồi dậy được rồi. Thế là mau khỏi lắm đối với chúng tê liệt của chàng.

Cả hai vợ chồng đều đỏ da thắm thịt, má hóp của Liên đua với má hóp của Ngọc mà đầy lên và Liên cứ mỗi ngày mỗi đẹp hơn lên.

Đến ngày thứ bốn mươi tám thì Ngọc tuột xuống giường, vịn thanh sắt mà bước rồi lần vách mà đi quanh phòng.

Liên hồi hộp đứng cạnh bàn nước mà theo dõi bước chập chững của bạn, giây phút nào cũng sẵn sàng can thiệp kịp lúc rủi ro bạn sẩy bước, y như một bà mẹ cảm động chứng kiến những bước đầu của đứa con dại mới tập đi.

Khi Ngọc đảo trở về gần tới điểm khởi hành là chiếc giường, chàng đưa hai tay ra, hệt như em bé tập đi gần tới mức sợ hãi té mà hồng cả cuộc thành công nên cố đưa tay tới trước để chụp lấy vật gì, nhút là hai cánh tay che chở của bà mẹ.

Và theo bản năng che chở, để đáp lại bản năng tự tồn đang kêu cứu bằng hai cánh tay đưa ra đó, Liên cũng đưa hai tay nằng ra và bước tới vài bước.

Giữa lúc đôi bạn rơi vào tay nhau thì Hân vào buồng họ. Hân chỉ gác đêm thôi, ban ngày hẳn phụ giúp công việc gì với các bác sĩ không ai biết. Hấn vỗ tay và hét to :

– Hoan hô ! Tôi đến để từ giã anh chị. Cảnh này làm tôi an lòng ra đi.

Ngọc và Liên chung hững hỏi :

– Anh đi đâu ?

– Tôi đi qua bệnh viện Bình Dân.

– Anh đi mạnh giỏi nhé !

– Cố nhiên. Tôi phải mạnh giỏi luôn luôn, vì thầy thuốc không có quyền bệnh, để đứng được hoài, hầu làm cho người khác mạnh giỏi. Chúc anh mau lành bệnh.

Hấn vừa nói, vừa bước tới siết tay Ngọc. Khi hẳn ra tới cửa, Liên vẫn còn ở trong tay trái của Ngọc, gọi giục hẳn lại để nói :

– Anh Hân nè...

– Gì a chị ?

– Anh nhớ nói với ơ...hơ... anh Văn rằng tôi được hạnh phúc.

Khi nói phân nửa sau của câu trên, Liên ngược lên nhìn bạn chớ không ngó Hân mà nói. Hân đáp : “Tôi không quên đâu”, nhưng nàng không nghe câu đáp ấy vì nàng bận đàm tâm với Ngọc.

Đến chiều lại thì Ngọc đã đi ngay ngẩn như thường. Đôi bạn dắt tay nhau, đi dạo ngoài phòng chung bên ngoài dành cho những người bệnh ít tiền, chứng kiến bữa ăn chiều rộn rịp của họ và cuộc viếng thăm rần rộ của người nhà.

– Đời đẹp lắm phải không anh ? Liên hỏi.

– Và thiên hạ, ai cũng dễ thương hết. Hôm nay, cũng bao nhiêu người này mà họ làm ồn, anh nghe ghét họ vô cùng, nhưng nay sao anh cứ thấy thương mến họ hết sức.

Ngọc yêu cầu Liên đưa chàng đến buồng tắm, cầu tiêu, vì từ đây chàng không để bạn cực nhọc nữa. Và chàng cũng muốn tẩy trần sau năm mươi ngày không tắm rửa gì cả.

Ngọc tắm xong thì bương bả trở vào buồng trùm mền vì chàng nghe muốn phát lạnh bởi không quen nước gần hai tháng nay. Và từ đó cho đến giờ ngủ của nhà thương, chàng không đi đâu nữa cả.

Hai vợ chồng bàn định đưa mẹ về ở chung cho đỡ tốn, mua giấy bồi isorel làm trần cho đẹp căn nhà, và Liên có thể may nhiều hơn nhờ có mẹ lo bớt việc nhà cho.

Bước phiêu lưu còn mới ràng ràng của Liên, nàng nghe nó lùi xa trong dĩ vãng và chàng nhạc sĩ phong lưu Thịnh chỉ còn là một cái bóng mờ, còn mờ hơn bóng Văn nữa, chàng nhạc sĩ mà lối sống bạt mạng, tuy nên thơ nhưng quả không hợp với hoài bảo sống êm ấm, bình yên của nàng.

Trầm mền hằng giờ, Ngọc thấy ấm trở lại, hơn thế, đã nghe nức. Chàng tóc mền ra, hít vào thật nhiều hơi và nói :

– Nghe như là chưa bao giờ đau ốm gì. Mai anh xin về.

– Chắc chưa được. Ông bác sĩ ông nói phải tiêm cho đủ số thuốc. Nhưng em đã sung sướng lắm rồi, y như là anh không còn bệnh đau gì cả, hơn thế y như là anh mới cưới em.

Ngọc siết mạnh đầu Liên trong tay mà rằng :

– Ủ, anh mới cưới em nhỏ hôm nay !

– Ngộ nghĩnh hay không anh ? Anh cưới em ở nhà, mà có thể là ta thành vợ chồng với nhau ở đây.

Ngọc làm thỉnh ngồi dậy buông mùng, rồi bước xuống giường đi tắt đèn. Ngoài kia các con bệnh đã ngủ yên, chỉ trừ vài người đau nặng thỉnh thoảng rên siết thôi.

Chàng vén mùng, đứng đó mà nhìn vợ rất lâu và mỉm cười. Liên nhắm mắt lại đợi chờ bạn như mấy đêm ở nhà mà Ngọc vào buồng với nàng.

Ngọc bước lên giường, nằm xuống bên ngoài Liên và nàng bá lấy cổ chồng mà nói :

– Đêm nay là đêm tân hôn của đôi ta.

– Ừ, đêm tân hôn của đôi ta.

Ngọc hôn nhẹ lên tóc bạn, lên mắt bạn, lên tai bạn rồi cả mũi chàng cả môi chàng ấn mạnh lên má của Liên như bao đời rồi người Á đông ta đã hôn nhau.

Cái hôn nát má ấy bỗng ngưng ngưng lại thỉnh thoảng khiến Liên ngạc nhiên hết sức. Nàng hé mắt dòm thì thấy bạn đang ngẩn ngơ như lắng nghe cái gì, như cố nhìn vào đâu không rõ.

Lâu lắm..., lâu lắm và cả lòng Liên nát ngấu như tương. Lâu lắm ... lâu lắm. . . một bàn tay ngập ngừng đưa tay lên mở nút áo của nàng.

Liên nắm lấy tay bạn mà rằng :

– Thôi anh, em có bốn phận chẳng những phải hiến thân cho anh mà hiến cả tâm hồn em, cả sự sống của em nữa. Nhưng hãy khoan, ta không nên lạm dụng nhà thương.

Nàng đã khôn ngoan đánh trúng vào tinh thần trọng kỷ luật, tinh thần quý thuần phong của con nhà mô phạm nên Ngọc không nài nỉ thêm gì...

o O o

Từ nãy đến giờ Ngọc ngạc nhiên đến hai lần. Chàng về xóm mà không thấy mẹ vợ và em vợ như chàng đã đoán. Liên đi chợ về, chàng lại ngạc nhiên hơn. Bữa tiệc mừng ngày tái sanh, ngày tân hôn của họ không có gì rình rang cả, chỉ leo heo vài món thôi.

Nhà bên kia, cửa đóng im lìm. Hỏi thăm Liên, Liên đánh trống lảng, và chúi đầu nấu ăn xong, nằng lại ra đi.

Ngọc đợi bạn mãi cho đến đúng Ngọ rồi đâm ra bực tức.

Rốt cuộc chàng nổi giận đùng đùng, cầm lấy khung ảnh bán thân của Liên đặt trên tủ đầu giường, toan đập một cái cho đã nư.

Bỗng chàng giựt mình, hai tay run rẩy đưa tới để lấy xấp giấy viết thơ màu tím lọt vồn chận dưới khung ảnh mà khi nãy chàng không chú ý tới.

Linh tánh báo trước cho chàng một sự chẳng lành. Khi đọc hết trang thơ đầu, Ngọc như điên, vụt chạy ra cửa, dòm ra ngõ hẻm, rồi chạy trở vào, cuống lên như gà mắc đẻ.

Giây lâu, chợt thấy mình hành động vô lý và vô ích, chàng ngồi phệt lên giường, đọc nốt bức thơ... vĩnh biệt của Liên, lòng từng cơn quặn thắt.

Anh Ngọc yêu quý của em,

Hôm qua em đã về nhà lo cho má dọn đi nơi khác, anh không thể nào tìm được nhà mới của em đâu. Xin anh đừng cố gắng mất công.

Bữa ăn hôm nay là bữa ăn cuối cùng mà em sửa soạn cho anh nên em để cả thương yêu vào đó. Chỉ tiếc là em vội vàng và phải làm sớm quá, nguội hết chắc anh ăn không ngon miệng.

Đọc tới đây, chắc anh đã hiểu là em đi luôn. Đi như đi trốn thế này, thật không đẹp chút nào, phải không anh ? Nhưng nếu từ biệt anh theo lễ, em sẽ không đủ can đảm mà ra đi nữa. Mà em phải đi.

Làm sao mà rút đi được nếu được nghe anh già từ bằng một lời chân thành, hay được anh vuốt lên tóc một cái nhẹ.

Chỉ vì vậy thôi mà em phải trốn, còn tại làm sao mà em đi luôn ? Không, không giống như trong các tiểu thuyết đâu. Người ta hay bảo rằng đã trót dấn thân vào đời mưa gió thì không còn thích quay trở lại nữa. Người ta làm đó anh à ! Không ai tha thiết được làm vợ bằng em.

Anh Ngọc ơi, thật là hận ngàn ngày mà ta đã gặp lại nhau trong một trường hợp không hay...giữa dãy quán cóc bên bờ sông Bảo Định.

Còn gì nữa đâu, thiếu nữ mà anh đã biết dưới bộ mặt nữ sinh trong trắng !

Bấy giờ anh đã vỡ mộng, và em chỉ là một kẻ đáng ghê tởm thôi. Cũng thời một cô gái đó mà trước khi biết sự thật về đời nàng, nàng là người đáng yêu quý, còn sau khi biết, nàng chỉ là một đồng rác thôi. Trời ơi, phẩm giá con người không ở nơi tác phong hiện tại, mà còn phải phụ thuộc về dĩ vãng nữa à ?

Không, đó chỉ là một lời kêu than thôi chứ không phải là lời trách móc anh đâu, anh Ngọc à. Anh không có lỗi gì cả khi anh ghê tởm em. Hơn thế anh đã tìm đủ cách, anh đã hy sinh thật nhiều để rửa sạch em cho nó được thơm tho phần nào hàu cầm em trên tay mà khỏi nghe nhờn tay.

Nhưng em không thể làm được, không còn nuôi được ảo ảnh làm lại cuộc đời, sau cái hôn nửa chừng trong đêm hôm qua của anh. Anh đã hôn em nửa chừng như vậy mấy lần nhưng em chỉ tủi thân thôi mà không tuyệt vọng như lần chót này vì em chưa được rửa sạch lắm.

Em đã hiểu sự lắng nghe của anh; anh lắng nghe cái mùi bản thủ của mấy năm trước của em. Em đã hiểu cái nhìn xa trong khoảng không của anh : anh bỗng thấy hiện lên dĩ vãng nhờ nhớ của em.

Anh có muốn nhớ đâu và còn cố quên là khác nữa. Nhưng anh không thể quên được. Anh đã mở nút áo của em bằng một bàn tay không phân khởi, không tin tưởng vào ý muốn của anh. Anh chỉ miễn cưỡng làm thế vì không thể lùi bước được nữa, một khi bao thử thách đã chấm dứt; không thể lùi bước được nữa khi mà anh vừa đồng ý với em rằng đêm đó phải là đêm tân

hôn của ta; không lùi bước được nữa, sau cái hôn đầu tiên có giá trị như là ký kết hôn thú với nhau.

Anh Ngọc yêu quý của em ơi, em đã bị đánh dấu như bò ở các sở cao su. Thuở em còn bé, ở tỉnh nhà Bình Dương, có rất nhiều sở cao su. Các sở ấy nuôi bò hàng ngàn con, sợ trộm, chủ sở đánh dấu lên da bò bằng sắt nung đỏ.

Bò mang dấu hiệu của các sở, không còn ai dám chứa nữa, trừ phi hạ chúng mà ăn thịt thì không kể.

Dấu hiệu đánh lên người em tuy vô hình, nhưng vẫn được tạc sâu, không bao giờ phai cả đối với những người biết được cuộc đời đã qua của em.

Anh Ngọc ơi, anh là một người thơm phức mùi đạo đức, một người mà lòng và hồn trong veo như nước suối, hơn thế nữa là người dày công xây dựng em thì em còn lòng dạ nào bắt anh phải thỉnh thoảng nhòm em một lần khi mà dấu sắt mang trên da bò thoáng hiện ra trước mắt anh.

Để không phụ lòng anh, em sẽ cố sống một đời lương thiện và em sẽ lấy chồng, lấy những người không biết gì hết về mấy năm qua của em.

Sự mù quáng sẽ cho họ hưởng hạnh phúc thật với em mà anh không bao giờ hưởng được.

Anh Ngọc ơi, trong đời tăm tối của anh, anh đã làm được một việc phi thường là xây dựng một cô gái giang hồ. Nhưng rồi anh sẽ chết không tên không tuổi với cái việc phi thường nhưng nặc danh ấy.

Ít ra em cũng phải thay mặt mọi người mà đáp ơn anh bằng cách không làm vợ của anh. Em làm vợ của anh thì cái kỳ công oanh liệt của anh sẽ bị chôn trong hạnh phúc của em vì em sẽ có lợi và giấu nhẹm kỳ công đó.

Em ra đi, tức là ngoài xã hội có một người không phải là vợ anh, biết rõ bí mật anh hùng của đời anh.

Ít ra, trận chiến âm thầm mà anh đã toàn thắng phải được một người nào, ngoài anh ra, biết đến.

Nhưng mà, anh ơi,, phải thú thật rằng chung qui cũng chỉ vì em ích kỷ thôi. Em muốn được yêu nhiều, yêu trọn vẹn, yêu bằng một thứ tình không vắn đục do nhớ một kỷ niệm không hay nào cả.

Anh quả đã thật tình yêu em cho đến cả lúc anh bắt chọt em đang lả lơi với khách. Nhưng đó là dư vang của tình yêu cũ mà anh nuôi nặng mãi trong những ngày em biệt tích.

Gặp lại nhau trong trường hợp bất lợi cho em, anh thương hại và quyết cứu em chỉ vì lòng thương xót. Quả anh mong sẽ quên và sẽ yêu em, nhưng rõ ràng là không được nữa rồi. Cái hôn trở nên ngưng ngập ở nửa phần sau của đêm rồi, hùng biện quá, ta không thể dối lòng ta được nữa.

Anh Ngọc ơi, bây giờ em mới thấy được tất cả khó khăn của việc hoàn lương, và em chỉ có một con đường duy nhất là trốn đi thật xa để gặp những đàn ông mù tịt về dĩ vãng của em thôi.

Một món vật dụng rơi trong bùn, có ai vớt sẵn vừa sạch sẽ trao cho anh, chắc anh sẽ tín dụng. Nhưng nếu chính tay anh vớt nó, rửa ráy nó, thì anh cứ nghe nhòm nhòm mãi phải không anh ? Không, anh đừng chối cãi. Cảm giác ghê tởm ấy ai cũng có, không riêng gì anh, và rất chánh đáng.

Tủi thân ôi !

Anh Ngọc à, em tin chắc rằng anh sẽ qua được một cách yên lành những ngày buồn sau buổi em ra đi, vì anh thực tế, lại mạnh ở cá tánh. Vì vậy mà em an dạ xa anh.

Nhưng anh Ngọc ơi, làm sao mà khỏi ngậm ngùi khi thỉnh thoảng nhớ đến anh trong những đêm mưa dài, những chiều sương phủ ?

Ngọc đặt bức thư đọc chưa xong lên đùi chàng rồi ôm đầu mà rung rung lệ.

Người mình yêu, bỏ mình đi thì mình đau khổ, nhưng quên được, chỉ như con người đã yêu mình mà không dám yêu, chạy trốn trong luyến tiếc, sao mà ngậm ngùi quá, không biết đến bao giờ mới nguôi được cho.

Bồng Ngọc ngẩng lên ; dáo dác nghe ngóng. Hình như là Liên còn lẫn quần đùi đây, đang làm cơm dưới bếp hay đang dọn quét ở buồng ngoài.

– Liên ơi ! Liên !

Chàng gọi to lên, rồi ảo ảnh của Liên đang lung linh trong không trung bỗng mờ tan lần lần...

Lâu lắm, Ngọc cúi xuống đọc tiếp đoạn thơ cuối cùng.

“Thôi anh Ngọc nhé, vĩnh biệt ! Anh nên nhớ cho rằng trong đời em, em đã yêu anh. Bấy nhiêu đó thật là ít ỏi đối với bao nhiêu công của anh, nhưng em chắc cũng tạm đủ cho anh là người không đòi hỏi một cuộc trả ơn cân xứng.

Em yêu anh, em yêu anh nhiều, nhớ anh mãi cho đến lúc bạc đầu. Ngày sau có con trai, em sẽ đặt tên nó là Ngọc và sẽ cố gắng cho nó ăn học để nó làm được cái nghề cao quý của anh.

Ký tên
LIÊN

TÁI BÚT : Hai tấm giấy của hiệu giặt ủi, em để trong quyển tiểu thuyết “Một chuyến đi “.

Anh nhớ, thiếu hai quán nước đá còn thiếu ta -à không, thiếu anh- 18đ tiền thôi.

Nước mắt Ngọc đã ràn rụa khi đọc đoạn tái bút này.

– Liên ơi ! Liên !

Chàng lắng nghe một tiếng dạ, như là vắng vắng đâu đây, xa, xa lắm.

Ngọc đứng lên, nhìn quanh căn phố xép. Cô đơn tràn ngập nơi đây, cô đơn tràn ngập lòng chàng... Chàng vừa từ trong một giấc mơ kỳ thú và triền miên kéo dài đến năm sáu tháng, trở về với cái quạnh hiu của đời chàng. Chàng vừa thoát vỏ một anh hùng vô danh, trở ra đời sống trầm trầm của một ông giáo khuôn mẫu.

Bỗng trong một cơn nổi loạn của tinh thần bất khuất, chàng vụt chạy ra khỏi cửa, miệng lầm bầm :

– Thế nào cũng phải tìm cho ra Liên, nếu không...